

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ, ΛΙΤΟΤΗΤΑ, ΔΙΑΛΥΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ «ΚΑΙΝΕ» ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

Μέτωπο αντίστασης

Η ΝΔ αντιμετωπίζει μια επιταχυνόμενη φθορά στην επιρροή της, αλλά και στην «πιστικότητα» της πολιτικής της. Οι ευρωεκλογές κατέγραψαν ότι το 41% των εθνικών εκλογών «δεν υπάρχει πλέον», ενώ οι τρέχουσες δημοσκοπήσεις, αλλά και η απλή πολιτική πείρα, δείχνουν ότι το 28% των ευρωεκλογών δεν υπάρχει πλέον για τον Μητσοτάκη. Αυτή η επιταχυνόμενη φθορά έχει ισχυρή υλι-

κή βάση: η πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη διαλύει κάθε έννοια δημόσιου ελέγχου επί των «ευκαιριών» κερδοφορίας των καπιταλιστών σε κάθε τομέα και σε κάθε πτυχή των κοινωνικών δραστηριοτήτων. Αυτό το πρόγραμμα, που είναι η «ψυχή» των αντιμεταρρυθμίσεων Μητσοτάκη, φτάνει στην άμεση εμπειρία των εργατικών και λαϊκών μαζών με τη μορφή της διαπίστωσης ότι καταρρέει ό,τι είχε μείνει όρθιο από αυτό που αποκαλούσαμε κάποτε «κοινωνικό κράτος», ακόμα και στην ελάχιστη μορφή της κοινωνικής προστασίας.

(συνέχεια σελ.2)

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ 2024

28-29 Σεπτέμβρη, κήπος Παντείου

Καμία δεν είναι ελεύθερη μέχρι να είμαστε όλες

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ είναι τραγικά και με άμεσες επιπτώσεις πάνω στη ζωή της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας.

ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ, ένα κράτος-μέλος της ΕΕ, ένα κράτος που κοκορεύεται για τα Ραφάλ, τις Μπελχάρα και τα F-35, ισχυρίζεται ότι δεν «παρέλειψε» να κάνει κάτι που να εμποδίζει τη μετατροπή του Παγασητικού σε μια λεκάνη καλυμμένη από τη σαπίλα πολλών τόνων από ψόφια ψάρια.

ΤΟ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ προκλητικό είναι η αποφασιστικότητα της κυβέρνησης να επιβάλει την άποψη ότι η μόνη ρεαλιστική απάντηση στα προβλήματα που δημιούργησαν οι νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις είναι η αταλάντευτη συνέχεια των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων. Αυτό θα είναι, άλλωστε, το κέντρο της παρέμβασης του Μητσοτάκη στη φετινή ΔΕΘ, όπου όπως προαναγγέλει ο φιλοκυβερνητικός Τύπος θα αποκλείσει κάθε πιθανότητα πολιτικής στροφής προς την «παροχολογία» ενώ θα επιμείνει στις «μελλοντικές αποδόσεις» της σημερινής καταστρεπτικής πολιτικής.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ηχηρή προειδοποίηση ότι έρχονται ακόμα χειρότερα.

ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ καταστροφικές φωτιές στην Αττική θα έχουν σοβαρές συνέπειες στην επιδείνωση της ζωής των εκατομμυρίων κατοίκων στο λεκανοπέδιο. Και όμως τα κυβερνητικά παραγαλάκια παρουσιάζουν ήδη το «εναλλακτικό σχέδιο» που παρουσιάζει την ιδιωτικοποίηση των δασών και τη νομιμοποίηση της επιχειρηματικής «δράσης» στο εσωτερικό τους, σαν τη μοναδική λύση πιθανότητας διατήρησης κάποιων πράσινων «νησίδων» μέσα στο κατεστραμμένο περιβάλλον της πρωτεύουσας, αλλά και γενικότερα στην επικράτεια...

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ όλοι γνωρίζουμε ότι τα δημόσια νοσοκομεία παραμένουν ανοιχτά μόνο χάρη στην αυτοθυσία του νοσηλευτικού προσωπικού, των εργαζομένων στο ΕΣΥ που έχουν γίνει ο μόνιμος στόχος του ανεκδιήγητου Άδωνι Γεωργιάδη, η κυβέρνηση «διαρρέει» ότι η μόνη ρεαλιστική λύση στην κρίση της δημόσιας περίθαλψης είναι η στροφή προς μια κάποια «νοσηλεία στο σπίτι», δηλαδή η επιστροφή στην αγριότητα και την ανεπάρκεια της «περίθαλψης» στις αρχές του 20ού αιώνα...

ΛΙΓΕΣ ΗΜΕΡΕΣ πριν το άνοιγμα των σχολείων, όταν όλοι γνωρίζουμε εκ πείρας τις τρομερές ελλείψεις εκπαιδευτικών σε όλες τις βαθμίδες, όταν δάσκαλοι και καθηγητές στην περιφέρεια φτάνουν να κοιμούνται σε σκηνές ή σε αυτοκίνητα γιατί ο μισθός δεν φτάνει για ενοίκιο, η

κυβέρνηση ανακοινώνει «μέτρα» όπως η απαγόρευση του κινητού στο σχολείο, ή ένα κάποιο (κάποτε) «ψηφιακό φροντιστήριο» που θα ενισχύει, λέει, μια εκπαιδευτική «ισότητα».

ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΗΜΟΣΚΟΠΗΣΕΙΣ επιβεβαιώνουν ότι η ακρίβεια είναι η πρώτη προτεραιότητα της μεγάλης πλειοψηφίας. Παρόλα αυτά στο τελευταίο υπουργικό συμβούλιο ο Θεοδωρικάκος διαβεβαίωσε τους ομολόγους του ότι τα μέτρα ελέγχου της ακρίβειας προχωρούν ομαλά και οι πολίτες θα αντιληφθούν πρακτικά τις βελτιώσεις από το... 2027 (!) και μετά. Μέχρι τότε προέχει, ασφαλώς, η ενίσχυση της κερδοφορίας-ρεκόρ της βιομηχανίας και εμπορίας στους τομείς των τροφίμων, της ενέργειας κλπ, όπου οσονούπω θα προστεθούν και (δυσάρεστες) εκπλήξεις στο νερό.

Η ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ περί «ασφάλειας» υπήρξε ένας κλασικός αντιπερισπασμός της Δεξιάς για να αποπροσανατολίσει τον κόσμο. Όμως και εδώ επωάζεται «φιάσκο» μεγάλων διαστάσεων. Μετά την ενίσχυση της «τιμωρητικής» (δηλαδή της κατασταλτικής) πολιτικής από τον Φλωρίδη, έρχεται σήμερα ο Χρυσοχοϊδης να εξαγγείλει τη δημιουργία ενός απολύτως αδιαφανούς κι ανεξέλεγκτου «ελληνικού FBI», που θα αντιμετωπίζει, τάχα, την «εγκληματική δραστηριότητα» σε ένα τεράστιο φάσμα που αρχίζει από τις σκληρές συμμορίες και φτάνει στις οργανωμένες λέσχες οπαδών. Μόνο που ο «εθνικός σερίφης» δεν έχει βρει ακόμα τρόπο να αποκλείσει το ενδεχόμενο να βρεθεί στην ηγεσία του ελληνικού FBI κάποιο στέλεχος της Greek (Police) Mafia, όπως συνέβη παλιότερα στα ΕΚΑΜ, στη ΓΑΔΑ και αλλού...

ΑΥΤΗ Η θλιβερή λίστα προκλήσεων θα μπορούσε να επεκταθεί σε όλη την ύλη του κυβερνητικού σχεδιασμού.

ΕΙΝΑΙ ΦΑΝΕΡΟ ότι από τη σκοπιά των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας, αυτή η πολιτική πρέπει να ανατραπεί το ταχύτερο δυνατόν.

ΑΥΤΟ ΤΟ καθήκον δεν είναι δυνατόν να αφεθεί στην κοινοβουλευτική αντιπολίτευση.

ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ, που κατά τις δημοσκοπήσεις σκαρφάλωνε στην δεύτερη θέση αξιοποιώντας την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, ελπίζουν ότι οι γιορτασμοί για τα 50 χρόνια από τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρη θα ενισχύσουν μια τάση επανασυσπείρωσης. Οι ελπίδες τους στηρίζονται στον αέρα, γιατί δεν έχει μείνει ζωντανή καμιά υλική δύναμη απ' όσες δημιούργησαν την ορμή του «πασοκικού φαινομένου» στην περίοδο της Μεταπολίτευσης. Στο μεταξύ το ΠΑΣΟΚ εντάχθηκε οργανικά στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, ακολούθησε κατά γράμμα τον σοσιαφιλελεύ-

θερο εκφυλισμό της, πρωτοστάτησε στο ξεκίνημα των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, πήρε την ευθύνη ένταξης της χώρας στα μνημόνια και –τελικά– συγκυβέρνησε με τη ΝΔ του Αντώνη Σαμαρά. Όλα αυτά δεν «σβήνουν» εύκολα. Πολύ περισσότερο όταν κανείς από τους (πολλούς) υποψήφιους για την ηγεσία του δεν αναγνωρίζει το καθήκον μιας σαφούς ριζοσπαστικής στροφής στις κοινωνικές αναφορές, στις προτεραιότητες, στα συνθήματα και τις αιχμές του επίσημου «τμήματος» της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας στην Ελλάδα.

ΣΤΟΝ ΣΥΡΙΖΑ του Κασελάκη, που βρίσκεται ήδη στην τρίτη θέση και βαδίζει ταχύτατα προς μονοψήφια εκλογικά ποσοστά, η κρίση παίρνει διαστάσεις φαρσοκωμωδίας. Το μόνο πολιτικό ερώτημα που απομένει σε εκκρεμότητα είναι αν θα υπάρξει πλήρης αυτοδιάλυση ή αν θα «επιβιώσει» ένα κομματίδιο, με τις ευλογίες του αμερικανικού Δημοκρατικού Κόμματος και (μέρους) των Ελλήνων εφοπλιστών, που θα είναι πρόθυμο να λειτουργήσει σαν κολαούζος σε κυβερνητικές συμμαχίες, εάν και εφόσον μια πολιτική κρίση καταστήσει μονόδρομο τις κυβερνήσεις «ευρύτερων συναινέσεων».

ΑΥΤΗ Η ΣΗΨΗ, που άρχισε επί Τσίπρα, καθορίζει τους προσανατολισμούς και τις προοπτικές των «αριστερών» αντικασελακικών αντιπολιτευτικών ομάδων. Που οι οριζοντές τους περιορίζονται στην κεντροαριστερή στρατηγική, στις διαδικασίες «ανασύνθεσης» με το ΠΑΣΟΚ, με άξονα τη διεκδίκηση «προοδευτικής» διακυβέρνησης. Ερωτήματα που, από τη σκοπιά της υπεράσπισης των εργατικών-λαϊκών συμφερόντων και πολύ από περισσότερο από τη σκοπιά του σοσιαλισμού, παραμένουν πατελώς αδιάφορα.

Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ της πολιτικής του Μητσοτάκη είναι υπόθεση μιας γενικευμένης κλιμάκωσης των αγώνων από τα κάτω. Που πρέπει να προετοιμαστεί προγραμματικά, με την ενοποίηση όλων των θεματικών αντίστασης, ενάντια τόσο στην εκμετάλλευση όσο και στην καταπίεση. Που θα πρέπει επίσης να προετοιμαστεί τακτικά, με την ενότητα στη δράση όλων των δυνάμεων που υποστηρίζουν την κλιμάκωση και τον συντονισμό των αγώνων.

ΑΥΤΗ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ, αλλά και οι δυνατότητες για την κάλυψή της, θα γίνονται όλο και πιο φανερές μέσα στην περίοδο όξυνσης των αντιπαραθέσεων που ανοίγεται μπροστά μας.

ΜΕ ΑΥΤΑ ΤΑ καθήκοντα θα μετρηθούν οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στους μήνες που έρχονται.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο «κανένας» είναι επικίνδυνος αντίπαλος Ο Μητσοτάκης στριμωγμένος από τις συνέπειες της πολιτικής του

Του Αντώνη Νταβανέλου

Με τις εξελίξεις του φετινού καλοκαιριού, είναι και η πραγματικότητα έχει βαλθεί να εξηγήσει στον Μητσοτάκη γιατί τα «απρόσμενα» αποτελέσματα των ευρωεκλογών θα έπρεπε να είναι αναμενόμενα για κάθε σοβαρό πολιτικό επιτελείο. Και κυρίως, να προειδοποιήσει ότι αυτά τα αποτελέσματα μπορούν να αναπαραχθούν -και ακόμα χειρότερα...- στις εθνικές πολιτικές εκλογές, όποτε κι αν αυτές γίνουν. Και τότε, τι; Μετά την εξαέρωση του 41% της ΝΔ (μέσα σε μόλις 1 χρόνο) και τον περιορισμό της «κυβερνήσιμης» αντιπολίτευσης στα φτωχά όρια του ΠΑΣΟΚ και τα φθίνοντα όρια του κασσελακικού ΣΥΡΙΖΑ, με ποιον πολιτικό «κορμό» θα μπορούσε να σχηματιστεί κυβέρνηση ικανή να υπηρετήσει αξιόπιστα τους καταπιεστές μέσα σε μια συγκυρία που γίνεται διεθνώς όλο και πιο πιεστική και επικίνδυνη;

Το ερώτημα αυτό έρχεται κατά πάνω στις καθεστωτικές δυνάμεις και όπως δείχνουν οι σελίδες του «σοβαρού» συστημικού Τύπου απασχολεί έντονα τα στελέχη της κυρίαρχης τάξης, πίσω και πάνω από τα κόμματα.

Συνεχιζόμενη λιτότητα

Στη βάση του ερωτήματος προφανώς είναι η οικονομική πολιτική. Όλοι γνωρίζουν ότι η περίοδος της υπεραισιοδοξίας σχετικά με την ανάπτυξη έχει τελειώσει. Η ΕΛΣΤΑΤ, οι τράπεζες και οι διεθνείς «θεσμοί» εκτιμούν ότι το ελληνικό ΑΕΠ θα «μεγεθυνθεί» στα όρια του 2%, κάτω από το 2,9% που προβλέπει ο προϋπολογισμός και κάτω από το 2,5% που απαιτεί το Πρόγραμμα Σταθερότητας, επιτάσσοντας από το 2024 και για μεγάλη περίοδο να διασφαλίζονται «πλεονάσματα» της τάξης του 2,1% του ΑΕΠ για την εξυπηρέτηση του χρέους.

Αυτήν την πίεση η κυβέρνηση τη «διαχειρίζεται» με την πάγια συνταγή της λιτότητας και της φοροληστείας,

Στο πρώτο εξάμηνο του 2024 το μέσο εισόδημα των λαϊκών νοικοκυριών μειώθηκε κατά 2%, παρά τα κυβερνητικά κοκορέματα περί αυξήσεων στους μισθούς και στις συντάξεις. Στο ίδιο διάστημα, τα έσοδα του κράτους από τους φόρους αυξήθηκαν κατά 11,27% ή 4 δισ. ευρώ, σε σύγκριση με το ίδιο εξάμηνο του 2023, όπου είχε σημειωθεί ρεκόρ αύξησης των εσόδων από τους φόρους επί των φυσικών προσώπων (δηλαδή κυρίως του εργαζόμενου) και τον ΦΠΑ και τους λοιπούς «ειδικούς» άμεσους φόρους. Σε μια τέτοια περίοδο όπου τα κρατικά έσοδα από την φοροληστεία σε βάρος των απλών ανθρώπων αυξάνουν από ρεκόρ σε ρεκόρ, οι κοινωνικές δαπάνες μειώνονται σταθερά, με ρυθμό -500 εκατ. ευρώ ανά εξάμηνο (κατά τα επίσημα στοιχεία, γιατί η πραγματικότητα είναι χειρότερη). Με αυτή τη μέθοδο διασφαλίζονται, μέχρι τώρα, τα αιματηρά «πλεονάσματα».

Επ' αυτής της «μεθόδου», η κυβέρνηση δηλώνει ανυποχώρητη. Τα παπαγαλάκια διακινούν ήδη δημοσιεύματα ότι οι αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις υπήρξαν «υπερβολικές» και μεγαλύτερες των «πραγματικών αντοχών της οικονομίας». Ο Χατζηδάκης δηλώνει ότι δεν δέχεται ούτε προς συζήτηση προτάσεις για μεταφορά προϊόντων από τον υψηλό δείκτη ΦΠΑ του 24% (τον υψηλότερο στην ευρωζώνη...) προς τον χαμηλότερο δείκτη του 13%, αλλά και καμιά σκέψη για «χαλάρωση» των συντελεστών φορολόγησης των φυσικών προσώπων (που κυμαίνονται μεταξύ 9% στο ετήσιο εισόδημα μέχρι 10.000 ευρώ και φτάνουν στο 44% στο ετήσιο εισόδημα πάνω από 40.000 ευρώ), παρά τις τεράστιες μειώσεις φόρων που έχουν κατακτήσει τα «νομικά πρόσωπα», δηλαδή οι Α.Ε. και λοιποί αναξιοπαθούντες όπως οι εφοπλιστές. Που μέσα στο 2023 είχαν τη «ρευστότητα» για να παραγγείλουν νεότευκτα πλοία αξίας μεγαλύτερης των 200 δισ. ευρώ, κατακτώντας την πρώτη θέση στη σχετική παγκόσμια κατάταξη. Με τούτα και άλλα, μεταξύ 2020 και 2024, δηλαδή

στην περίοδο όπου η φορολόγηση καθορίζεται από την «πολιτική Μητσοτάκη», οι φόροι επί των φυσικών προσώπων (δηλαδή των εργαζομένων, των αγροτών και των αυτοαπασχολούμενων) αυξήθηκαν πάνω από 41%... Αυτά δείχνουν την πραγματική πρόθεση της κυβέρνησης...

Όμως πέρα από τη (δεδομένη) πρόθεση, πλέον μετράει και η δυνατότητα μιας πολιτικής που είναι εγκλωβισμένη σε συγκεκριμένες κοινωνικές αναφορές. Η επιδείνωση των διεθνών οικονομικών συνθηκών, θα κάνει την πολιτική Μητσοτάκη ακόμα πιο ανάλγητη και αδίστακτη. Γι' αυτό παρότι η ΝΔ χρειάζεται επειγόντως ένα «σήμα» φιλολαϊκής στροφής, οι αναμενόμενες εξαγγελίες του Μητσοτάκη στη ΔΕΘ θα είναι περιορισμένης αξίας. Όλα δείχνουν ότι το «καλάθι» των ενισχύσεων που θα παρουσιαστούν θα είναι μικρό, με συνολικό «κόστος» που δεν θα ξεπερνά τα 800 εκατ. ευρώ. Και αν αναλογιστεί κανείς ότι μέσα σε αυτό, το πιο «ακριβό» μέτρο είναι η μείωση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών κατά ένα (πρόσθετο) 0,5%, τότε καταλαβαίνει ότι οι «ενισχύσεις» που θα αφορούν τον εργατικό-λαϊκό κόσμο θα είναι λιγότερες και από ψίχουλα.

Ανοιχτά μέτωπα

Αυτή η πολιτική συνεχίζει να «χτυπά» μια κοινωνία που έχει ρημάξει μέσα από την πορεία στην έρημο μιας υπερδεκαετούς κρίσης. Τα περιθώρια αντοχής έχουν εξαντληθεί. Γι' αυτό σε όλες τις μετρήσεις, η ακρίβεια στα τρόφιμα, στην ενέργεια, στη στέγη κ.ο.κ. διαπιστώνεται ως το πρώτο κριτήριο στη διαμόρφωση της πολιτικής στάσης του κόσμου.

Σε αυτόν τον «ξερό κάμπο», ακόμα και τυχαίες «σπίθες» μπορούν να ανάψουν μεγάλες φωτιές. Και από «σπίθες» η κυβερνητική πολιτική παράγει περισσότερες απ' όσες μπορεί να διαχειριστεί. Η φωτιά που ξεκίνησε από τον Βαρνάβα και σε ελάχιστες ώρες έκαιγε στα Βριλήσσια και στο Χαλάνδρι, δείχνει με το δάχτυλο τις ευθύνες

εκείνων που μετέτρεψαν την Πυροσβεστική σε ένα ανοργάνωτο ασκέρη, επανδρωμένο από ελαστικοποιημένους και εποχικούς εργαζόμενους που θα πρέπει χωρίς εκπαίδευση και εξοπλισμό να παίξουν τη ζωή τους κορώνα-γράμματα για να σώσουν ακόμα και γειτονιές της πρωτεύουσας της χώρας. Οι αθλιότητες του Γεωργιάδη που, στην ώρα της κατάρρευσης του ΕΣΥ, διαλέγει να επιτίθεται καθημερινά στους γιατρούς και στις νοσοκόμες, λειτουργούν ως πρόκληση στο θυμό του κόσμου, που έχει πλέον αρκετές εμπειρίες από την κατάσταση στα δημόσια νοσοκομεία και ξέρει ποιοι-ποιοι τα κρατούν με κόπο ζωντανά. Ένα δυστύχημα σε ένα τυχαίο λούνα-παρκ, μπορεί να λειτουργήσει ως ένα «μεγάλο γεγονός» όταν αναδεικνύει την υποχώρηση του δημόσιου ελέγχου, τη διαφθορά, την επικράτηση των κριτηρίων της αρπαχτής κερδοφορίας, ακόμα και με τον κίνδυνο να χαθούν ζωές.

Και στο βάθος, σε λίγες εβδομάδες, η Κεραμώς οφείλει, λέει, να οργανώσει και να περάσει μια νέα άγρια αντιμεταρρύθμιση του ασφαλιστικού...

Όλα αυτά, και πολλά άλλα, λειτουργούν επιδεινώνοντας το συσχετισμό σε βάρος του Μητσοτάκη, αφαιρώντας πολιτική δύναμη από αυτήν που ανέδειξε στην κάλη των ευρωεκλογών.

Ο παράγοντας αυτός, που έχει γίνει πλέον φανερός και δημόσιος, θα έχει αυτόνομη λειτουργία στο εσωτερικό της ΝΔ και της ίδιας της κυβέρνησης. Η επιλογή για τη θέση του/της Προέδρου της Δημοκρατίας, είναι σήμερα για τον Μητσοτάκη μια «άσκηση» κατά πολύ πιο δύσκολη απ' ό,τι ήταν λίγους μόνο μήνες πριν. Το ίδιο ισχύει και ως προς τον χειρισμό της «δεξιάς» πτέρυγας της ΝΔ, όπου η μείωση του κύρους του Μητσοτάκη πολλαπλασιάζει τους «πειρασμούς» για αυτονομήσεις, ιδίως μέσα στις συνθήκες όπου από τις ΗΠΑ και την ΕΕ έρχεται μια εικόνα που δείχνει ότι η ακροδεξιά ρητορική κερδίζει ακροατήρια.

(συνέχεια σελ. 6)

Διαδήλωση στη ΔΕΘ, Σάββατο 7 Σεπτέμβρη

Να οργανώσουμε το πρώτο βήμα της αναγκαίας εργατικής ανταρσίας

Του Θάνου Λυκουργιά

Στον απόηχο ενός ακόμη καλοκαιριού που χαρακτηρίστηκε από αδιάκοπες επιθέσεις στον κόσμο της εργασίας και καταστροφικές πυρκαγιές για την αντιμετώπιση των οποίων δεν πάρθηκε απολύτως κανένα προληπτικό μέτρο, λίγο πριν την αρχή μιας χρονιάς που θα είναι ακόμα πιο δύσκολη από αυτή που προηγήθηκε, η ανάγκη να οργανωθεί εργατική και κοινωνική αντιπίθεση σε όσα βιώνουμε και όσα ξέρουμε πως έρχονται είναι απολύτως επιτακτική! Και το πρώτο βήμα αυτής πρέπει και μπορεί να γίνει η προετοιμασία για την οργάνωση της διαδήλωσης στη ΔΕΘ.

Μόνο στους καλοκαιρινούς μήνες – την υποτιθέμενη περίοδο αναψυχής, όπως την γνωρίζαμε παλιότερα τουλάχιστον – οι επιθέσεις και οι απειλές που βιώσαμε σε όλα τα επίπεδα διαμορφώνουν συνθήκες ασφυξίας. Η πρόσφατη πυρκαγιά στην Αττική – και όχι μόνο – ανέδειξε για άλλη μια φορά την αδιαφορία της Κυβέρνησης για την προστασία των δασών, του περιβάλλοντος, των ζώων μας, αλλά και κάθε ζωής. Πίσω από την προκλητική επανάληψη της προπαγάνδας για τα «ακραία καιρικά φαινόμενα», η απάντηση βρίσκεται στις πολιτικές των μνημονίων και του νεοφιλελευθερισμού, που έχουν ως συνέπεια τις χιλιάδες κενές θέσεις δασολόγων, δασεργατών, πυροσβεστών, στη μη μονοποίηση των εποχιακών, όπως και στην εκτενέστατη εμπορευματοποίηση των δασών και κάθε ελεύθερου χώρου προς όφελος του «ακραίου» τουρισμού, της «ανάπτυξης» των τόνων τσιμέντου για τις νέες οικοδομές, της απάτης για τις ΑΠΕ με τα υπερκέρδη των εταιριών ενέργειας. Παράλληλα με την καταστροφή των πυρκαγιών, έχει οργανωθεί και υλοποιείται μια νέα καταστροφή, αυτή του Ελληνικού (με ουρανοξύστες και μια καινούρια πόλη στο μέγεθος της Πάτρας), του Πάρκου Γουδή και μιας σειράς χώρων που θα μπορούσαν να αποτελέσουν πνεύμονα για την άμεση αντιμετώπιση των συνεπειών της κλιματικής αλλαγής. Αντίστοιχα, η υποτιθέμενη «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού έφερε για τους λίγους άλλο ένα ρεκόρ εσόδων, ενώ ένας στους δύο κατοίκους της Ελλάδας (από την εργαζόμενη πλει-

οψηφία) δεν ήταν δυνατό να κάνει καθόλου διακοπές, οι περιοχές/ τουριστικοί προορισμοί διαβρώνονται και το περιβάλλον βιάζεται, ενώ το ρεύμα στα κλιματιστικά «έκαιγε» όσες/ους έμειναν πίσω (αυτό που χυδαία ονομάστηκε "staycation").

Ακόμα χειρότερα, συμπληρωματικά με τα παραπάνω, οι επιθέσεις στα εργασιακά δικαιώματα και σε ό,τι έχει απομείνει από το κοινωνικό κράτος συνεχίστηκαν μεθοδικά και με ένταση (6ήμερη εργασία, ιδιωτικοποίηση της απεξάρτησης και της ψυχικής υγείας, τα νοσοκομεία και ειδικά αυτά της περιφέρειας σε τραγική κατάσταση, ενώ προετοιμάζεται το έδαφος για νέα αύξηση στα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης και νέα μείωση στη συνταξιοδοτική δαπάνη-με νέα μείωση των εργοδοτικών εισφορών). Η αύξηση των εργατικών «ατυχημάτων» και η πλήρης απαξίωση της ζωής των εργαζομένων, Ελλήνων και μεταναστών, είναι απολύτως ενδεικτικά για την αμετακίνητα σκληρή στάση κάθε πτυχής του συστήματος!

Όλα αυτά εν τω μέσω θηριώδους ακρίβειας στα είδη μαζικής/λαϊκής κατανάλωσης και πλήρους άρνησης ελέγχου των ενεργειακών καρτέλ, όλα αυτά την ώρα που δρομολογείται νέα αγορά F-35 και οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί την περίοδο 2014-2023 έχουν ξεπεράσει κατά πολύ τα 50 δισ. ευρώ, με την Ελλάδα να αποτελεί στρατηγικό υποστηρικτή και συνεργάτη του κράτους του Ισραήλ, συμβάλλοντας ενεργά και υλικά στη συντελούμενη γενοκτονία των παλαιστίνων.

Η κυβέρνηση και ολόκληρο το «καθεστώς» είναι αποφασισμένα να κόβουν από κάθε λαϊκή-εργατική ανάγκη, για να δημιουργούν και να λειτουργούν μια τεράστια και επικίνδυνη πολεμική μηχανή, ικανή να торπιλίσει την ειρήνη σε όλη τη «γειτονιά» της ανατολικής Μεσογείου. Επίσης, είναι εξίσου αποφασισμένα να συμπράττουν στο έγκλημα της άλλης πολεμικής μηχανής, του Ισραήλ, που με τη βοήθεια των ΗΠΑ και της ΕΕ, δολοφονούν ασταμάτητα, επί 1 χρόνο σχεδόν, τις παλαιστίνιες και τους παλαιστίνιους στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη. Τα ψέματα, η συγκάλυψη και η προπαγάνδα ενάντια σε κάθε λογική συνοδεύουν τον άκρατο κυνισμό που επικρατεί στις δυτικές κυβερνήσεις, με τη «δική μας» να διεκδικεί μία από τις... πρώτες θέσεις στη λίστα των φίλων του εγκληματικού Ισραήλ!

Απέναντι σε αυτή την ταξική επίθεση, η οργάνωση των κοινωνικών αντιστάσεων είναι ο μόνος αποτελεσματικός τρόπος να απαντήσουμε. Και χρειάζεται να έχουμε υπόψη ότι η Κυβέρνηση κατανοεί και φοβάται την προοπτική ξεσπάσματος μαζικών κινητοποιήσεων, όπως προκύπτει και από τα ρεπορτάζ για την αναζήτηση αφηγήματος για τη φετινή ΔΕΘ, για την αποφυγή της κατακραυγής, από τις αλληπάλληλες συνδικαλιστικές διώξεις όσων επιμένουν αγωνιστικά, αλλά και από το νομικό οπλοστάσιο απενεργοποίησης των σωματείων και ποινικοποίησης των εργατικών αγώνων, που όλες οι κυβερνήσεις δημιουργούν ακατάπαυστα, τα τελευταία χρόνια.

Οι τεράστιες, σε συμμετοχή και όγκο, απεργίες μετά το έγκλημα των Τεμπών, όπως και στον ένα χρόνο από αυτό, έδειξαν καθαρά και συμπυκνωμένα πως οι κοινωνικές διαθέσεις, που συνήθως μένουν στο παρασκήνιο, μπορούν να εκφραστούν με εκρηκτικό τρόπο. Και στις «ενδιάμεσες» στιγμές όμως, μικρότεροι και μεγαλύτεροι αγώνες κάνουν την εμφάνισή τους και ενίοτε αλλάζουν την ατζέντα (όπως ο πολύμηνος αγώνας του φοιτητικού κινήματος και οι μαζικές κινητοποιήσεις των αγροτών, αλλά και οι απεργιακοί αγώνες ενάντια στην αξιολόγηση στη εκπαίδευση και συνολικά στο Δημόσιο, οι κινητοποιήσεις των υγειονομικών, οι πολυεθνικοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών εργαζομένων στην Telerperformance και σε άλλους εργασιακούς χώρους, οι μαζικότερες κινητοποιήσεις αλληλεγγύης – ειδικά στους πρώτους μήνες έναρξης της γενοκτονίας στην Παλαιστίνη κ.α.).

Εν όψει της χρονιάς που ξεκινά, επεγώμαστε να επαναφέρουμε την προοπτική των αγώνων. Η έλλειψη σοβαρής και φιλολαϊκής κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης δεν γίνεται να αποτελεί δικαιολογία για κανέναν και καμία ώστε να μη συμβάλλει επί του πρακτέου στην απαραίτητη αναζωπύρωση της ταξικής πάλης.

Απέναντί μας βρίσκεται μια εξαιρετικά αποφασισμένη, αλλά και πολύ πιο αδύναμη Κυβέρνηση, ειδικά μετά το στραπάτσο των ευρωεκλογών και της κατάρρευσης του αφηγήματος για το ακλόνητο «41%».

Χρειάζεται να ανοίξουμε αυτή τη

ήμα επίθεσης

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΡΑ!

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ 130Υ-140Υ ΜΙΣΘΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΤΟΜΕΑ
ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΕΤΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ

ΑΜΕΣΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ
ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΙΔΙΟΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΔΗΜΟΣΙΟ ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΝΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ 88Η ΔΕΘ ΣΤΙΣ 07.09
ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΙΣ 17.30 ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΕΘ

ΜΑΧΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΤΑΞΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

συζήτηση σε κάθε εργασιακό χώρο, σε κάθε γειτονιά, σε κάθε περιοχή. Να βοηθήσουμε να ξεπεραστεί η απογοήτευση και να εκφραστεί συλλογικά και οργανωμένα, η οργή για όσα ζούμε. Να οικοδομήσουμε συλλογικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις, να αμφισβητήσουμε το κυβερνητικό-συστημικό αφήγημα, να αγωνιστούμε για να βγουν στο δρόμο το δίκιο και οι ανάγκες μας.

Σε αυτήν την προοπτική θέλουμε να αξιοποιήσουμε κάθε δυνατό βήμα, με πρώτο σταθμό τη διαδήλωση στη ΔΕΘ.

Τα αιτήματά μας δεν μπορούν να περιμένουν άλλο:

- Αυξήσεις στους μισθούς

Ελεύθερες Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας - Έλεγχος της αγοράς - Φορολογήστε τους πλούσιους

- Προσλήψεις σε μόνιμες και σταθερές θέσεις εργασίας

Stop στις ιδιωτικοποιήσεις - Ενίσχυση της δημόσιας υγείας και παιδείας - Προστασία του περιβάλλοντος

- Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη

Τέλος στη δολοφονική σύμπραξη της Ελλάδας με το Ισραήλ - Άμεση απεμπλοκή της χώρας από τις πολεμικές επεμβάσεις ΝΑΤΟ και ΕΕ - Λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες και όχι για στρατιωτικές δαπάνες και αστυνομία - Ελεύθερη Παλαιστίνη!

Το Σάββατο 7 Σεπτεμβρη, στις 17:30, καλούμε να διαδηλώσουμε στη Θεσσαλονίκη, με τη ΜΑΧΗ (Ανεξάρτητη Ταξική Ενωτική Κίνηση), στην ενιαία, ενωτική, συγκέντρωση και πορεία, από το Συντριβάνι μέχρι την είσοδο της ΔΕΘ.

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΥ

Η εκ νέου επιτάχυνση του πληθωρισμού τον Ιούλιο (3%-Eurostat), αποτύπωσε και στατιστικά ότι η ακρίβεια συνεχίζει να πλήττει τα λαϊκά νοικοκυριά, μειώνοντας όλο και περισσότερο το διαθέσιμο εισόδημα. Τα τρόφιμα καταγράφουν και πάλι τις μεγαλύτερες ετήσιες μεταβολές, ενώ οι εξωφρενικές ανατιμήσεις σε τουριστικές υπηρεσίες και ακτοπολιικά εισιτήρια, μετέτρεψαν σε άπιαστο όνειρο το δικαίωμα στις καλοκαιρινές διακοπές. Όποιος/α κατάφερε να δραπετεύσει -έστω και για λίγες μέρες- από την αφόρητη ζέστη των μεγαλουπόλεων, φτάσαμε στο σημείο να θεωρείται προνομιούχος. Η χαλάνωτη κερδοσκοπία στις τιμές των ενοικίων συνεχίζει επίσης αμείωτη, οξύνοντας την στεγαστική κρίση. Συγκριτικά με τις χώρες της ΕΕ των 27, οι Έλληνες εργαζόμενοι κατέχουν πλέον την τελευταία θέση του μέσου μισθού ανά δεδουλευμένη ώρα εργασίας, υπολογισμένου σε όρους κοινής αγοραστικής δύναμης (ΚΕΠΕ). Η επιδείνωση οφείλεται στο ότι κατά τα δύο πρώτα χρόνια οικονομικής ανάκαμψης μετά την πανδημία, οι εργοδότες επέβαλαν επιμήκυνση των ωρών εργασίας χωρίς αντίστοιχη αύξηση αμοιβών, επιτυγχάνοντας έτσι σημαντική κερδοφορία. Σε αυτό το γενικευμένο μοτίβο δυσφορίας και άδειας τσέπης, ξεδιπλώνεται η ταξική πολιτική εκμετάλλευσης, φτωχοποίησης και αποκλεισμού των «από κάτω». Το αίτημα «κάτω οι τιμές και τα κέρδη - πάνω οι μισθοί και οι συντάξεις», χρειάζεται να γίνει η βασική αιχμή του μαζικού κινήματος και της Αριστεράς.

ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Κρίσιμη παράμετρος για την επιτάχυνση του πληθωρισμού τον Ιούλιο ήταν επίσης η ενέργεια, λόγω της σημαντικής αύξησης στις τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος. Η συνεχής άνοδος της χονδρεμπορικής τιμής ρεύματος, έχει οδηγήσει την Ελλάδα στις πρώτες θέσεις των χωρών με τις υψηλότερες χρεώσεις, πανευρωπαϊκά. Υπό τον φόβο νέων αυξήσεων στα τιμολόγια του ηλεκτρικού ρεύματος από το καρτέλ των παρόχων ενέργειας, η κυβέρνηση προχώρησε στα γνωστά και ανεπαρκή (από τα προηγούμενα χρόνια) μέτρα για τη συγκράτηση των τιμών. Μέτρα που ουσιαστικά αποτελούν επιδότηση των καπιταλιστών του κλάδου, προκειμένου να μην παρέμβει στο ληστρικό παιχνίδι του ρεύματος. Δηλαδή, στο κερδοσκοπικό τζογάρισμα σε ένα δημόσιο αγαθό, που είναι η βασική αιτία των «φουσκωμένων» λογαριασμών. Η πρώτη μεγάλη απάτη

γίνεται στο «Ελληνικό Χρηματιστήριο Ενέργειας». Οι πέντε καθετοποιημένοι παραγωγοί (ΔΕΗ, Elpedison, Motor Oil, Protergia, ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ και Ήρων), χειραγωγούν την τιμή χονδρικής και βγάζουν τεράστια κέρδη. Όλοι τους είναι και «πάροχοι» ενέργειας και μέσω των τιμολογίων της λιανικής (ξανά) κλέβουν τους καταναλωτές ενέργειας, με την κάλυψη της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Στη μάχη ενάντια στην ακρίβεια και την ενεργειακή φτώχεια, μαζί με τις αυξήσεις μισθών και συντάξεων, χρειάζεται να εντάξουμε στις διεκδικήσεις μας την κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας και των κερδοσκοπικών τιμολογίων. Την εθνικοποίηση του συστήματος παραγωγής, μεταφοράς και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας, για ρεύμα φθινό προς όφελος των κοινωνικών αναγκών και του περιβάλλοντος.

ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Στη Χαλκιδική, την πιο τουριστική περιοχή της Β. Ελλάδας -όταν η βαλκανική μαφία δε λύνει τις διαφορές της με όπλα, σε γεμάτα από κόσμο εστιατόρια- μπορεί ένα παιδί να χάσει άδικα τη ζωή του, αποδεικνύοντας (για άλλη μια φορά) ότι τα επιχειρηματικά κέρδη είναι πάνω από όλα και όλους/ες. Ο θάνατος μιας οχτάχρονης σε πίσνα κατασκήνωσης και ενός δεκαεννιάχρονου σε λούνα πάρκ, αποκάλυψαν ότι σε χώρους που υποδέχονται εκατοντάδες άτομα, δεν τηρούνταν στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας και απουσίαζε κάθε έλεγχος στους κανόνες λειτουργίας από το κράτος. Ενώ είναι εξίσου προβληματικό ότι βασικοί υπεύθυνοι και στις δύο περιπτώσεις, θεωρούνται δύο ανεκπαίδευτα νεαρά παιδιά. Για την κυβέρνηση των επενδυτών, οι «ευσυνείδητοι» επιχειρηματίες λειτουργούν -τάχα- με γνώμονα την κοινωνική ευθύνη και όχι τον περιορισμό του λειτουργικού κόστους και τις παρατυπίες, ώστε να βγάλουν παραπάνω χρήματα. Σε κάθε «αδιανόητη τραγωδία» συζητάμε για την απουσία μέτρων προστασίας και την κρατική αδιαφορία. Το «ζούμε από τύχη» που ακούστηκε μετά το έγκλημα των Τεμπών και επανέρχεται σε κάθε φωτιά, σε κάθε πλημμύρα, σε κάθε παράλειψη κρατικού αξιωματούχου και άπληστου επιχειρηματία, δεν γίνεται να μετατραπεί σε παγιωμένη κανονικότητα. Η συνθήκη γενικευμένης αδιαφορίας και μόνιμης απειλής για τις ζωές μας, πρέπει να πάψει να μετασχηματίζεται σε ένα απλό αίσθημα θυμού ή ακόμα χειρότερα σε ψυχικές διαταραχές. Ο θυμός χρειάζεται να γίνει συλλογική δράση, με ανατρεπτικό πολιτικό προσανατολισμό.

Ο Μητσοτάκης στριμωγμένος από τις συνέπειες της πολιτικής του

(συνέχεια από σελ.3)

Στον μόνο τομέα που ο Μητσοτάκης πάει καλά είναι η εξέλιξη της... αντιπολίτευσης.

Ο Κασσελάκης αποδεικνύεται αποτελεσματικός στην κατεδάφιση, ακόμα και στη γελοιοποίηση, του ΣΥΡΙΖΑ. Στο τέλος αυτής της διαδρομής θα μάθουμε αν πρόκειται απλώς για φαρσοκωμωδία ανίκανων στελεχών, ή για πολιτικό σχέδιο δημιουργίας ενός «νέο-ποταμίσου» μορφώματος, με τις ευλογίες του Δημοκρατικού Κόμματος των ΗΠΑ, που θα είναι διαθέσιμο για κυβερνήσεις συνεργασίας με τη ΝΔ, ή τα θραύσματά της, σε περίπτωση ανεξέλεγκτης πολιτικής κρίσης.

Παρά την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, στο ΠΑΣΟΚ η ηγετική ομάδα Ανδρουλάκη δεν μπορεί να δημιουργήσει «ορμή» ανάκαμψης. Η εναλλακτική του Δούκα, παρότι είναι «προτίμηση» αρκετών κομματιών του τσιπρικού ΣΥΡΙΖΑ, δεν έχει δοκιμαστεί σε στάδιο πιο απαιτητικό από εκείνο της τοπικής αυτοδιοίκησης. Παρόλα αυτά, δεν πρέπει να υποτιμηθεί η διαπίστωση ότι οι πολιτικές εξελίξεις φαίνεται να κουβαλούν νερό στο ξερασμένο αυλάκι της ντόπιας σοσιαλδημοκρατίας.

Οι πολιτικές εξελίξεις δεν είναι μονοσήμαντες. Στην (όχι και τόσο) μακρινή Αργεντινή, ο θυμός του κόσμου μέσα σε μια παρατεταμένη κρίση εκφράστηκε με την οργή του συνθήματος «Να φύγουν όλοι!» που κατεδάφισε όλο το παλιό πολιτικό σκηνικό. Όμως η αδυναμία της Αριστεράς -όλων των αποχρώσεων- να δώσει κατεύθυνση και προσανατολισμό σε αυτόν το θυμό, άφησε ανοιχτό το δρόμο για το αντιδραστικό «πέρισμα» Μιλέι.

Όλα αυτά μαζί, σημαίνουν ότι για τη ριζοσπαστική Αριστερά αυξάνει η πίεση για εξωστρέφεια και για πολιτικές πρωτοβουλίες που θα αναφέρονται στις κοινωνικές αντιστάσεις και στις ανάγκες του κόσμου μας.

Προς διάλυση ο ΣΥΡΙΖΑ - Μάχη για την ηγεσία

Το ταραχώδες φθινόπωρο

Του Σπύρου Αντωνίου

Η χαοτική κρίση στον ΣΥΡΙΖΑ και η χαμηλής έντασης εσωκομματική μάχη στο ΠΑΣΟΚ, συνεχίστηκαν σε όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού, τονίζοντας ακόμα περισσότερο τα αδιέξοδα του λεγόμενου «προοδευτικού» χώρου.

Η προσπάθεια να καταγράψει κάποιος τα δρώμενα στο ΣΥΡΙΖΑ, όπου τα δεδομένα αλλάζουν με την ώρα, αποτελεί άσκηση υπομονής και διάθεσης πολύτιμου χρόνου. Το χαμηλότατο επίπεδο της σύγκρουσης (χωρίς το παραμικρό πολιτικό επίδικο), το διαδικτυακό «μαλλιοτράβηγμα», οι ατελείωτοι φραξιονισμοί και διαξιφισμοί, οι αγωγές και οι απειλές μεταξύ στελεχών, γέμισαν τις αυγουσιάτικες ειδήσεις. Πρόκειται για το τελευταίο στάδιο απαξίωσης, ενός κόμματος που οδηγείται με γρήγορους ρυθμούς προς τον πλήρη εκφυλισμό και τη σημαντική συρρίκνωση της εκλογικής του δύναμης.

Το διαλυτικό τοπίο, ένα χρόνο μετά την εκλογή του Στέφανου Κασσελάκη, φέρνει την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ να ελέγχει τη μειοψηφία της κοινοβουλευτικής ομάδας και σε ανοιχτή σύγκρουση με την ομάδα Τσίπρα (τους αποκαλούμενους «87»), καθιστώντας μια νέα διάσπαση το πιθανότερο σενάριο, ακόμα και πριν το καταστατικό συνέδριο του Οκτωβρίου. Συνέδριο

που θα έχει χαρακτήρα ίδρυσης ενός νέου πολιτικού φορέα, απολύτως ελεγχόμενου από τον Στέφανο Κασσελάκη και τους ακολούθους του. Ένα κόμμα μικρότερο, χωρίς πρωταγωνιστικό ρόλο στην πολιτική σκηνή.

Οι προεδρικοί δεν επιθυμούν προσφυγή στην κάλπη. Οι δημοσκοπήσεις, που φέρνουν τον ΣΥΡΙΖΑ μεταξύ τρίτης και πέμπτης θέσης στην κατάταξη των κομμάτων και το κακό εκλογικό αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, δεν προμηνύουν καλό τέλος για τον «σωτήρα» που δήθεν θα κέρδιζε τον Μητσοτάκη. Η αναβάπτιση του Κασσελάκη στην κάλπη, εν μέσω απόλυτου διχασμού, δεν θα είναι καθόλου εύκολη υπόθεση και κρύβει πολλές παγίδες. Παρόλο που οι αντίπαλοί του, είναι επίσης για γέλια και για κλάματα.

Με τη διαγραφή της Αθήνας Λινού, ο Παύλος Πολάκης πήρε αυτό που ήθελε, κάνοντας λόγο για «δικαίωση». Ο εκφραστής της πιο λαϊκίστικης πτέρυγας παραμένει ένας αυτόνομος και ανεξέλεγκτος παράγοντας, με ισχυρά ερείσματα στο κοινό των «κασσελίστας» και όχι μόνο. Ο μέχρι πρότινος στρατηγός του Κασσελάκη, βρίσκεται πλέον απέναντι από τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ και θέτει ευθέως θέμα ηγεσίας, χωρίς να έχει διάθεση συμβιβασμού με τον πρόεδρο. Σε περίπτωση που διεξαχθούν εσωκομματικές εκλογές, υποψήφιος θα είναι πιθανότατα και ο ευρωβουλευτής Νικόλας Φαραντούρης.

Τις επόμενες ημέρες και με το βλέμμα στην Κεντρική Επιτροπή στις 7 και 8 Σεπτεμβρίου θα αποσαφηνίσουν τη στάση τους και οι «87» της λεγόμενης εσωκομματικής αντιπολίτευσης. Για να περάσει η πρόταση μομφής κατά του προέδρου και να προχωρήσει η νέα εκλογή ηγεσίας από τη βάση, απαιτείται το 50%+1 των ψήφων των μελών της Κεντρικής Επιτροπής. Οι «87» αριθμούν πάνω από 100 μέλη, αλλά η πρόταση φαίνεται να βρίσκει ανταπόκριση και σε στελέχη πέραν της φράξιας Τσίπρα. Μεγάλος είναι και ο αριθμός των στελεχών που θα μπορούσαν να συνταχθούν τελικά με τον Παύλο Πολάκη.

Βέβαια όλο αυτό το συνονθύλευμα διαφορετικών ομάδων και ατόμων, πέρυσι τέτοιο καιρό μάζευε ψήφους για τον Κασσελάκη και φυσικά δεν έχει καμία διαφορετική πολιτική πρόταση, πέρα από τη στήριξη της «υγιούς επιχειρηματικότητας» και την υπηρέτηση του «εθνικού συμφέροντος».

Το βασικό στήριγμα του Κασσελάκη από την παλιά φρουρά, παραμένει ο Νίκος Παππάς, που αναβαθμίστηκε σε πρόεδρο της Κ.Ο. στη θέση του Σ. Φάμελλου, εξαργυρώνοντας έτσι τη στήριξή του. Αν οι βουλευτές που έχουν συνυπογράψει το αρχικό κείμενο των 87 αποχωρήσουν, μοιραία ο ΣΥΡΙΖΑ θα βρεθεί στην τρίτη θέση κοινοβουλευτικά, παραχωρώντας τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης στο ΠΑΣΟΚ.

στο ΠΑΣΟΚ

Ωρο της κεντροαριστεράς

Στην Κουμουνδούρου δείχνουν προς τον τέως πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ, Αλέξη Τσίπρα, ως υποκινητή της εσωκομματικής κόντρας. Σε αυτόν άλλωστε χρεώνουν την άρνηση της Π. Τσαπανίδου και των επιλαχόντων, να μη δεχτούν την έδρα στη βουλή, για να βρεθεί στα έδρανα ο Κασσελάκης, μετά την παραίτηση του βουλευτή Επικρατείας Όθωνα Ηλιόπουλου. Η αυτονόμηση του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ από τον προκάτοχό του έχει λάβει διαστάσεις «πατροκτονίας» και η ανάδειξη εσωτερικών εχθρών σε προϋπόθεση επιβίωσης του «αδιαμεσολάβητου» στην αρχηγία.

Η αρχή έγινε στο συνέδριο-οπερέτα του Φλεβάρη, όπου ο Τσίπρας ζήτησε να πάει το κόμμα ξανά σε εκλογή αρχηγού. Πρόταση που ηττήθηκε από το σώμα, που χειροκροτούσε με πάθος τον Στέφανο και αποδοκίμαζε τη Γεροβασίλη. Μετά ήρθαν οι κατηγορίες για «μαύρα ταμεία» την περίοδο Τσίπρα και τώρα ο Κασσελάκης ζητά από πρώην πρωθυπουργό να τοποθετηθεί δημόσια και όχι μέσω τρίτων: «Αν θέλει, μπορεί να τοποθετηθεί ο ίδιος για τα τεκτονόμενα στον χώρο μας, χωρίς "κύκλους" και "διαρροές". Καθαρά και ανοικτά, όπως τοποθετήθηκε την ημέρα έναρξης του συνεδρίου μας τον Φεβρουάριο και η τοποθέτησή του απαντήθηκε από το συνεδριακό σώμα». Είναι φανερό ότι η νέα ηγεσία θέλει να τελειώνει εντελώς με την εποχή Τσίπρα, ενώ ο τελευταίος βλέπει τον εαυτό του σε ρόλο «εγγυητή» των διεργασιών ανασύνθεσης της Κεντροαριστεράς.

Η εικόνα διάλυσης του σημερινού ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να εξηγηθεί εύκολα με πολιτικούς όρους, γιατί πολύ απλά το κόμμα αυτό δεν παράγει καμία πολιτική, πόσο μάλλον αριστερή, εδώ και χρόνια. Όπως σωστά επισημαίνει και ο Χ. Λάσκος σε άρθρο του στην ΕΦ.ΣΥΝ. (Πολιτική; Ποια πολιτική; -27/8): «Από την κωλοτούμπα κι έπειτα το κόμμα του Τσίπρα δεν παρήγε πολιτική, εφαρμόζε σε όλα τα ουσιώδη το πρόγραμμα Μέρκελ-Σόιμπλε. Καμιά πολιτική συζήτηση, επομένως, δεν είχε σημασία. Η πολιτική ως δημιουργία εξαφανίστηκε ολοκληρωτικά. Όλοι συμφωνούσαν σε όλα, όπως προείπα. Δεν θα μπορούσε, συνεπώς, να ανακαλύψουν και πάλι την πολιτική στον τελευταίο χρόνο. Γι' αυτό και είναι αδύνατο να αναλύσουμε την κατάσταση με αληθινά πολιτικούς όρους».

ΠΑΣΟΚ

Σε φάση εσωστρέφειας (λογικό σε ένα βαθμό λόγω του χαρακτήρα της διαδικασίας) είναι και το ΠΑΣΟΚ που μπαίνει στην τελική ευθεία της προεκλογικής εκστρατείας των υποψήφιων προέδρων, 50 χρόνια από την ίδρυση της διακήρυξη της 3ης Σεπτεμβρίου.

Νίκος Ανδρουλάκης, Παύλος Γερούλανος, Άννα Διαμαντοπούλου και Χάρης Δούκας αποτελούν, σύμφωνα με τα δημοσκοπικά ευρήματα, τους τέσσερις υποψηφίους που θα κονταροχτυπηθούν για την είσοδό τους στον δεύτερο γύρο των εσωκομματικών εκλογών του ΠΑΣΟΚ - ΚΙΝΑΛ, με σκοπό τη διεκδί-

κηση της προεδρίας της Χαριλάου Τρικούπη, τον Οκτώβρη. Οι υποψήφιοι πρόεδροι του ΠΑΣΟΚ, συνεχίζουν τις περιοδείες τους, χωρίς να παραβλέπουν και στις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ.

Ειδικά ο Χ. Δούκας που πλασάρεται ως θερμότερος υποστηρικτής της σύγκλισης των «προοδευτικών» δυνάμεων, φέρνοντας ως παράδειγμα τη νίκη του στο δήμο της Αθήνας και χτίζει την καμπάνια του με το βλέμμα στην επόμενη μέρα της κεντροαριστεράς. Η Α. Διαμαντοπούλου από την πλευρά της προβάλλει τη μεγάλη κυβερνητική εμπειρία (με τα γνωστά καταστροφικά αποτελέσματα στα υπουργεία που υπηρέτησε ή ως Επίτροπος στην ΕΕ), θέλοντας να εκφράσει τη «δεξιά τάση» του ΠΑΣΟΚ που άφησε πίσω του ο Α. Λοβέρδος.

Ο Νίκος Ανδρουλάκης, έχοντας το πλεονέκτημα της προεδρίας των τελευταίων δύο ετών (με τη μικρή έστω άνοδο των ποσοστών του ΠΑΣΟΚ) και τον έλεγχο του κομματικού μηχανισμού, παραμένει το φαβορί της κούρσας. Αλλά κάθε πρόβλεψη παραμένει επισφαλής, όσο είναι ρευστό το εκλογικό σώμα που θα πάρει μέρος στην διαδικασία. Απαντώντας στην κριτική που δέχεται αναφέρει ότι «δεν υπάρχουν μάγοι και μαγικές συνταγές που "εκτοξεύουν" τα ποσοστά», φέρνοντας το παράδειγμα του Στέφανου Κασσελάκη, βέλη που ξεκάθαρα στοχεύουν τον Χάρη Δούκα.

Αντιστρόφως, τις εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ, κοιτούν με προσοχή και στον ΣΥΡΙΖΑ, ειδικά το κομμάτι που

επιθυμεί τη δημιουργία ενιαίου δημοκρατικού φορέα. Κάτι τέτοιο θα προϋπέθετε βέβαια να ξεπεραστούν οι παρούσες ηγεσίες και μια σειρά άλλες υπερβάσεις και πρωτοβουλίες, ώστε για να υπάρξει ανασύνθεση του χώρου της κεντροαριστεράς. Πράγματα καθόλου εύκολα, χωρίς να υποτιμάμε την ανάγκη του συστήματος για έναν «νεοφιλελευθερισμό με ανθρώπινο πρόσωπο» (πέρα από τα παιχνίδια με την ακροδεξιά), απέναντι στη Δεξιά του αποδυναμωμένου Μητσοτάκη.

Έλλειμμα

Είτε μιλάμε για τις διαρκείς εσωκομματικές συγκρούσεις στον ΣΥΡΙΖΑ, είτε για το ΠΑΣΟΚ που βρίσκεται σε διαδικασία εκλογής ηγεσίας, είναι σαφές ότι το βασικό πρόβλημα του «δημοκρατικού χώρου» είναι το έλλειμμα πολιτικής στρατηγικής. Η κρίση της εγχώριας σοσιαλδημοκρατίας είναι δομική και μοιάζει μη αναστρέψιμη, ειδικά όσο δεν μπορεί να πείσει ότι μπορεί να αποτελέσει εναλλακτική λύση, στο νεοφιλελεύθερο «μονόδρομο».

Τι διαφορετικό (και πειστικό) προτείνουν, άλλωστε, από το Μητσοτάκη, οι «προοδευτικές δυνάμεις»; Έχουν απαντήσεις στα προβλήματα της κοινωνίας; Με άτολμα ημίμετρα και «ενδιάμεσες λύσεις», δεν φρενάρουν το κόστος ζωής και οι ανισότητες. Δεν αυξάνονται οι μισθοί και οι συντάξεις. Δεν αποτρέπεις την κατάρρευση του ΕΣΥ, και την κλιματική κρίση. Ούτε τη στοιχειώδη αντιπολίτευση, σε μια κυβέρνηση που φθείρεται ραγδαία, δεν μπορούν να ασκήσουν ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ. Ούτε μια πρωτοβουλία σύγκρουσης με την εγκληματική πολιτική της ΝΔ δεν έχουν πάρει τα χρόνια της πρωτοκαθεδρίας της ΝΔ, όταν το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων πέφτει διαρκώς και η εργασιακή εκμετάλλευση έχει οδηγήσει σε αυξημένα περιθώρια κέρδους.

Τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ όσο και το ΠΑΣΟΚ συνθέτουν την εικόνα μιας ανύπαρκτης κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, αποτέλεσμα της συναινετικής που προσφέρουν στις κύριες πλευρές της κυβερνητικής πολιτικής και της καθεστωτικής τους προσαρμογής. Πώς μετά να εκφράσουν τις προσδοκίες του κόσμου για αλλαγή πολιτικής και βελτίωση της ζωής του; Το πολιτικό κενό και η ανάγκη δημιουργίας ενός πραγματικού αντίπαλου δέους, από τα αριστερά, παραμένουν...

Οι πυρκαγιές ανέδειξαν την ανεπάρκεια του κρατικού Η κλιματική κρίση είναι εδώ και συναγερμό κινδύνου!

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι δεδομένο ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια τελείως νέα κατάσταση. Η κλιματική κρίση είναι παρούσα και οι συνέπειές της εκδηλώνονται με πολλούς και διάφορους τρόπους σε σταθερή βάση. Τα υψηλά επίπεδα ανομβρίας, λειψυδρίας, καυσώνων και πυρκαγιών, μας θυμίζουν τα σενάρια που διαβάσαμε στα σχολικά βιβλία για κάποιο απώτερο και μακρινό μέλλον. Μόνο που αυτό το μέλλον το βρισκόμαστε πλέον εφιαλτικά μπροστά μας. Και ο εγχώριος και διεθνής αστισμός σφυρίζει αδιάφορα.

Καύσωνες – Πυρκαγιές

Για ακόμη μια χρονιά γίνουμε μάρτυρες στην Ελλάδα σε ένα θέατρο του παραλόγου. Μικρές ή μεγαλύτερες πυρκαγιές εκδηλώθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα, με την πολιτική ηγεσία να κρύβεται όσο πυροσβέστες, εθελοντές και κάτοικοι έδιναν μάχες με τις φλόγες, κι έπειτα να εμφανίζεται κατόπιν εορτής για καταγραφή ζημιών, με αξύριστες μούρες, σηκωμένα μανίκια και θλιμμένα βλέμματα. Το έργο είναι γνωστό και χλιοπαυμένο και δεν πειθεί ακόμη και τον πιο καλοπροαίρετο.

Η τεράστια πυρκαγιά στη βορειοανατολική Αττική υπήρξε το αποκορύφωμα της πολιτικής υποκρισίας της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Σύστημα Πληροφόρησης για τις Δασικές Πυρκαγιές, στην Αττική κήκαν περίπου 105.000 στρέμματα μέσα στον Αύγουστο. Πρόκειται για τη δεύτερη χειρότερη πυρκαγιά που έπληξε την ίδια περιοχή μετά από δεκαπέντε χρόνια. Σε ανάλυσή του το Αστεροσκοπείο Αθηνών τονίζει ότι και οι δύο πυρκαγιές προκλήθηκαν με πανομοιότυπο τρόπο και ότι οι καμένες εκτάσεις τους παρουσιάζουν ποσοστό αλληλοεπικάλυψης 60%, γεγονός που κάνει έκδηλη την επιβάρυνση του οικοσυστήματος στην περιοχή και δυσχεραίνει τρομαχτικά τη φυσική αναγέννηση του τοπίου τα επόμενα χρόνια.

Είναι ανατριχιαστικό και μόνο στο άκουσμα, αλλά η Αττική μέσα στα τελευταία οκτώ χρόνια, έχει χάσει από πυρκαγιές το 37% των δασών της. Μιλάμε για φοβερή επιτυχία που την καρπώνονται από κοινού Τσίπρας και Μητσοτάκης. Σε σχετική ανακοίνωση του meteo τονίζεται ότι από το 2017 μέχρι

*** Χρειάζονται κατάλληλες επενδύσεις σε διαμόρφωση αντιπυρικών ζωνών, δημιουργία πυροσβεστικών σταθμών, προσλήψεις μόνιμων πυροσβεστών, αγορά νέων ελικοπτερών, αεροσκαφών και πυροσβεστικών οχημάτων.**

και τις 13 Αυγούστου του 2024, 13 μεγάλες πυρκαγιές έχουν κάψει περισσότερα από 700.000 στρέμματα, όταν η συνολική επιφάνεια της περιφέρειας Αττικής είναι 2.500.000 στρέμματα. Φέτος μάλιστα περάσαμε σε άλλο επίπεδο επικινδυνότητας με την είσοδο φωτιάς κυριολεκτικά εντός του αστικού ιστού. Μια φωτιά που ξεκίνησε από το Βαρνάβα και έφτασε να καίει τους δρόμους του Χαλανδρίου, είναι σίγουρα μια φωτιά που δεν «ξέφυγε» απλώς όπως διατυμπάνιζε ο Κυριάκος Μητσοτάκης, αλλά ξεγύμνωσε τις ανεπάρκειες και τη μη ετοιμότητα του ελληνικού κρατικού μηχανισμού μπροστά στις νέες συνθήκες.

Και δεν έχει κανένας αρμόδιος το δικαίωμα να πει ότι πιάστηκε στον ύπνο ή δεν γνώριζε τους κινδύνους. Το φετινό Ιούλιο η Ελλάδα γνώρισε το μεγαλύτερο καύσωνα που έχει επηρεάσει ποτέ τη χώρα. Ο αμέσως επόμενος ήταν μόλις... το προηγούμενο καλοκαίρι. Όλοι γνώριζαν λοιπόν, το τι εύφλεκτη ύλη έχει συσσωρευθεί, το πόσο κίνδυνοι εγκυμονούνται από την άνοδο της θερμοκρασίας και το πόσα προβλήματα μπορούν να προκαλέσουν οι θεαλλώδεις θερινοί άνεμοι. Στο φετινό καύσωνα ο αριθμός μετεωρολογικών σταθμών με μέγιστη θερμοκρασία 37 βαθμούς Κελσίου και πάνω, δεν έπεσε ποτέ κάτω των 100 για 16 συνεχόμενες ημέρες. Σε πολλές περιοχές της χώρας όπως στη Μακεδονία, στη Θράκη, στην Πελοπόννησο και στη Δυτική Ελλάδα, οι θερμοκρασίες που σημειώθηκαν μέσα στον καύσωνα του 2024 ήταν οι υψηλότερες που σημειώθηκαν από το 2010. Γίνεται λοιπόν, αντιληπτό, ότι η ελληνική επικράτεια έγινε κυριολεκτικά μια μπαρου-

ταποθήκη. Όταν πήρε για τα καλά το φυτίλι στη βορειοανατολική Αττική, η κατάσταση για ακόμη μια χρονιά έδειχνε μη αντιμετωπίσιμη.

Ανομβρία - Λειψυδρία

Οι καύσωνες και οι πυρκαγιές όμως δεν είναι το μοναδικό αποτύπωμα της κλιματικής κρίσης. Από πέρυσι έχει ανοίξει η συζήτηση σχετικά με τα ανησυχητικά επίπεδα ανομβρίας και λειψυδρίας. Τα τελευταία δύο χρόνια η μείωση των βροχών και των χιονοπτώσεων έχει προκαλέσει μείωση στα υδατικά αποθέματα των ταμιευτήρων που τροφοδοτούν την Αττική. Ο ταμιευτήρας του Ευήνου, μαζί με το Μόρνο, τα Μαραθώνα και την Υλίκη αποτελούν τους τέσσερις ταμιευτήρες νερού, που τροφοδοτούν την Αττική με περισσότερα από 400 εκατ. κυβικά μέτρα νερού το χρόνο. Το υδροδοτικό σύστημα είναι σχεδιασμένο ώστε τα αποθέματα των ταμιευτήρων να μη μειώνονται. Τα τελευταία δύο έτη όμως, λόγω της ανομβρίας, τα αποθέματα μειώθηκαν από 1.158.127 εκατ. κυβικά μέτρα στις 26/8/2022 σε 703.339 εκατ. κυβικά μέτρα στις 26/08/2024, δηλαδή κατά μέσο όρο περίπου 225 εκατ. κυβικά μέτρα το έτος.

Ενδεικτικές της κατάστασης είναι εικόνες που έδωσε στη δημοσιότητα το Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών για την έκταση της τεχνητής λίμνης του Μόρνου. Όπως αναφέρεται σε σχετική ανάρτηση, παρατηρείται μείωση της έκτασής της τους τελευταίους μήνες λόγω της απουσίας βροχών, των υψηλών θερμοκρασιών και του πολύ ήπιου χειμώνα με τις περιορισμένες χιονοπτώσεις στα ορεινά. Με βάση τα δορυφορικά δεδομένα που επεξεργάστηκε η μονάδα

meteo του Εθνικού Αστεροσκοπείου Αθηνών, από τον ευρωπαϊκό δορυφόρο Sentinel-2, στις 16 Αυγούστου 2022 η συνολική έκταση της επιφάνειας της λίμνης ήταν περίπου 16.8 km², ενώ στις 21 Αυγούστου 2023 υπολογίστηκε περίπου στα 15.3 km². Φέτος, στις 20 Αυγούστου 2024 η έκταση της λίμνης υπολογίστηκε προσεγγιστικά στα 12.0 km². Την συγκεκριμένη χρονική περίοδο η έκταση της λίμνης είναι κατά 15-20% συρρικνωμένη σε σχέση με τη μέση τιμή από το 2010.

Την ίδια στιγμή, ακόμη πιο ζοφερή δείχνει η συνθήκη στα ελληνικά νησιά. Ειδικά τους καλοκαιρινούς μήνες όπου οι ανάγκες τους λόγω της τουριστικής κίνησης πολλαπλασιάζονται, η επάρκεια σε νερό δείχνει αμφίρροπη. Ήδη από την άνοιξη το φάσμα της λειψυδρίας πλανιέται πάνω από πολλά νησιά, όπως τη Νάξο, τη Μύκονο, την Κύθνο, τη Σέριφο, όπου τα φράγματα έχουν στεγνώσει. Η ανεπάρκεια νερού συχνά οδηγεί στην υπεράντληση υδάτων μέσω γεωτρήσεων, όπως στη Λέσβο, στη Λήμνο, στη Χίο, στη Σάμο κ.α., οι οποίες σε ορισμένες περιπτώσεις έχουν φτάσει ακόμη και κάτω από τη στάθμη της θάλασσας. Η κατάσταση θίγει εφιαλτικά και αν δεν ακολουθηθεί μια πολιτική που πραγματικά να ιεραρχεί τις ανάγκες των κατοίκων πάνω από τα τουριστικά success stories και τα κέρδη των επιχειρηματιών με τις πισίνες.

Πολιτικές ευθύνες

Όλα τα παραπάνω δεν κατέβηκαν από τον ουρανό. Είναι δημιουργήματα της ανεξέλεγκτης ανθρώπινης δράσης εντός του ασύδοτου καπιταλιστικού πλαισίου. Εκείνου που επί δεκαετίες έχει αφήσει σε διεθνές επίπεδο τους κα-

μηχανισμού χτυπάει

πιταλιστές να κερδοσκοπούν με κάθε τρόπο επιβαρύνοντας το κλίμα και τον πλανήτη συνολικά. Εδώ και πάρα πολλά χρόνια η επιστημονική κοινότητα κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για όσα έρχονται, αλλά η αλαζονεία των πολιτικών ηγεσιών σε παγκόσμιο επίπεδο την αγνοεί πλήρως. Μόνο η φωνή των διεθνών περιβαλλοντικών κινημάτων, φέρνει στη δημόσια σφαίρα το ζήτημα της κλιματικής κρίσης. Γι' αυτό και είναι πάρα πολύ σημαντικό αυτά τα κινήματα να δυναμώσουν και στην Ελλάδα τώρα που η κατάσταση έχει αποκτήσει πολύ επικίνδυνα χαρακτηριστικά. Είναι πολύ σημαντικό το εργατικό κίνημα και η Αριστερά να ιεραρχήσουν ψηλά στην ατζέντα τους τα ζητήματα της κλιματικής κρίσης και του περιβάλλοντος. Η σύνδεση του ταξικού λόγου με την περιβαλλοντική ανησυχία είναι το σημείο κλειδί στην αντιμετώπιση της κατάστασης.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη για ακόμη μια φορά έδειξε πολύ μικρή μπροστά στις μεγάλες προκλήσεις με τις οποίες είναι αντιμέτωπη. Από την αρχή του καλοκαιριού τα φιλικά διακείμενα ΜΜΕ, παρήγαγαν σωρηδόν ρεπορτάζ για την «ετοιμότητα του κρατικού μηχανισμού» μπροστά στους κινδύνους πυρκαγιών. Το αποτέλεσμα ήταν να φτάσει η φωτιά μέχρι το Χαλάνδρι. Η αλήθεια είναι ότι λόγω και των προηγούμενων καταστροφικών πυρκαγιών σε ολόκληρη τη χώρα, έχει αναβαθμιστεί μερικώς ο πυροσβεστικός στόλος, όμως σε καμία περίπτωση δεν επαρκεί για να αντιμετωπίσει τέτοιου μεγέθους φαινόμενα και καταστάσεις. Δεν αρκούν μόνο τα δρόμους για να προλάβεις πυρκαγιές που εξαπλώνονται με απίστευτη ταχύτητα. Χρειάζονται κατάλληλες επενδύσεις σε διαμόρφωση αντιπυρικών ζωνών, δημιουργία πυροσβεστικών σταθμών, προσλήψεις μόνιμων πυροσβεστών, αγορά νέων ελικοπτερωτών, αεροσκαφών και πυροσβεστικών οχημάτων.

Πέραν όμως των κατασταλακτικών μηχανισμών απέναντι στον κίνδυνο της φωτιάς, χρειάζεται η υιοθέτηση μιας συνολικότερης περιβαλλοντικής πολιτικής απέναντι στις απειλές της κλιματικής κρίσης. Μιας πολιτικής που δε θα βασίζεται στην πράσινη ανάπτυξη των καπιταλιστών, αλλά στον πραγματικό σεβασμό του περιβάλλοντος. Δεν τρέφουμε την αυταπάτη ότι οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση θα ενσωματώσει πλήρως μια τέτοια πολιτική. Αναγνωρίζουμε όμως την ανάγκη το εργατικό κίνημα και η Αριστερά να πιέσουν σε αυτή την κατεύθυνση.

Η απάντηση στη λειψυδρία δεν είναι οι νέες αναθέσεις σε εργολάβους για ΑΠΕ και γεωτρήσεις, αλλά η προτεραιοποίηση των αναγκών των κατοίκων και οι δημόσιες επενδύσεις ώστε κοινωνικά αγαθά όπως το νερό να μην είναι είδη πολυτελείας. Η απάντηση στις καταστροφικές πυρκαγιές δεν είναι η ατομική ευθύνη και ο καθαρισμός των οικοπέδων, αλλά ένα συνολικό κρατικό επιχειρησιακό πλάνο που θα μπορεί να περιορίζει και να ελέγχει τη φωτιά. Όλα τα παραπάνω όμως δεν είναι αυτονόητα. Απαιτούν την εγρήγορση και την κινητοποίηση της εργατικής τάξης για να σώσει τον εαυτό της. Βρισκόμαστε πλέον σε αυτό το σημείο: Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου.

«Έχω γίνει ο θάνατος, ο καταστροφέας των κόσμων»

Robert J. Oppenheimer

Της Κυριακής Κλοκίτη,
γεωπόνου & μέλους του
Δικτύου για τα Κοινωνικά και
Πολιτικά Δικαιώματα

«**Ε**υτυχώς λίγοι οι συμπολίτες μας που επλήγησαν» δήλωσε ο πρωθυπουργός και ο αρμόδιος υπουργός μετά την τελευταία καταστροφική πυρκαγιά στην Αττική που κατέκαψε τουλάχιστον 100.000 στρέμματα και αδιευκρίνιστο αριθμό πανίδας εκτοξεύοντας τις καμένες εκτάσεις των τελευταίων 7 χρόνων στο ένα τρίτο του συνόλου των δασικών εκτάσεων της Αττικής.

Προφανώς η κυβέρνηση δεν θεωρεί ότι πλήττεται ο πληθυσμός από την απώλεια των δασών του και του φυσικού περιβάλλοντος, από την απώλεια της βιοποικιλότητας, αγροτικών καλλιεργειών ή από την κατάσταση μόνιμης απειλής από τη φωτιά, τις πλημμύρες που ακολουθούν, την οικονομική καταστροφή, τη θλίψη μιας ζωής περικυκλωμένης από μαυρίλα. Φυσική συνέπεια των προτεραιοτήτων της είναι ότι η κυβέρνηση συνεχίζει εξοργιστικά να μην έχει καμιά στρατηγική αντιμετώπισης πυρκαγιών μέσα στο δάσος, παρά μόνο στους οικισμούς. Ενδιαφέρονται μονάχα για το μακάβριο ισοζύγιο θανάτου, θεωρώντας ότι... αφού ο πληθυσμός δεν κήκε στην πυρά, και κυρίως ότι δεν κήκε περισσότερο από το Μάτι, πρέπει να είναι και ευχαριστημένος.

Ταυτόχρονα η προπαγάνδα λειτούργησε για άλλη μια φορά σχεδόν άψογα υπερ της «κυβερνήσεως». Κανένα κανάλι και μέσο ενημέρωσης, (της γνωστής λίστας), δεν βρήκε και πολλά να πει για το αν υπάρχουν κυβερνητικές ευθύνες για όλη αυτή την καταστροφή και από την επόμενη κιάλας μέρα το γεγονός της καταστροφής της Β. Α Αττικής από το Βαρνάβα ως το Χαλάνδρι ήταν μια είδηση ανάμεσα σε άλλες, παρόλο το πρωτοφανές γεγονός ότι άφησαν τη φωτιά να φτάσει ως τον αστικό ιστό.

Κυβερνητικές ευθύνες μπορεί να μην είδαν τα ΜΜΕ, είδαν όμως την ατομική ευθύνη των πολιτών που κατά τα λεγόμενά τους

άφησαν ακαθάριστο το οικόπεδό τους. Κι αυτό δεν ήταν μια τυχαία αναφορά. Ήταν καθοδηγούμενη αναφορά. Προφανώς ατομική ευθύνη υπάρχει στη ζωή, όμως ακόμα και η καταδικαστέα πράξη να χτίσει κάποιος αυθαίρετο σε δασική έκταση και άρα να θέτει υποψηφιότητα να καεί το σπίτι του με δική του ευθύνη ακόμα κι αυτό υποδαυλίζεται από τις κυβερνητικές πολιτικές νομιμοποίησης των αυθαιρέτων κάθε φορά προς άγρην εκλογικής πελατείας. Στην προκειμένη περίπτωση αυτές οι αναφορές στα ΜΜΕ σχετίζονταν με το τελευταίο νομοθετικό πλαίσιο (αλαλούμ) σχετικά με τα οικόπεδα αλλά και με το νέο κανονισμό πυροπροστασίας ακινήτων.

Το Σύνταγμα στο άρθρο 24 λέει ότι: «Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και δικαίωμα του καθενός και για τη διαφύλαξή του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας», όμως οι ακραία νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις που επιδιώκουν όλο και μικρότερο κράτος, όλο και μεγαλύτερη αγορά έχουν μια άλλη πολύ αντικοινωνική άποψη. Η άποψη αυτή είναι πολύ μακριά από την αντίληψη προστασίας του περιβάλλοντος και λήψης προληπτικών μέτρων για αυτό, μακριά από την αντίληψη διάθεσης πόρων για προσλήψεις πυροσβεστών και αγοράς μέσων καταστολής της πυρκαγιάς, μακριά από την ανάγκη ενίσχυσης της Δασικής Υπηρεσίας. Τα δάση αντιμετωπίζονται ως εμπόρευμα και όχι ως κοινό αγαθό και κοινωνική περιουσία. Στην τελευταία φωτιά αν δεν ήταν οι ίδιοι οι κάτοικοι και οι δυνάμεις της αλληλεγγύης, η φωτιά θα είχε ακόμα πιο καταστροφικά αποτελέσματα όπως έγινε στην Εύβοια.

Το ιστορικό λέει ότι λίγο πριν την περίοδο πυροπροστασίας 2024 σ' ένα ακόμα κρεσέντο νεοφιλελεύθερης αυθαιρεσίας, αυταρχισμού, ανικανότητας και λεηλασίας των πολιτών εστάλη σε όλους τους Δήμους εγκύκλιος εφαρμογής του Κανονισμού Πυροπροστασίας ακινήτων εντός και πλησίον δασικών εκτάσεων,

(μη εξαιρουμένων των πόλεων!), από το Υπουργείο Περιβάλλοντος, προκειμένου να εφαρμοστεί ο κανονισμός που ψηφίστηκε το 2023 (ΦΕΚ 3475Β'). Έτσι λοιπόν δόθηκε σε μια νύχτα, με τη μέθοδο του Πόντιου Πιλάτου, άλλη μια αρμοδιότητα ελέγχων εφαρμογής του νόμου (!) στους αποδεκατισμένους Δήμους απαιτώντας μάλιστα τον έλεγχο στους πολίτες να κάνουν υπάλληλοι των Δήμων, Γεωπόνοι, Μηχανικοί κλπ, ορίζοντάς τους τους παράνομα ως μηχανισμό αποκάλυψης παραβατών. Παράλληλα μετατέθηκε η ευθύνη στους πολίτες που πρέπει να πληρώσουν πολλά σε τεχνικούς προκειμένου να συμμορφωθούν με ό,τι -αντιεπιστημονικά και αντισυνταγματικά- απαιτεί ο νόμος που τους θέλει μόνους υπεύθυνους για την προστασία του σπιτιού τους από δασική πυρκαγιά, υπολογίζοντας στην κυβέρνηση ότι στο κακό ενδεχόμενο (τι πιο βέβαιο σ' αυτές τις συνθήκες ξηρασίας), θα επικαλεστούν ότι νομοθέτησαν και θα ισχυριστούν ότι δεν φέρουν ευθύνη δίνοντας και μια ωραία πάσα στις ασφαλιστικές εταιρείες.

Η ανεκδιήγητη και ανεφάρμοστη αυτή εγκύκλιος με τις ασφυκτικές προθεσμίες και τη δυσθεώρητη προχειρότητα, παράλληλα με το αλαλούμ καθαρισμού ιδιωτικών οικοπέδων, όπου φέτος οι ημερομηνίες μετατίθονταν συνεχώς, δημιούργησε μια απίστευτη σύγχυση, ενώ ταυτόχρονα οι Δήμοι δεν προλάβαιναν να επέμβουν σε ακαθάριστα ιδιωτικά οικόπεδα είτε γιατί η πυροσβεστική δεν προλάβαινε να γνωμοδοτήσει, είτε γιατί δεν είχαν τα χρήματα και το προσωπικό για να το κάνουν.

Αποτέλεσμα όλων αυτών και κυρίως της αντίληψης μοιρασιάς των δημόσιων οικονομικών πόρων εκεί που η αγορά (ημέτεροι) θέλει, είναι οι καταστροφές. Όπως ακριβώς με το ΕΖΥ, με την κοινωνική ασφάλιση, με την δημόσια παιδεία, έτσι ακριβώς και με το περιβάλλον. Εν κατακλείδι: «Ω τι ωραίο πλιάτσικο!»

Βέβαια οι διαπιστώσεις δεν αρκούν, χρειάζεται η μέγιστη κινηματική και κοινωνική κινητοποίηση, διαφορετικά θα μας μείνουν μόνο φρεγάτες και μαφίες.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Πάρτε πίσω την απόλυση του Δημήτρη Αντωνίου

Μπορεί το καλοκαίρι με τους παρατεταμένους καύσωνες να φαντάζει σε κάποιους δύσκολο για κινητοποιήσεις. Οι εργαζόμενοι του ΕΚΠΑ (Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών) απέδειξαν ότι δεν είναι με τη μαζική συμμετοχή τους στις Γενικές Συνελεύσεις του Συλλόγου τους και στις κινητοποιήσεις που αποφάσιζαν είτε στις συνελεύσεις είτε στις συσκέψεις της επιτροπής αλληλεγγύης.

Κινητοποιήσεις που ενάντια στην αδιαλλαξία της κυβέρνησης και των πρυτανικών αρχών επιμένουν να απαιτούν την επαναπόληση του Γενικού Γραμματέα του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού ΕΚΠΑ, Δ. Αντωνίου. Έτσι στις 12 Ιούλη πραγματοποιήθηκε κινητοποίηση στη Πρυτανεία και συνάντηση με τον Πρύτανη. Στις 25/7 έγινε με ομόφωνη απόφαση της Γ.Σ. του Συλλόγου Διοικητικών, στο ΚΛΕΙΔΙ, τόπο εργασίας του απολυμένου, όπου επέστρεψε μετά την λήξη της αδείας του.

Η απόλυση του Δ. Αντωνίου είναι συνδικαλιστική και εκδικητική δίωξη. Για πρώτη φορά μετά την Μετα-

πολίτευση έχουμε συνδικαλιστική απόλυση στο Δημόσιο. Για αυτό το λόγο έκανε η κυβέρνηση αντισυνδικαλιστικούς και απεργοκτόνους νόμους. Για αυτό το λόγο επιτίθεται στα δημόσια πανεπιστήμια. Για αυτό το λόγο επιδεινώνονται καθημερινά οι εργασιακές συνθήκες για τους συμβασιούχους που από εργαζόμενοι δεκαετιών μετατρέπονται σε συμβασιούχους δύο μηνών, επί ποινή απόλυσης και με τα εργασιακά δικαιώματά τους μετέωρα. Δεν είναι τυχαίο ότι η απόλυση του Δ. Αντωνίου ήρθε για τον ίδιο λόγο (συμπαράσταση στον αγώνα

των φοιτητών ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων) που διώκεται και το μέλος του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ, Παντελής Βαϊνάς.

Ο αγώνας θα συνεχιστεί και για αυτό το σκοπό θα γίνει τις επόμενες ημέρες και Γενική Συνέλευση των εργαζομένων στο ΕΚΠΑ. Κινητοποιήσεις, πλατιά αλληλεγγύη που πρέπει να εκφραστεί και με τις υπογραφές οι οποίες έχουν μαζευτεί ως τώρα ώστε να πειστεί πολύ πραγματικά και η Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ ώστε να οργανωθούν κινητοποιήσεις με τη δική της κάλυψη.

Κόβουν τα Βαρέα και Ανθυγιεινά των οδηγών σχολικών λεωφορείων!

Μόλις λίγες μέρες πριν ανοίξουν τα σχολεία κι ενώ ακόμη πολλοί οδηγοί των σχολικών λεωφορείων βρίσκονται σε καλοκαιρινές διακοπές, ο ΕΦΚΑ (Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης) ανακοίνωσε την εξαίρεσή τους από τον κανονισμό των Βαρέων και Ανθυγιεινών. Όπως καταγγέλλουν μάλιστα σε ανακοινώσεις τους σωματεία εργαζομένων η απόφαση αυτή του ΕΦΚΑ όχι μόνο είναι άδικη αλλά δεν είναι και σύννομη.

Η απόφαση δεν είναι σύννομη γιατί να μην υπάρχει το υπ' αριθμ. 51485/4-3-2020 έγγραφο της Διεύθυνσης Ασφάλισης του e-ΕΦΚΑ, το οποίο δίνει στον ΕΦΚΑ τη δυνατότητα να εξαιρέσει τους οδηγούς σχολικών λεωφορείων από τα Βαρέα και Ανθυγιεινά αλλά για να γίνει αυτό θα έπρεπε να συνεδριάσει η αρμόδια Διαρκής Επιτροπή για τα Βαρέα και Ανθυγιεινά και κάτι τέτοιο δεν έγινε. Η διοίκηση του ΕΦΚΑ αγνόησε παράλληλα την Ευρωπαϊκή οδηγία EK 1071/2009 καθώς και δικαστικές αποφάσεις σχετικές με το ζήτημα οι οποίες υπερασπίζονται τα δικαιώματα των οδηγών σχολικών λεωφορείων παραβιάζοντας έτσι κάθε έννοια δικαίου.

Το μόνο δίκαιο που υπερασπίζεται η διοίκηση του ΕΦΚΑ είναι αυτό των εργοδοτών των οδηγών που θα γλιτώσουν τις σχετικές ασφαλιστικές εισφορές. Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Περιφερειακών Υπηρεσιών Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων στον οποίο συμμετέχουν και οι οδηγοί σχολικών λεωφορείων (ΣΥΠΥΥΠ) καλεί τη διοίκηση του ΕΦΚΑ «να συμμορφωθεί με τα πορίσματα των ανεξάρτητων αρχών (ΣΤΠ 278101/48986/2020), την πρόσφατη (Ιούλιος 2024) Έκθεση με τις Προτάσεις της Εθνικής Αρχής Διαφάνειας και βεβαίως τις Αποφάσεις των Δικαστηρίων».

Αν η απόφαση του ΕΦΚΑ εφαρμοστεί δεκάδες εργαζόμενοι ως οδηγοί στα σχολικά λεωφορεία θα πάρουν πολύ χαμηλή σύνταξη και ταυτόχρονα θα υποχρεωθούν από τα 65 ως τα 67 να είναι άνεργοι. Μετά τα 65 έτη απαγορεύεται η άσκηση του επαγγέλματος του οδηγού σχολικού λεωφορείου, ενώ το δικαίωμα στη σύνταξη θεμελιώνεται στα 67 έτη.

Άστεγα μένουν σωματεία μέλη του ΕΚΑ

Την ώρα που η εφημερίδα μας πάει στο τυπογραφείο σωματεία που υπάγονται στο Εργατικό Κέντρο Αθηνών (ΕΚΑ) πραγματοποιούν συγκέντρωση στο Υπουργείο Εργασίας. Τα σωματεία καταγγέλλουν την κυβέρνηση και τις παρατάξεις που στην συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής του ΕΚΑ αποφάσισαν να μείνουν χωρίς γραφεία πάνω από 60 σωματεία, αφού προχωρούν σε

ενοικίαση κτιρίου που θα χωράει μόνο την διοίκηση του Εργατικού Κέντρου.

Το παραδοσιακό κτίριο του ΕΚΑ στην οδό 3ης Σεπτεμβρίου πουλήθηκε από τον ιδιοκτήτη για να γίνει ξενοδοχείο. Έτσι το ΕΚΑ που εδώ και δεκαετίες είναι χωρίς ιδιόκτητο κτίριο (ή έστω με κάποιο κτίριο παραχωρημένο από τη ΔΥΠΑ), προχωράει σε ενοικίαση νέου κτιρίου, το οποίο όμως είναι πολύ μικρό και

δεν θα υπάρχουν χώροι ούτε για την στέγαση των σωματείων μελών του ΕΚΑ, ούτε για τις επιτροπές του. Μάλιστα ο πρώην υπουργός Εργασίας Αδ. Γεωργιάδης είχε δεσμευτεί να παραχωρήσει κάποιο κτίριο της ΔΥΠΑ αλλά δεν έκανε τίποτα. Η διάδοχός του, Δ. Μιχαηλίδου, έκανε ότι δεν ήξερε τίποτα για το θέμα και δεν έκανε επίσης τίποτα. Δεν έχουμε την αυταπάτη ότι θα λύσει το ζήτημα η Κεραμέως που πριν 1,5 μήνα, στις 19 Ιούλη, είχε δεσμευτεί ότι θα λύσει το ζήτημα σε 3-4 μέρες και το ΕΚΑ έμεινε άστεγο.

Οι εκπρόσωποι του ΕΚΑ είχαν υποδείξει κτίρια της ΔΥΠΑ και του ΕΦΚΑ κατάλληλα για τη στέγαση του ΕΚΑ. Η κωλυσιεργία του υπουργείου δείχνει ότι η κυβέρνηση άδραξε την ευκαιρία να αφήσει δίχως στέγη δεκάδες πρωτοβάθμια σωματεία. Μόνο οι αγώνες των σωματείων και των εργαζομένων μπορούν να αλλάξουν αυτή την κατάσταση.

Μέτωπο λαού-υγειονομικών για να τα καταφέρουμε! Δημόσιο Σύστημα Υγείας για όλο το λαό

Της Ευτυχίας Χαμόδρακα*

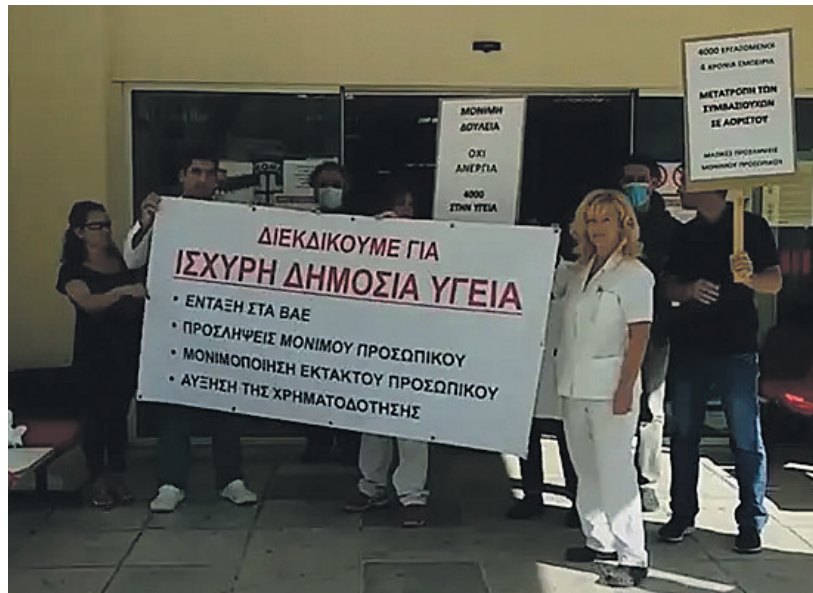
Μετά την έναρξη λειτουργίας των απογευματινών επί πληρωμή χειρουργείων, η κυβέρνηση προχώρησε στο επόμενο βήμα για την ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση του δημόσιου συστήματος υγείας. Με τον νέο νόμο που ψηφίστηκε αρχές του Απριλίου επικαιροποιείται η κατάργηση της πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης στο ΕΣΥ, διευκολύνοντας τη μετατροπή των νοσοκομειακών γιατρών σε κυνηγούς ασθενών-πελατών και τη μετατροπή του ΕΣΥ σε προθάλαμο του ιδιωτικών κλινικών-θεραπευτηρίων.

Ελλείψεις

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Οι ελλείψεις σε σημαντικά φάρμακα έχουν γίνει καθημερινότητα, οι ανασφάλιστοι περιμένουν μήνες για ένα ραντεβού συνταγογράφησης στα λιγοστά και χωρίς επαρκή στελέχωση Κέντρα Υγείας ενώ τακτικά εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων, σημαντικά τμήματα και κλινικές κλείνουν ή υπολείπουν. Η πρόσβαση στη δημόσια υγεία γίνεται δυσκολότερη και αυτό πάει μαζί με τη φτώχεια, την περιστολή δημοκρατικών δικαιωμάτων και την επίθεση στη συνδικαλιστική δράση.

Τα νοσοκομεία βιώνουν τη χειρότερη περίοδό τους σε ό,τι αφορά την υποστελέχωση τόσο σε ιατρικό, τεχνικό και διοικητικό προσωπικό, αλλά κυρίως σε νοσηλευτικό προσωπικό, όπου η κατάσταση είναι δραματική. Ακόμη και νέες κτιριακές υποδομές παραμένουν ανεκμετάλλετες, πρακτικά κλειστές, λόγω της έλλειψης νοσηλευτικού προσωπικού και πρακτικά το Δημόσιο Νοσοκομείο συρρικνώνεται! Πολύ ωραία τα καινούργια κτίρια, αλλά τα νοσοκομεία δεν τα κάνουν οι τοίχοι και τα ντουβάρια αλλά οι άνθρωποι.

Είναι χαρακτηριστικό το τι γίνεται στα νησιά. Η ΠΟΕΔΗΝ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία) είχε από τα τέλη του περασμένου Απριλίου λίστα με τις ελλείψεις προσωπικού σε κάθε νησί. Ελλείψεις που δεν αντιμετωπίστηκαν ποτέ από την κυβέρνηση παρά την μαζική αύξηση του πληθυσμού σε κάθε νησί το καλοκαίρι. Έτσι στην Σαντορίνη και στην Κω για παράδειγμα δεν υπάρχει παθολόγος με αποτέλεσμα τον Ιούνη που μας πέρασε

να μη μπορούν να αντιμετωπιστούν περιστατικά και ενώ ο covid-19 ήταν σε έξαρση εκείνο το διάστημα. Στο Κέντρο Υγείας Αμοργού υπάρχει μόνο 1 καρδιολόγος και 4 νοσηλευτές. Στην Κέρκυρα και αλλού μπαλώνουν τα

τους ανθρώπους που προσπαθούν να βοηθηθούν από αυτό στον ιδιωτικό τομέα ή στο περιθώριο.

Εδώ και λίγες μέρες εξάλλου επανέρχεται με επίσημο τρόπο το «σχέδιο» για καθημερινή γενική εφημερία

Η υγεία είναι κοινωνικό δικαίωμα και όχι προϊόν προς πώληση. Ούτε προνόμιο στο οποίο θα έχουν πρόσβαση κατ' εξαίρεση και με προτεραιότητα οι VIP, ενώ οι «πληβείοι» θα στοιβάζονται στα ράντζα και τα φορεία των επειγόντων

κενά με γιατρούς με μπλοκάκι.

Αντίστοιχα τραγική υποστελέχωση υπάρχει και στο ΕΚΑΒ των τουριστικών περιοχών. Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμη και διοικητές διορισμένοι από τη ΝΔ αναγκάστηκαν να παραιτηθούν, όπως η διοικήτρια του νοσοκομείου Σάμου.

Ψυχική υγεία

Το δε νομοσχέδιο για την Ψυχιατρική Μεταρρύθμιση, που ψηφίστηκε το καλοκαίρι, κατά την εφαρμογή του θα σημάνει μια ισοπέδωση των ήδη ασθμαίνοντων δομών ψυχικής υγείας και απεξάρτησης, με απορρύθμιση των εργασιακών ρυθμών για το προσωπικό τους, σημαντικά φίλτρα για τους λήπτες των υπηρεσιών και παραχώρηση ακόμα μεγαλύτερου τμήματος των παρεχόμενων υπηρεσιών στον ήδη δυσανάλογα μεγάλο ιδιωτικό τομέα του κλάδου. Είναι ένα σχέδιο που οδηγεί το σύστημα υπηρεσιών ψυχικής υγείας εκτός του ΕΣΥ και

νοσοκομείων της 2ης ΥΠΕ Αττικής και το «σχέδιο» αυτό είναι καταστροφικό. Οι τραγικές ελλείψεις υγειονομικού και λοιπού προσωπικού, η απουσία ενίσχυσης της δημόσιας Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας που οδηγεί αναγκαστικά πολλούς ασθενείς στα ΤΕΠ των νοσοκομείων δίπλα στα πραγματικά σοβαρά έκτακτα περιστατικά έχει σαν αποτέλεσμα την επιφόρτιση των ΤΕΠ μεγάλων νοσοκομείων με τις γνωστές εικόνες των ασθενών που στοιβάζονται στα ράντζα και την τεράστια ταλαιπωρία ασθενών και υγειονομικών. Επιπρόσθετα, τα νοσοκομεία της Αττικής που ανήκουν στην 2η ΥΠΕ είναι ήδη από χρόνια επιφορτισμένα και με σχεδόν όλα τα σοβαρά επειγόντα περιστατικά των νησιών. Στο παρελθόν αποδείχθηκε πως με εφαρμογή καθεστώτος «πρωινής» - «απογευματινής» γενικής εφημερίας εναλλάξ, ο όγκος αυτός πολλαπλασιάζεται αφόρητα. Γι' αυτό ακριβώς οι ίδιοι οι τότε αρμόδιοι που

προσπάθησαν να καθιερώσουν αυτό το καθεστώς είχαν υποχωρήσει και το είχαν αναστείλει μέσα σε λίγες μόνο μέρες, λόγω αδυναμίας κάλυψης με το υπάρχον προσωπικό της πρόσθετης εφημεριακής υπερφόρτωσης.

Το μόνο στο οποίο σίγουρα θα οδηγήσει είναι η τραγική υποβάθμιση σε ποιότητα και σε ποσότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας και στην περαιτέρω μείωση της δυνατότητας για τακτικές ιατρικές πράξεις. Αυτό συνδυάζεται με τα πρόσφατα νομοθετικά μέτρα για «άσκηση ιδιωτικού έργου εκτός νοσοκομείου». Έτσι λοιπόν τα μεγάλα δημόσια νοσοκομεία θα παραμείνουν για να καλύπτουν τις επείγουσες ιατρικές πράξεις καθώς και τις μείζονες χειρουργικές επεμβάσεις, ενώ οι προγραμματισμένες ιατρικές πράξεις χαμηλότερου κινδύνου θα κατευθύνονται στον ιδιωτικό τομέα λόγω αδυναμίας κάλυψης από το ΕΣΥ. Αυτή εξάλλου είναι και η κατεύθυνση αυτής της πολιτικής στην Υγεία: η αύξηση της ιδιωτικής «επιχειρηματικής» κερδοσκοπίας σε βάρος των ασθενών, των υγειονομικών, της εκπαίδευσης των νέων ιατρών και της υγείας του λαού.

Η υγεία είναι κοινωνικό δικαίωμα και όχι προϊόν προς πώληση. Ούτε προνόμιο στο οποίο θα έχουν πρόσβαση κατ' εξαίρεση και με προτεραιότητα οι VIP, ενώ οι «πληβείοι» θα στοιβάζονται στα ράντζα και τα φορεία των επειγόντων λόγω των ελλείψεων προσωπικού και της αδυναμίας πρόσβασης στην πρωτοβάθμια Υγεία.

Αντίσταση

Με αυτή την έννοια η υπεράσπιση του δικαιώματος αφορά όλη την κοινωνία, το μαχόμενο τμήμα της πρωτίστως. Οι υγειονομικοί, όσοι και όσες επιμένουμε στην υπεράσπιση του δημόσιου συστήματος υγείας, γνωρίζουμε καλά ότι αυτή η μάχη μπορεί να είναι νικηφόρα μόνο εάν συναντηθούμε με τον λαό.

Είναι απαραίτητο να υπάρξει κλιμάκωση των αγωνιστικών κινητοποιήσεων με γενικές συνελεύσεις ανά νοσοκομείο και καθορισμό αγωνιστικού προγράμματος στα νοσοκομεία καθώς και η δημιουργία μετώπου συνεργασίας του λαού και των υγειονομικών για την διάσωση του ΕΣΥ. Για ένα Δημόσιο Σύστημα Υγείας όχι για τους λίγους και εκλεκτούς, αλλά για όλους και όλες ισότιμα.

*Γιατρός, μέλος Δ.Σ. Συλλόγου Εργαζομένων Ασκληπιείου Νοσοκομείου

Περαιτέρω υποβάθμιση της δημόσιας

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Λίγες μέρες πριν την έναρξη της σχολικής χρονιάς, ο Κυριάκος Μητσοτάκης μαζί με τον υπουργό Παιδείας Κυριάκο Πιερρακάκη παρουσίασαν 11 σημεία-μεταρρυθμίσεις για το δημόσιο σχολείο. Ανούσιες παρεμβάσεις, αυταρχισμός, περαιτέρω υποβάθμιση του δημόσιου σχολείου παρουσιάστηκαν ως σύγχρονες ευρωπαϊκές μεταρρυθμίσεις. Σε συνέχεια του πολυνομοσχεδίου που παρουσίασε ο υπουργός Παιδείας τον Ιούλιο, η κυβέρνηση της ΝΔ παραμένει προσηλωμένη σε μια αντικοινωνική και αντικοινωνική πολιτική που υποβαθμίζει σταθερά τη δημόσια παιδεία σε όλα τα επίπεδα.

Επικοινωνιακά τερτίπια και υποκρισία

Στην παρουσίαση των 11 σημείων εξέχουσα θέση είχε ο διορισμός 10.000 μόνιμων εκπαιδευτικών σε πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση για το νέο σχολικό έτος. Όμως «ξέχασε» να αναφέρει δύο σημαντικές παραμέτρους. Πρώτον, με το πολυνομοσχέδιο που παρουσίασε τον Ιούλιο καταργήθηκαν περίπου 3.300 οργανικές θέσεις εκπαιδευτικών από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση σύμφωνα με την ΟΛΜΕ, με τις μισές θέσεις να μετακινούνται σε δημοτικά και νηπιαγωγεία (!) και τις άλλες μισές να καταργούνται εντελώς. Με αυτόν τον τρόπο πολλές θέσεις θα «εμφανίζονται» ως υπεράριθμες και εκπαιδευτικοί θα χρειάζεται να μετακινούνται μεταξύ διαφορετικών σχολείων για να μπορέσουν να ολοκληρώσουν το ωράριό τους. Επιπλέον, ανακοινώθηκαν λίγες μέρες αργότερα μόλις 8.500 προσλήψεις αναπληρωτών καθηγητών ενώ οι ανάγκες εκτιμάται ότι είναι περίπου 40-50 χιλιάδες.

Δεύτερον, το υπουργείο Παιδείας επιμένει εμμονικά σε μια κατεύθυνση συγχωνεύσεων τμημάτων-τάξεων οι οποίες υπολογίζεται ότι θα οδηγήσουν στην κατάργηση συνολικά 900 τμημάτων. Αυτό αφενός σημαίνει ότι οι πολυάριθμες σχολικές τάξεις με 30 μαθητές/τριες θα είναι πλέον ο κανόνας και αφετέρου θα οδηγήσει σε κλείσιμο μικρών σχολικών μονάδων στην περιφέρεια και στις πιο απομακρυσμένες περιοχές. Αυτή η συνθήκη οδηγεί σε ντε φάκτο συρρίκνωση του δημόσιου σχολείου, παρά τις κυβερνητικές εξαγγελίες για το αντίθετο. Όποια

αλημεία, όποιο «ταχυδακτυλουργικό» και αν κάνει η κυβέρνηση για να παρουσιάσει το άσπρο μαύρο, η πραγματικότητα που βιώνουν καθημερινά εκπαιδευτικοί και μαθητές/τριες δε θα αλλάξει.

Από την άλλη οι εξαγγελίες για το ψηφιακό σχολείο και την ενσωμάτωση των νέων τεχνολογιών στην εκπαιδευτική διαδικασία προσπα-

το υπουργείο από τη μία αναγνωρίζει την ανάγκη φροντιστηριακής ενίσχυσης και διδασκαλίας (που σε μεγάλο βαθμό βέβαια προκύπτει από τις ανεπάρκειες και τις ελλείψεις του δημόσιου σχολείου) και από την άλλη υποβαθμίζει (έως εξαφανίζει) το θεσμό της ενισχυτικής διαζώσης διδασκαλίας. Την ίδια στιγμή διαφημίζει την τοποθέτηση διαδραστι-

λύτερες πόλεις θα έχουν πλέον μια πολύ βασική πρόσβαση σε μια υποβαθμισμένη παιδεία, με ελλείψεις διδακτικού προσωπικού, με πολυάριθμες αίθουσες, χωρίς ενισχυτική διδασκαλία και μόνο όσων οι γονείς έχουν την οικονομική δυνατότητα να πληρώνουν υπέρογκα ποσά σε ιδιωτικά φροντιστήρια θα μπορούν να έχουν μια ίσως καλύτερη τύχη στο τέλος της σχολικής τους ζωής να περάσουν σε κάποια πανεπιστημιακή σχολή. Τα ταξικά εμπόδια στη δημόσια παιδεία για τα παιδιά των εργατικών και λαϊκών οικογενειών γιγαντώνονται με αυτή την πολιτική.

Ανούσιες παρεμβάσεις, αυταρχισμός, περαιτέρω υποβάθμιση του δημόσιου σχολείου παρουσιάστηκαν ως σύγχρονες ευρωπαϊκές μεταρρυθμίσεις

θούν απλά να χρυσώσουν το χάπι. Μάθαμε από τον υπουργό πως σε απομακρυσμένα μέρη όπου υπάρχει πολύ μικρός αριθμός μαθητών/τριών θα υπάρξουν «αυτόνομες τάξεις», δηλαδή τάξεις χωρίς να υπάρχει σχολική μονάδα. Μάλιστα σε αυτές μόνο κάποια μαθήματα θα γίνονται διαζώσης, τα οποία θεωρούνται κύρια, ενώ τα υπόλοιπα θα γίνονται μέσω τηλεδιάσκεψης. Συνεπώς, το υπουργείο προσπαθεί να αντικαταστήσει το κλείσιμο σχολικών μονάδων και τις ελλείψεις διδακτικού προσωπικού με ψηφιακά κόλπα. Επιπλέον, με τη θεσμοθέτηση ενός ψηφιακού φροντιστηρίου, με μαγνητοσκοπημένα εκπαιδευτικά βίντεο, κοινώς βίντεο-κονσέρβα,

κών ψηφιακών πινάκων σε πολλές σχολικές αίθουσες. Βέβαια θα είχε ενδιαφέρον να βλέπαμε πόσο καλά λειτουργούν αυτοί οι διαδραστικοί πίνακες σε σχολεία που πλημμυρίζουν, που οροφές πέφτουν επειδή δε δίνονται πόροι για τη συντήρηση και επισκευή τους ή σε κοντέινερ.

Αυτές οι επιλογές δημιουργούν αναπόφευκτα πολλές κατηγορίες μαθητών/τριών. Τα παιδιά που βρίσκονται σε πολύ απομακρυσμένες περιοχές της περιφέρειας δε θα μπορούν να έχουν καθολική πρόσβαση σε ό,τι έχει να προσφέρει το δημόσιο σχολείο, κάτι που αντιτίθεται και στη συνταγματική υποχρέωση του κράτους. Βέβαια και όσα παιδιά βρίσκονται στα αστικά κέντρα και μεγα-

Αυταρχισμός

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει δείξει ουκ ολίγες φορές ότι ο αυταρχισμός είναι συστατικό συνοδευτικό του νεοφιλελευθερισμού που υπηρετεί. Δάσκαλοι και καθηγητές το έχουν βιώσει από πρώτο χέρι. Τον τελευταίο καιρό εξελίσσεται πολύ σκληρή αντιπαράθεση μεταξύ της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Παιδείας και των εκπαιδευτικών γύρω από το θέμα της αξιολόγησης. Το συνδικαλιστικό κίνημα των εκπαιδευτικών έχει εναντιωθεί πλειοψηφικά στην προωθούμενη αξιολόγηση με συνέχια και συνέπεια, προχωρώντας σε επαναλαμβανόμενες απεργιακές κινητοποιήσεις και στάσεις εργασίας, καλώντας το σύνολο των εκπαιδευτικών να απέχει από τη διαδικασία κοροϊδία της αξιολόγησης. Ο βασικός στόχος της αξιολόγησης δεν είναι σε καμία περίπτωση η βελτίωση της ποιότητας του δημόσιου σχολείου,

σιας παιδείας από την κυβέρνηση

κάτι τέτοιο άλλωστε δε φαίνεται από τη συνολική κυβερνητική πολιτική για τη δημόσια παιδεία. Αντίθετα, ο βασικός στόχος είναι να φορτωθούν οι εκπαιδευτικοί στις πλάτες τους, ο καθένας και η καθεμία ατομικά, όλες τις ελλείψεις και τις ανεπάρκειες του δημόσιου σχολείου που έχουν προκαλέσει οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης.

Η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας επιλέγει να έρθει σε ολομέτωπη αντιπαράθεση με τους εκπαιδευτικούς αξιοποιώντας όλο το αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο που έχει για να θέσει εκτός νόμου τους αγώνες των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση και συνολικότερα ενάντια στην περαιτέρω υποβάθμιση της δημόσιας παιδείας. Ωστόσο η κυβέρνηση δεν περιορίζεται στην προσπάθεια να θέσει την απεργία-αποχή ενάντια στην αξιολόγηση εκτός νόμου αλλά αξιοποιεί κάθε δυνατό μέσο για να κάμψει το ηθικό των εκπαιδευτικών και να τρομοκρατήσει. Μέχρι σήμερα υπάρχουν δεκάδες περιπτώσεις σε όλη την Ελλάδα όπου εκπαιδευτικοί έρχονται αντιμέτωποι με πειθαρχικές διώξεις για τη στάση τους, ακόμα και για αναρτήσεις στα κοινωνικά δίκτυα που αντιτίθενται στις κυβερνητικές πολιτικές και τα στελέχη της κυβερνητικής παράταξης μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Τελευταίο παράδειγμα οι ομαδικές κλήσεις εκπαιδευτικών από τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης του Κιλκίς «δι'υπόθεσίν τους», επειδή συμμετείχαν στην απεργία-αποχή ενάντια στην αξιολόγηση. Η κυβέρνηση δεν προσπαθεί απλώς να επιβάλλει μια πολιτική που ξηλώνει τη δημόσια παιδεία. Προσπαθεί επιπλέον να επιβάλλει γενικό σιωπητήριο σε όσες και όσους σηκώνουν κεφάλι, ακόμα και με πρακτικές που παραπέμπουν σε άλλες σκοτεινές εποχές.

Με την ίδια αυταρχική λογική που αντιμετωπίζει τους αγώνες των εκπαιδευτικών προσπαθεί να αντιμετωπίσει όλα τα σχολικά προβλήματα. Ο αυταρχισμός και οι ποινές είναι ο τρόπος που προκρίνει η κυβέρνηση για να «συνετίσει» τους μαθητές και τις μαθήτριες. Πιο συγκεκριμένα, σχετικά με το σχολικό εκφοβισμό (bullying) αυτό που έχει να προτείνει η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας είναι η επαναφορά της πενθήμερης αποβολής (η οποία είχε καταργηθεί και υπήρχε μόνο η ποινή της τριήμερης αποβολής), στέλνοντας ένα σαφές μήνυμα ότι κάθε πρόβλημα θα αντιμετωπίζεται με τη μορφή τιμωρίας. Το ίδιο θα ισχύει και για τη γελοιοδέστατη πρωτοβουλία «κι-

νητό στη τσάντα», σύμφωνα με την οποία θα απαγορεύεται σε μαθητές και μαθήτριες η χρήση κινητού τηλεφώνου κατά τη διάρκεια του μαθήματος, προβλέποντας και πάλι ποινές. Ταυτόχρονα θα βάζει και τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς σε ρόλο χωροφύλακα μέσα στις αίθουσες διδασκαλίας.

Προβλήματα χωρίς απαντήσεις

Αναμενόμενα ο πρωθυπουργός και ο υπουργός Παιδείας δεν είπαν απολύτως τίποτα για τα πιο σημαντικά προβλήματα. Δεν ειπώθηκε ούτε μισή κουβέντα για το ζήτημα της σχολικής στέγης και της κατάστασης που βρίσκονται πάρα πολλά σχολεία σε όλη την επικράτεια. Οι ειδήσεις για προβλήματα στη λειτουργία και τη συντήρηση των σχολικών κτιρίων, για ελλιπή θέρμανση και κλιματισμό, για σοβάδες που πέφτουν κλπ έχουν γίνει κανονικότητα. Όμως η κυβέρνηση εξακολουθεί να μην κατευθύνει πόρους για την αναβάθμιση των σχολικών εγκαταστάσεων.

Δεν ειπώθηκε μισή κουβέντα για τις χαμηλές μισθολογικές απολαβές των εκπαιδευτικών, ιδιαίτερα των νεοδιόριστων και των αναπληρωτών, που αντίστοιχα με το γενικό επίπεδο των μισθών, δεν αρκούν για μία αξιοπρεπή διαβίωση. Δεν ειπώθηκε μισή κουβέντα για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εκπαιδευτικοί στην αναζήτηση στέγης στην περιφέρεια και ιδιαίτερα σε τουριστικές περιοχές, όπου πλέον είναι σχεδόν αδύνατον να βρεθεί ένα σπίτι με ενοίκιο σε κάποια λογική τιμή, ώστε ο μισθός του εκπαιδευτικού να μπορεί να καλύψει αξιοπρεπώς το σύνολο των βιοτικών αναγκών. Εκπαιδευτικός να μένει σε κάμπινγκ νησιού ή να αναγκάζεται να κοιμάται στο αμάξι του είναι εικόνες πραγματικά ντροπής.

Δεν ειπώθηκε μισή κουβέντα για το πώς για άλλη μια χρονιά χιλιάδες μαθητές/τριες έμειναν εκτός του συστήματος τριτοβάθμιας εκπαίδευσης λόγω της απαράδεκτης Ειδικής Βάσης Εισαγωγής και θα αναγκαστούν είτε να ξαναπεράσουν τη βάρσα των πανελλαδικών εξετάσεων είτε να οδηγηθούν σε κάποιο ιδιωτικό κολλέγιο. Και η δεύτερη επιλογή, αυτή του ιδιωτικού κολλεγίου, αφορά πλέον όλο και λιγότερους αποφοίτους Λυκείου, αφού τα κόστη για την πλειοψηφία των οικογενειών είναι απαγορευτικά.

Εν ολίγοις, οι κυβερνητικές ανακοινώσεις δεν απαντούν στα άμεσα και φλέγοντα ζητήματα του δημόσιου σχολείου που ταλαιπωρούν

εκπαιδευτικούς και μαθητές/τριες. Αντίθετα, για άλλη μια φορά η ΝΔ επιδίδεται σε μία έντεχνη προσπάθεια αντιστροφής της πραγματικότητας, παρουσιάζοντας ένα επίπλαστο αφήγημα εκσυγχρονισμού την ώρα που βυθίζει το δημόσιο σχολείο ακόμα παραπάνω στην απαξίωση και την υποβάθμιση, δημιουργώντας ολοένα και περισσότερο ένα εκπαιδευτικό σύστημα δύο ταχυτήτων, με μαθητές/τριες δεύτερης κατηγορίας και απαξιωμένο εκπαιδευτικό προσωπικό. Ως γνήσιοι ντίλκερς του ιδιωτικού συμφέροντος απέναντι στο δημόσιο και τα κοινά αγαθά, με αυτή την πολιτική στρώ-

νουν το έδαφος για την ανάπτυξη σε μεγαλύτερο βαθμό της ιδιωτικής πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης καθώς και των ιδιωτικών φροντιστηρίων.

Ο μόνος δρόμος για την υπέρσπιση του δημόσιου σχολείου και της δημόσιας δωρεάν παιδείας είναι οι αγώνες των εκπαιδευτικών και των μαθητών/τριών απέναντι στην κυβέρνηση και το υπουργείο. Η μάχη για την υπέρσπιση του δημόσιου σχολείου είναι και μάχη υπέρσπισης του δημόσιου απέναντι στο ιδιωτικό. Είναι μάχη για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις και τα κέρδη.

ΑΕΙ: Ιδιωτικοποίηση και μιλιταρισμός

ΛΙΓΟΥΣ ΜΟΛΙΣ ΜΗΝΕΣ μετά την ψήφιση του νόμου που επιτρέπει την ίδρυση και λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων, διαφημίσεις για νέα κολλέγια και συνεργασίες με πανεπιστήμια του εξωτερικού που προσφέρουν εύκολα πτυχία με επαγγελματικά δικαιώματα έχουν κατακλύσει τον Τύπο, τα ραδιόφωνα και το διαδίκτυο. Πέρα από τα ιδιωτικά κολλέγια και ΙΕΚ που πλέον έχουν αναβαθμιστεί, νέες ιδιωτικές σχολές ξεπήδανε. Προφανώς προσπαθούν να «φαρέψουν πελατεία» από τα χιλιάδες παιδιά που έμειναν εκτός πανεπιστημίου κυρίως λόγω της απαράδεκτης ειδικής βάσης εισαγωγής. Βέβαια μόνο για όσους/ες έχουν την οικονομική δυνατότητα να πληρώσουν τα αντίστοιχα δίδακτρα. Την ίδια στιγμή κανένα μέτρο ενίσχυσης του δημόσιου πανεπιστημίου δεν παίρνεται από την κυβέρνηση, ούτε για την κάλυψη των κενών σε διδακτικά προσωπικά ούτε για την αναγκαία συντήρηση και αναβάθμιση των υλικών υποδομών. Η οικονομική αφάιμαξη του δημόσιου Πανεπιστημίου έχει άμεσες συνέπειες για διδακτικό, διοικητικό και ερευνητικό προσωπικό αλλά και για τους φοιτητές/τριες που βλέπουν τις σχολές τους να διαλύονται, τις φοιτητικές εστίες να μην μπορούν να καλύψουν τις στεγαστικές ανάγκες φοιτητών/τριών. Οι προκλήσεις για το φοιτητικό κίνημα τη νέα χρονιά για την υπέρσπιση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα του Πανεπιστημίου απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις θα είναι μεγάλες.

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ η κυβέρνηση δαπανά υπέρογκα ποσά σε πολεμικούς εξοπλισμούς αλλά δε βρίσκει «δημοσιονομικό περιθώριο» για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και για τη δημόσια παιδεία, η Σχολή Θετικών Επιστημών του ΕΚΠΑ επιχείρησε να προχωρήσει σε συμφωνία για πρόγραμμα υποτροφιών με τη Lockheed Martin. Η Lockheed Martin, είναι κορυφαία εταιρεία του αμερικανικού στρατιωτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος και είναι αυτή που θα πουλήσει τα 20 F-35 στο ελληνικό κράτος, αξίας 3,2 δισ. ευρώ. Μία τέτοια πολεμοκάπηλη συνεργασία ενός δημόσιου πανεπιστημίου με την πολεμική βιομηχανία και τους εμπόρους όπλων είναι τουλάχιστον προκλητική, ειδικά την ώρα που η γενοκτονία στην Παλαιστίνη συνεχίζεται με τη στήριξη της Ελλάδας και των ΗΠΑ στο κράτος τρομοκράτη του Ισραήλ. Φοιτητικοί Σύλλογοι έκαναν κινητοποίηση στο ΕΚΠΑ απαιτώντας να μην υπογραφεί καμία συμφωνία με τη Lockheed Martin, πιέζοντας την κοσμητεία και αποσπώντας τοποθέτηση από τον κοσμήτορα ότι διαφωνεί με την εν λόγω συνεργασία. Η κινητοποίηση των φοιτητών/τριών αλλά και η στάση του διδακτικού προσωπικού που στέκεται ενάντια στον πόλεμο και τη γενοκτονία που συντελείται στην Παλαιστίνη μπορούν να εμποδίσουν την ντροπιαστική συνεργασία με τους δολοφόνους εμπόρους όπλων.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικήφώρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Συνέντευξη με την Μάρθα Φριντζήλα «Εύχομαι οι φωνές να γίνουν το ποτ

Συζητήσαμε με την καλλιτέχνη Μάρθα Φριντζήλα για την συμμετοχή της στο Φεμινιστικό Φεστιβάλ 2024, για την φεμινιστική αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη και τον αγώνα ενάντια στις γυναικοκτονίες. Η Μάρθα Φριντζήλα υπερασπίζεται με κάθε τρόπο το δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού για ελευθερία και δικαιοσύνη δίνοντας φωνή και χώρο σε ακτιβίστριες, καλλιτέχνες και εγχειρήματα που αγωνίζονται για έναν καλύτερο κόσμο. Τη συνέντευξη επιμελήθηκε η Χρύσα Τσικαλουδάκη.

Ένας χρόνος γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού και σχεδόν ογδόντα χρόνια κατοχής, εκτοπισμού και απαρτχάιντ. Τι σημαίνει για σένα το «να μη σταματήσουμε να μιλάμε για την Παλαιστίνη»;

Να μην σταματήσουμε να υπερασπιζόμαστε τα δικαιώματα των ανθρώπων, να μην πάψουμε να θεωρούμε την ανθρώπινη ζωή το ύψιστο αγαθό, να μην διακρίνουμε τους ανθρώπους με γνώμονα την καταγωγή, την τάξη, την θρησκεία. Το 70% των θυμάτων αυτής της ντροπής που ονομάζουν πόλεμο, είναι παιδιά και γυναίκες. Δεν μπορώ να δεχτώ πως κάποιες ζωές αξίζουν περισσότερο από άλλες, πως κάποιος άνθρωπος είναι ανώτερος και έχουν δικαίωμα στην "αυτοάμυνα" και βρίσκονται στο απυρόβλητο την στιγμή που διαπράττουν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, ενώ άλλοι είναι απλώς αριθμοί και παράπλευρες απώλειες. Αυτό που συμβαίνει στην Παλαιστίνη είναι τραγωδία. Οι εικόνες που τα ίδια τα θύματα καταγράφουν και επικοινωνούν καθημερινά είναι σοκαριστικές. Την ίδια στιγμή οι θύτες επικοινωνούν αναισχυντα και περήφανα τα εγκλήματά τους ατιμώρητα και ο κόσμος παρακολουθεί μουδιασμένος.

Η σιωπή που έχει πέσει μπροστά στην εξόντωση ενός ολόκληρου λαού, μπροστά σ' αυτήν την πρωτακουστή γενοκτονία, είναι εκκωφαντική. Ο έλεγχος των μέσων ενημέρωσης και η τρομοκρατία που ασκείται από τους υποστηρικτές του Ισραήλ και τους συμμάχους του δεν έχει προηγούμενο.

Το Ισραήλ επενδύει ιδιαίτερα στη μουσική και τον

πολιτισμό (μάλιστα και στην ελληνική μουσική και ειδικότερα στο ρεμπέτικο τραγούδι), σε μία προσπάθεια καλλιτεχνικού «ξεπλύματος». Ως καλλιτέχνη που υποστηρίζεις το καλλιτεχνικό μπούκοτάζ στις ισραηλινές διοργανώσεις, πώς πιστεύεις ότι θα μπορούσαν τέτοιες δράσεις να γενικευθούν, συμβάλλοντας στη διεθνή απομόνωση του Ισραήλ;

Έχω αρνηθεί αρκετές φορές να παίξω στο Ισραήλ γιατί στις συναυλίες μου δεν επιτρέπεται η είσοδος σε Παλαιστίνιους που ζουν στα κατεχόμενα, και δεν έχω σκοπό να αλλάξω στάση όσο η κατάσταση παραμένει ίδια. Ας πάνε άλλοι να παίξουν που αντέχουν αυτή την αδικία. Γιατί να προσφέρω τις υπηρεσίες μου σε ένα κοινό ρατσιστικό και αλαζονικό; Έχασε η Βενετία βελόνι θα μου πείτε. Εγώ όμως κάνω αυτό που μου λέει η συνείδησή μου χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Όταν έπαιξα στην Δυτική Όχθη και στην Ιερουσαλήμ, ήταν στο κοινό και κάποιοι φίλοι Ισραη-

Τα λαϊκά τραγούδια, τα παραμύθια, οι μύθοι ήταν πάντα με το μέρος του θύματος, όπως είναι πάντα η Τέχνη. Αυτό δείχνει πως η κοινότητα μπορεί να διακρίνει, να αναγνωρίσει, να καταλάβει και να καταγγείλει.

λινοί, δεν είχαν κανένα πρόβλημα να έρθουν στην συναυλία. Δεν ισχύει το ίδιο για τους Παλαιστίνιους. Αυτό που έχουν πάθει οι Ισραηλινοί είναι πως δεν μπορούν να δουν καθαρά τι τους συμβαίνει. Έχουν φάει αμάσητη τόση προπαγάνδα δεκαετίες τώρα που είναι αδύνατον να πάψουν να θεωρούν τους εαυτούς τους το μόνο θύμα. Βρέθηκα στην Δυτική Όχθη και είδα με τα μάτια μου τι σημαίνει απαρτχάιντ. Τα καθημερινά εγκλήματα των εποίκων με τις ευλο-

Φριντζήλα ές να πολλαπλασιαστούν και άμι που θα πνίξει το άδικο»

*** Η σιωπή που έχει πέσει μπροστά στην εξόντωση ενός ολόκληρου λαού, μπροστά σ' αυτήν την πρωτάκουστη γενοκτονία, είναι εκκωφαντική. Ο έλεγχος των μέσων ενημέρωσης και η τρομοκρατία που ασκείται από τους υποστηρικτές του Ισραήλ και τους συμμάχους του δεν έχει προηγούμενο.**

γίες της κυβέρνησης και τις πλάτες του στρατού μένουν ατιμώρητα. Οι Παλαιστίνιοι θεωρούνται κατώτεροι για ένα τρομαχτικό ποσοστό Ισραηλινών. Μιλάμε για έναν λαό που νοσεί και δεν το γνωρίζει ή δεν θέλει να το δει. Φυσικά και ανάμεσα τους υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν στην ειρηνική συνύπαρξη των δύο λαών και υψώνουν ανάστημα. Όμως, δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη χωρίς ελευθερία και ισότητα.

? Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους μουσικούς της Γάζας που δημιουργήσατε με άλλες/ους καλλιτέχνιδες/καλλιτέχνες μετρά πολλές επιτυχημένες εκδηλώσεις. Ποιες είναι οι σκέψεις για τη συνέχεια αυτής της προσπάθειας;

Θα συνεχίσουμε να διοργανώνουμε συναυλίες και παραστάσεις με σκοπό να ακούγεται η αλήθεια για το έγκλημα στην Παλαιστίνη, και

να στηρίζουμε όπως μπορούμε τους συναδέλφους μας στην Γάζα και την Δυτική Όχθη. Θέλουμε να γνωρίζουν πως ακόμη κι αν νιώθουν πως τους έχουν εγκαταλείψει όλοι, εμείς τους βλέπουμε και τους ακούμε. Και θα τους δίνουμε την φωνή που τους έχουν στερήσει. Μακάρι να ακολουθήσουν κι άλλοι συνάδελφοι την εκστρατεία αυτή.

? Συμμετέχεις και στηρίζεις το 3ο Φεμινιστικό Φεστιβάλ που οργανώνει η Συνέλευση 8 Μάρτη στις 28 και 29 Σεπτεμβρίου. Φέτος το Φεστιβάλ είναι αφιερωμένο στην Παλαιστίνη και στον αγώνα που δίνουν οι αδελφές μας εκεί για ζωή, ελευθερία και δικαιοσύνη. Τι σημαίνει για σένα φεμινιστική αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη; Πόσο σημαντικό είναι το φεμινιστικό κίνημα να γίνει ζωντανό κομμάτι

του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης;

Αυτό που μου έρχεται στο μυαλό όταν σκέφτομαι τις γυναίκες της Παλαιστίνης, είναι πως πρόκειται για τον άμαχο πληθυσμό που είναι το μεγάλο θύμα αυτής της γενοκτονίας. Κι όποιος διαφωνεί με την λέξη γενοκτονία καλύτερα να ξανακοιτάξει το λήμμα στο λεξικό. Φυσικά και θεωρώ πως το φεμινιστικό κίνημα πρέπει να γίνει ζωντανό κομμάτι του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης, και οι οργανώσεις για τα δικαιώματα των γυναικών πρέπει να σταματήσουν να κάνουν τα στραβά μάτια και να ασχοληθούν σοβαρά με την περίπτωση της Παλαιστίνης. Το φεμινιστικό φεστιβάλ καθώς και οι δράσεις της Συνέλευσης 8 Μάρτη είναι μια φωνή που υψώνεται. Εύχομαι οι φωνές να πολλαπλασιαστούν και να γίνουν το ποτάμι που θα πνίξει το άδικο. Δεν μας παίρνει άλλο να σιωπούμε. Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει πότε θα έρθει η σειρά του.

? Από τις παραστάσεις σου δε λείπει η «Αντρονίκη», ένα τραγούδι που κλείνει μέσα του την ιστορία χιλιάδων γυναικών που πάνω στα σώματά τους ασκείται εξουσία ζωής και θανάτου. Εκτός από την Παλαιστίνη, το Φεμινιστικό Φεστιβάλ αφιερώνεται και σε κάθε Αντρονίκη, που σήμερα λέγεται Κυριακή, Ενκελέιντα, Καρολάιν, Ελένη... Ποιες είναι οι σκέψεις σου σχετικά με την έκρηξη της έμφυλης βίας και των γυναικοκτονιών και τη στάση του κράτους ως προς την πρόληψη και αποτροπή τους;

Η Αντρονίκη μπήκε στο playlist των παραστάσεών μου το 1994, όταν ο όρος γυναικοκτονία δεν υπήρχε στον ορίζοντα, τουλάχιστον στην χώρα μας. Τριάντα χρόνια μετά, το τραγούδι αυτό είναι τραγικά επίκαιρο και κάθε φορά που το τραγουδώ είναι σαν να μιλώ για το νέο θύμα. Τα λαϊκά τραγούδια, τα παραμύθια, οι μύθοι ήταν πάντα με το μέρος του θύματος, όπως είναι πάντα η Τέχνη. Αυτό δείχνει πως η κοινότητα μπορεί να διακρίνει, να αναγνωρίσει, να καταλάβει και να καταγγείλει. Το θέμα είναι να το καταλάβει και η Πολιτεία. Δεν είναι δυνατόν να συζητάμε ακόμα για τον όρο γυναικοκτονία και την χρήση του, για το αν είναι δόκιμος νομικά ή αν έχει συμβολικό χαρακτήρα. Η κυβέρνηση επιμένει πως δεν υπάρχει λόγος να καταστεί η γυναικοκτονία ιδιώνυμο αδίκημα. Καταντά κοροϊδία. Έχουμε ακούσει ανεκδιήγητες δηλώσεις και ερμηνείες του φαινομένου ακόμα και από ανθρώπους με πολιτική ή δικαστική εξουσία. Καταλαβαίνω τις γυναίκες που από φόβο έχουν μάθει να δικαιολογούν τον χαταπιστή τους, τις συμπονώ. Η εκάστοτε κυβέρνηση τι ζόρι τραβάει και δεν βάζει το μαχαίρι στο κόκαλο; Πόσες ακόμα πρέπει να θυσιαστούν στον βωμό της πατριαρχίας; Από την Πρόκνη και την Φιλομήλα του μύθου μέχρι την Καρολάιν και την Ελένη του σήμερα έχουν περάσει δυόμισι χιλιάδες χρόνια! Τι περιμένουμε για να πάρουμε δραστικά μέτρα;

Φεμινιστικό Φεστιβάλ 2024

Καμία δεν είναι ελεύθερη μέχρι

Της Ναντίνας Παπαϊωάννου

Για τρίτη συνεχόμενη χρονιά, η Συνέλευση 8 Μάρτη διοργανώνει το Φεμινιστικό Φεστιβάλ που φέτος θα φιλοξενήσει ο χώρος του Παντείου Πανεπιστημίου στις 28 και 29 Σεπτεμβρή. Το Φεμινιστικό Φεστιβάλ έχει πλέον κατοχυρωθεί ως ένα φεμινιστικό γεγονός στην Αθήνα, ως ένας ασφαλής και συντροφικός χώρος ριζοσπαστικού διαθεματικού και αλληλέγγυου φεμινισμού. Όλες και όλα μαζί, τα τελευταία δύο χρόνια και πριν αλλά και κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ δημιουργούμε έναν τόπο συζήτησης, δημιουργίας, αγώνα και διασκέδασης για κάθε άτομο. Έτσι και φέτος, στον κήπο του Παντείου επιχειρούμε να δημιουργήσουμε έναν φιλόξενο χώρο για άτομα, φεμινιστικές και λοατκι+ συλλογικότητες και κοινωνικούς χώρους. Το μεγαλύτερο μέρος των εσόδων θα διατεθεί σε Παλαιστινιακές γυναικείες και φεμινιστικές οργανώσεις αλλά και καλλιτεχνικές πρωτοβουλίες στην Παλαιστίνη.

Φέτος το Φεμινιστικό Φεστιβάλ οργανώνεται γύρω από δύο άξονες. Ο πρώτος είναι η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και ο δεύτερος οι γυναικοκτονίες. Με το σύνθημα καμία δεν είναι ελεύθερη μέχρι να είμαστε όλες, επιθυμούμε να συζητήσουμε και να αγωνιστούμε για έναν κόσμο που καμία γυναίκα και θηλυκότητα, που κανένα άτομο δε θα πεθαίνει στο βωμό των αποικιοκρατικών πολέμων, για μια κοινωνία που θα υπερασπίζεται τη ζωή στη Γάζα ή στην Αθήνα.

Καθώς η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού από το κράτος του Ισραήλ συνεχίζεται με τις ευλογίες της Δύσης, που «πουλάει» φεμινιστική ατζέντα και προοδευτισμό τη στιγμή που ο αριθμός των γυναικοκτονιών αυξάνεται μέρα με τη μέρα, το φεστιβάλ με κεντρικό σύνθημα «Καμία δεν είναι ελεύθερη μέχρι να είμαστε όλες», είναι αφιερωμένο στις Παλαιστίνιες αγωνίστριες που αντιστέκονται στη βία του ισραηλινού στρατού, αλλά και στις γυναίκες της «δύσης», αυτές που βιώνουν καθημερινά την έμφυλη βία και αυτές που δε βρίσκονται πια μαζί μας.

Τόσο μέσα από τις κεντρικές συζητήσεις και τα workshop όσο και μέσα από το καλλιτεχνικό πρόγραμμα και τον σχεδιασμό του χώρου θέλουμε να εμπνευστούμε, να γνωριστούμε και να δημιουργήσουμε νέους χώ-

Το μεγαλύτερο μέρος των εσόδων θα διατεθεί σε Παλαιστινιακές γυναικείες και φεμινιστικές οργανώσεις αλλά και καλλιτεχνικές πρωτοβουλίες στην Παλαιστίνη.

ρους φεμινιστικής συνάντησης και δράσης.

Οι συζητήσεις και οι καλλιτεχνικές δράσεις της πρώτης μέρας του φεστιβάλ (Σάββατο) θα είναι αφιερωμένες στο ζήτημα των γυναικοκτονιών. Χαρακτηριστικός είναι και ο τίτλος της κεντρικής απογευματινής συζήτησης «Για τη φεμινιστική υπεράσπιση της ζωής πέρα από τη νομική κατοχύρωση του όρου "γυναικοκτονία"». Συγκεκριμένα νιώθουμε την ανάγκη να συζητήσουμε και να δράσουμε πέρα από το ζήτημα της νομικής κατοχύρωσης αλλά και πέρα από το «μετά» των γυναικοκτονιών. Ο στόχος μας είναι να μιλήσουμε για το συνεχές της έμφυλης βίας και του σεξισμού, για την πρόληψη και τη δημιουργία ενός δημόσιου και συλλογικού πλαισίου που θα υποστηρίζει κάθε άτομο που υφίσταται έμφυλη βία, να αναδείξουμε τις θεσμικές ευθύνες όσων σχεδιάζουν νεοφιλελεύθερες γυναικοκτονικές πολιτικές και που δυναμώνουν την ακροδεξιά ατζέντα σε όλο τον κόσμο. Ο πόλεμος που έχουν ανοίξει ενάντια στις «ιδεολογίες φύλου» στρέφεται ενάντια σε κάθε γυναίκα και λοατκι+ άτομο που δεν ταιριάζει στο «κανονικό» πρότυπο φύλου, σεξουαλικότητας και ζωής.

Αντίστοιχα γύρω από αυτές τις

θεματικές είναι αφιερωμένα και τα workshop του Σαββάτου, αναδεικνύοντας μορφές έμφυλης κακοποίησης και φεμινιστικής δράσης στο συνδικαλιστικό-εργατικό πεδίο αλλά και εμβαθύνοντας στην αμφισβήτηση του έμφυλου διπόλου, την κατανόηση των έμφυλων ταυτοτήτων και του έμφυλου και σεξουαλικού φάσματος, με στόχο την ενδυνάμωση και τη δράση.

Φεμινιστική αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη

Η δεύτερη μέρα του φεστιβάλ είναι αφιερωμένη στην φεμινιστική αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη. Συνεχίζοντας στον δρόμο που άνοιξε η Συνέλευση οργανώνοντας εκδηλώσεις και δράσεις φεμινιστικής αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη θέλουμε να συζητήσουμε για το πως μπορούμε να οργανώσουμε συλλογικές δράσεις φεμινιστικής ανυπακοής και αντίστασης. Το προηγούμενο διάστημα αναδείξαμε τη στενή σύνδεση της αποικιοκρατίας και του ιμπεριαλισμού με την πατριαρχική βία και εστίασαμε στις πολλαπλές καταπιέσεις που υφίστανται οι γυναίκες και τα λοατκι+ άτομα στην Παλαιστίνη. Στην κεντρική μας συζήτηση θέλουμε να δημιουργήσουμε ένα συλλογικό φεμινιστικό μα-

νιφέστο αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη γύρω από το οποίο ακτιβίστριες, καλλιτέχνιδες και αλληλέγγυα άτομα θα εκφράσουν ένα μαχητικό και φεμινιστικό πλαίσιο δράσης και αντίστασης στην γενοκτονία, καταγγελίας των εγκληματικών δυτικών πολιτικών που υποστηρίζουν το δολοφονικό κράτος του Ισραήλ, κατακραυγής της ελληνικής κυβέρνησης που συναινεί και στηρίζει την γενοκτονική μηχανή του πολέμου, ένα μανιφέστο καταγγελίας της δήθεν φεμινιστικής ατζέντας του Ισραήλ που αποτελεί μια πολιτική pinkwashing, την σημασία του φεμινιστικού μπουκότζ (BDS), αλλά και για τη σημασία του γενικότερου κλίματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, από οργανώσεις και συλλογικότητες μέχρι ομάδες καλλιτεχνών που στέκονται μαχητικά στο πλευρό των Παλαιστινίων. Σε αυτό το πλαίσιο, το Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση θα παρουσιάσει στο φεστιβάλ ένα θεατρικό αναλόγιο με μονολόγους από το Freedom Theater της Παλαιστίνης, ενώ θα πραγματοποιηθεί επίσης και ένα workshop της Πρωτοβουλίας «Αλληλεγγύη από τους Μουσικούς της Αθήνας προς τις/τους Μουσικούς της Γάζας».

Ανυπομονούμε επίσης να ακούσουμε και να δούμε το παλαιστινιακό αντιμνημείο που θα δημιουργήσουν καλλιτέχνιδες από την Παλαιστίνη και την Ελλάδα, ένα καλλιτεχνικό πρότζεκτ μνήμης που θα παρουσιάσει ένα κολάζ αντίστασης στον πόλεμο.

Το αναλυτικό πρόγραμμα των συζητήσεων θα ανακοινωθεί τις επόμενες μέρες.

Ποι να είμαστε όλες

Πολιτιστικό πρόγραμμα

Το πολιτιστικό πρόγραμμα του φεστιβάλ έχει και αυτή τη χρονιά ως στόχο να δημιουργήσει έναν ασφαλή χώρο ψυχαγωγίας και συλλογικής διασκέδασης. Για μας το φεμινιστικό πολιτιστικό παράδειγμα αποτελεί τμήμα της πολιτικής μας φυσιογνωμίας. Τόσο το Σάββατο όσο και την Κυριακή πολλές καλλιτέχνιδες/ες συμμετέχουν στο φεστιβάλ μας στηρίζοντας το σύνθημα της φεμινιστικής μας συνάντησης.

Θα έχουμε τη μεγάλη χαρά να συναντήσουμε την Τυνήσια ερμηνεύτρια Ghaliya Benali που μαζί με τον μουσικό της θα τραγουδήσει για τις γυναίκες της Παλαιστίνης και της Μέσης Ανατολής. Επί σκηνής θα πειραματιστεί με άλλες καλλιτέχνιδες δημιουργώντας ένα πολυφωνικό αντιπολεμικό μήνυμα αλληλεγγύης και αντίστασης. Μαζί μας, ως συνοδοιπόρος θα είναι και η Μάρθα Φριντζήλα της οποίας η καλλιτεχνική και πολιτική δράση τα τελευταία χρόνια επικεντρώνεται στους αγώνες του παλαιστινιακού λαού για ειρήνη και δικαιοσύνη.

Πιο αναλυτικά, το Σάββατο στην συναυλία συμμετέχουν οι: sci-fi river, Basalan, Μάγδα Βαρούχα, Ρίτα Αντωνοπούλου & Ρεβάνς και Dury Dava και την Κυριακή οι Μάρθα Φριντζήλα, Ghaliya Benali, Αγγελική Τουμπανάκη, Φωτεινή Βελεσιώτου, Νατάσα Μποφίλιου και άλλες καλλιτέχνιδες που θα ανακοινωθούν σύντομα.

Από το Φεστιβάλ μας δε θα μπορούσε να λείπει η καθιερωμένη stand up παράσταση με τις αγαπημένες μας κωμικούς: Ήρα Κατσούδα, Μαρία Κουφομανώλη, Δάφνη Μανουσσιγιάννη, Σοφία Κλιάνη, Χριστίνα Μπάκου, Αγγέλα Πατσιαδά.

Το φετινό πρόγραμμα επίσης όπως κάθε χρόνο περιλαμβάνει εκθέσεις βιβλίου και χώρους με ενημερωτικό και φεμινιστικό υλικό.

Στο χώρο του φεστιβάλ θα υπάρχει φεμινιστικό βιβλιοπωλείο και μπαρ ενώ και τις δυο μέρες θα λειτουργεί παιδότοπος με την υποστήριξη του Πανελληνίου Συλλόγου Εργαζόμενων ΟΓΑ [ΠΣΕ ΟΓΑ (ΟΠΕΚΑ - ΕΦΚΑ)] και της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής [ΠΟΠΟΚΠ].

*** Το φεστιβάλ είναι αφιερωμένο στις Παλαιστίνιες αγωνίστριες που αντιστέκονται στη βία του ισραηλινού στρατού, αλλά και στις γυναίκες της «δύσης», αυτές που βιώνουν καθημερινά την έμφυλη βία και αυτές που δε βρίσκονται πια μαζί μας.**

Στον χώρο θα λειτουργεί αυτοοργανωμένο μπαρ και κουζίνα με φαγητό από τον σεφ Νίκο Αργυρό που και φέτος θα ετοιμάζει γκουρμέ συντα-

γές για άτομα ποικίλων διατροφικών επιλογών.

Επιθυμία μας είναι το φεστιβάλ κάθε χρόνο να φωτογραφίζει ένα φεμινιστικό παράδειγμα συζήτη-

σης, δράσης και εν τέλει ζωής. Φέτος, θέλουμε να συναντηθούμε και να συζητήσουμε με Παλαιστίνιες αγωνίστριες αλλά και ακτιβίστριες από όλο τον κόσμο, να ενώσουμε τη φωνή μας με το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, να συζητήσουμε, να τραγουδήσουμε και να παλέψουμε για να είμαστε όλες ελεύθερες.

Καλούμε κάθε γυναίκα, θηλυκότητα και ΛΟΑΤΚΙ+ άτομο, κάθε αλληλέγγυο στις φεμινιστικές μας διεκδικήσεις να στηρίξει το φεμινιστικό φεστιβάλ.

Λίγα λόγια για τη Συνέλευση 8 Μάρτη

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ 8 ΜΑΡΤΗ εμπνεόμενη από την παγκόσμια φεμινιστική απεργία το 2019 ξεκίνησε να οργανώνει την πρώτη φεμινιστική απεργία στην Ελλάδα απευθύνοντας κάλεσμα σε φεμινιστικές συλλογικότητες, σωματεία, συλλόγους και άλλες κοινωνικές συλλογικότητες. Από τότε όσες συναντιόμαστε στη Συνέλευση αγωνιζόμαστε ενάντια στο σεξισμό, την έμφυλη βία, τη φτώχεια, την πατριαρχία και κάθε είδους έμφυλη και ταξική καταπίεση, διάκριση και εκμετάλλευση. Απαντάμε σε όλα αυτά που μας καταπιέζουν με τη φεμινιστική αλληλεγγύη

και τη συλλογική μας δράση. Στη Συνέλευση 8 Μάρτη συναντιόμαστε παλαιότερες και νέες ακτιβίστριες, εμπνεόμαστε από τα φεμινιστικά κινήματα των προηγούμενων δεκαετιών και συμμετέχουμε στα φεμινιστικά κινήματα της εποχής μας με το νου μας στις μη προνομιούχες και στους διαθεματικούς αγώνες. Με τις εργαζόμενες, τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, τις προσφύγισες και μετανάστριες, τις ανάπηρες, όλες εμάς που εργαζόμαστε αόρατα και εθελοντικά για να συνεχίσει το σύστημα να παράγει κέρδη και καταπίεση, ονειρευόμαστε ένα φεμινισμό του 99%.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Ένας χρόνος συμπληρώθηκε από τον «αιφνίδιο θάνατο» κατά την αστυνομία του Κώστα Μανιουδάκη στην Κρήτη. Μόνο που τελικά δεν πρόκειται για αιφνίδιο θάνατο αλλά για δολοφονία. Ενώ αρχικά τόσο η αστυνομία όσο και το πόρισμα της νεκροψίας-νεκροτομής έκαναν λόγο για αιφνίδιο θάνατο από καρδιακή ανακοπή, τελικά ασκήθηκε ποινική δίωξη για ανθρωποκτονία από πρόθεση, με ενδεχόμενο δόλο και σε ήρεμη ψυχική κατάσταση κατά των τεσσάρων αστυνομικών που σταμάτησαν το θύμα για έλεγχο την 1η Σεπτεμβρίου του 2023 στον επαρχιακό δρόμο Φρες-Βρύσες Αποκορώνου στην Κρήτη. Από την πρώτη στιγμή οι κατηγορούμενοι αστυνομικοί υπέπεσαν σε αντιφάσεις. Έκαναν λόγο για «αιφνίδιο θάνατο ιδιώτη», υποστηρίζοντας πως κατά τη διάρκεια τροχονομικού ελέγχου το θύμα ένιωσε αδιαθεσία και έχασε τις αισθήσεις του. Αυτοί οι ισχυρισμοί προσέκρουαν στο γεγονός ότι στο σημείο όπου ο 58χρονος έχασε τη ζωή του, υπήρχε μια λίμνη αίματος, τα γυαλιά του -τα οποία συλλέχθηκαν από την οικογένεια και όχι την αστυνομία- ήταν σπασμένα, ενώ αυτόπτες μάρτυρες

ανέφεραν υπέρμετρη χρήση βίας από την πλευρά της ΕΛ.ΑΣ. Η άσκηση της ποινικής δίωξης σηματοδοτεί την έναρξη της κύριας ανάκρισης για την υπόθεση κατά την οποία σημαντικά στοιχεία της δικογραφίας, όπως η ιατροδικαστική πραγματογνωμοσύνη η οποία κάνει λόγο για σοβαρές κακώσεις και η έκθεση του βιντεοληπτικού υλικού από τον τόπο του συμβάντος που δείχνει το θύμα χειροπεδημένο πισθάγκωνα ανάμεσα στους αστυνομικούς, θα έχουν βαρύνουσα σημασία. **Πρόκειται για μια ακόμη περίπτωση εγκληματικής αστυνομικής δράσης, την οποία επιχειρήσε οργανωμένα να συγκαλύψει η ΕΛΑΣ.** «Το ότι από ύποπτοι γίνονται κατηγορούμενοι είναι κεκτημένο του συνολικού αγώνα που έχει ξεκινήσει. Χωρίς τη στήριξη και την αλληλεγγύη του κόσμου, θα ήταν άλλη μία υπόθεση που θα έμπαινε στο αρχείο» δήλωσε ο γιος του θύματος που από την πρώτη στιγμή βρέθηκε στην πρώτη γραμμή του αγώνα για την αποκάλυψη της αλήθειας.

Εικόνες ντροπής απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες αντικρίσαμε και το φετινό καλοκαίρι. Δείγμα του ότι κάποιοι άνθρωποι στην Ελλάδα σήμερα αντιμετωπίζονται ως πολίτες β' κατηγορίας, ή μάλλον ακριβέστερα ούτε καν ως πολίτες, αλλά ως αντικείμενα. Η μεταφορά 76 μεταναστών από τη Γαύδο στην Κρήτη στο γκαράζ του πλοίου προκαλεί πραγματική οργή.

Κατά παράβαση κάθε κανόνα ασφαλείας, οι άνθρωποι αυτοί μεταφέρθηκαν στο γκαράζ του πλοίου «ΣΑΜΑΡΙΑ Ι» καθώς οι αρμόδιοι (λιμενικό και καπετάνιος) προφανώς έκριναν ότι δεν μπορούσαν ή δεν έπρεπε να επιβιβαστούν μαζί με τους υπόλοιπους επιβάτες. Η μεταφορά αυτή έγινε στα μέσα του Αυγούστου με τις θερμοκρασίες να έχουν χτυπήσει κόκκινο και την αναχώρηση του πλοίου να λαμβάνει χώρα στις 14:30 το μεσημέρι. Ευτυχώς, **αρκετοί ήταν οι επιβάτες που αντέδρασαν βλέποντας την πρακτική αυτή. Μάλιστα ήταν οι ίδιοι που φρόντισαν να αγοράσουν και να δώσουν νερό και τροφή** στους ανθρώπους αυτούς, οι οποίοι ήταν καταφανώς διψασμένοι και πεινασμένοι όπως φαίνεται και σε βίντεο που κυκλοφόρησαν. Απέναντι στις διαμαρτυρίες των επιβατών το λιμενικό και ο πλοίαρχος επιδόθηκαν στη γνωστή πρακτική της μετάθεσης ευθυνών, αφού το λιμενικό

έλεγε ότι ο πλοίαρχος δεν επέτρεπε τη μεταφορά τους στο κατάστρωμα και αντιστρόφως. Το πραγματικά εξοργιστικό πάντως είναι ότι παρότι η μεταφορά των ανθρώπων στα γκαράζ όλων των πλοίων απαγορεύεται ρητά για λόγους ασφαλείας, αυτό δεν εμπόδισε το πλήρωμα του πλοίου και το λιμενικό να τραμπουκίζουν όχι μόνο τους μετανάστες, αλλά και όποιον άλλο επιβάτη τόλμησε να διαμαρτυρηθεί.

Αντίστοιχες εικόνες με εγκαταλειμμένους πρόσφυγες κυριολεκτικά στην τύχη τους είδαμε και στη Ρόδο. Το τελευταίο διάστημα έχουν αυξηθεί οι αφίξεις προσφύγων από την ανατολική πλευρά του νησιού. Έτσι, λοιπόν, ένας απροσδιόριστος αριθμός προσφύγων κάθε ηλικίας και φύλου σε άθλια κατάσταση έχει συγκεντρωθεί εκεί. Κανένας αρμόδιος φορέας δεν έχει ενδιαφερθεί να περιθάλψει και να βοηθήσει τους αν-

θρώπους αυτούς πέρα από κάποιους εθελοντές και αλληλέγγυους. Οι αρχές σε ένα από τα πλέον τουριστικά νησιά του Αιγαίου αδυνατούν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις που πηγάζουν από την εθνική νομοθεσία, τις διεθνείς συνθήκες αλλά και τους στοιχειώδεις κανόνες ανθρωπιάς, αφήνοντας τους ανθρώπους αυτούς στο έλεος της τύχης τους.

Έξι χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου στην Ομόνοια. Ήταν 21 Σεπτεμβρίου του 2018 όταν ο Ζακ εγκλωβίστηκε αρχικά μέσα στο κοσμηματοπωλείο επί της οδού Γλάδωνος κι έπειτα ξυλοκοπήθηκε βάνουσα από τον ιδιοκτήτη του καταστήματος και έναν παριστάμενο μεσίτη. Ο αιμόφυρτος και μισοπεθαμένος Ζακ μάλιστα συνελήφθη(!) από την ΕΛΑΣ που έφτασε στο σημείο λίγα λεπτά αργότερα. Ο θάνατός του επήλθε άμεσα κατά την μεταφορά του με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο.

Στη δίκη του εφετείου που ολοκληρώθηκε στις 10 Ιουλίου το δικαστήριο κήρυξε ομόφωνα ενόχους τους κατηγορούμενους,

για τις πράξεις που τους αποδίδονταν. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο εισαγγελέας της έδρας, Στυλιανός Κωσταρέλλος, πρότεινε να μη χορηγηθεί κανένα ελαφρυντικό, ούτε στον κοσμηματοπώλη, ούτε στο μεσίτη. Τελικά επιβλήθηκε η ποινή της καθείρξης έξι ετών στον πρώτο και πέντε ετών στο δεύτερο.

Όπως κάθε χρόνο από το 2018 και μετά, **έτσι και φέτος πλήθος κόσμου αναμένεται να κατέβει στην πορεία μνήμης για τον Ζακ.**

Μια πορεία, όμως που δεν είναι μνημόσυνο, αλλά ένα σημείο αναφοράς για τις διεκδικήσεις της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας και κάθε ανθρώπου που αγωνίζεται ενάντια στις διακρίσεις, το ρατσισμό και το σεξισμό.

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ>>>

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοηλιτάς

Κανένας εφησυχασμός απέναντι στις νέες εκδοχές της ακροδεξιάς

Του Νικόλα Κολυτά

Έντεκα χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα στο Κερατσίνι. Από το βράδυ που ο Ρουπακιάς και το τοπικό Τάγμα Εφόδου της Χρυσής Αυγής μαχαίρωσαν τον Παύλο στο ύψος της καρδιάς. Από τότε άλλαξαν πολλά. Με τη Χρυσή Αυγή τελειώσαμε οριστικά και αμετάκλητα. Τόσο στους δρόμους, όσο και στις δικαστικές αίθουσες. Με την ακροδεξιά και τον φασισμό όμως έχουμε ακόμη ανοιχτούς πολιτικούς λογαριασμούς. Και γι' αυτό δεν πρέπει να εφησυχάζουμε λεπτό.

Το αντιφασιστικό κίνημα της προηγούμενης δεκαετίας πρωταγωνίστησε σε μεγάλες μάχες και μας έδωσε τη δυνατότητα να βγάλουμε πολύ σημαντικά συμπεράσματα. Το τρίπτυχο μαζικότητα-ενότητα-ριζοσπαστισμός πήρε σάρκα και οστά εκείνο το πρωινό του Οκτώβρη του 2020 έξω από το εφετείο όταν ανακοινώθηκε η καταδικαστική απόφαση εις βάρος των δολοφόνων νεοναζί. Όμως είχε ήδη σχηματισθεί στις μικρότερες μάχες στις γειτονιές, στα σχολεία, στις σχολές, στους χώρους δουλειάς. Αυτή την πολιτική παρακαταθήκη πρέπει να κρατήσουμε σφιχτά στις γροθιές μας και να την κάνουμε ενεργή κοινωνική δύναμη. Με άνοιγμα στην κοινωνία, χωρίς στρατιωτικοποίηση του κινήματος από τη μία, ούτε σύρσιμο πίσω από συστημικά δημοκρατικά μέτωπα από την άλλη.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, οφείλουμε να δώσουμε στον Αντιφασιστικό Σεπτέμβρη μαζικά και ενωτικά χαρακτηριστικά που θα συσπειρώσουν τον κόσμο του κινήματος και της Αριστεράς, απέναντι στις νέες σοβαιοφανείς μετεξελίξεις των Κασιδιάρηδων. Η ακροδεξιά είναι παρούσα πολιτικά

2024

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ

Έντεκα χρόνια

#ούτε_βήμα_πίσω

Πρόγραμμα εκδηλώσεων

Σάββατο 14 Σεπτέμβρη

20:30
Θεατρικός μονόλογος:
«Αθηνά Παναγούλη, Επιτάφιος» με τη Μάνια Παπαδημητρίου
Είσοδος ελεύθερη (η παράσταση θα ξεκινήσει αυστηρά στις 21:00)

22:00
ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΑ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
Ο αγώνας ενάντια στην εγκληματική οργάνωση συνεχίζεται: ενημέρωση & συμπεράσματα από το εφετείο της Χ.Α. και την κατάσταση του φασιστικού κάρου στην Ελλάδα.
Θα μιλήσουν: Μάγδα Φύσσα, πρόεδρος του Συλλόγου Πολιτισμού "Παύλος Killah P Φύσσας", Θεόδωρος Θεοδωρόπουλος και Μαρίνα Δαλιάνη, συνήγοροι οικογένειας Φύσσα, Θανάσης Καμπαγιάννης, συνήγορος των Αιγυπτίων αλιεργατών και Δημήτρης Ψαρράς, δημοσιογράφος-ερευνητής

Κυριακή 15 Σεπτέμβρη	Δευτέρα 16 Σεπτέμβρη
<p>18:00 Κουκλοθέατρο για παιδιά και μεγάλους, από την ομάδα Antrala Puppet Theater.</p> <p>20:00 ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ Δικαιοσύνη ενάντια στη συγκάλυψη: ομιλίες και παρεμβάσεις για τα εγκλήματα της Πύλου, των Τεμπών, του Ζακ Κωστόπουλου / Zackie Oh, του Κώστα Μανιουδάκη, του Ανδρέα-Οδυσσέα Τσιαμπόκαλου, του Βασιλείου Μάγγου. Εισήγηση από τον Σύλλογο Πολιτισμού "Παύλος Killah P Φύσσας"</p>	<p>18:00 Αντιφασιστικό τουρνουά 3x3 Δηλώσεις συμμετοχής στη σελίδα του Συλλόγου</p> <p>20:30 ΕΚΔΗΛΩΣΗ Παρουσίαση του βιβλίου "Οι Φιλίες των Παιδιών" (2024) του Μπάμπη Μπαλά, από την Παιδαγωγική Ομάδα "Το Σκαριαχείο" & Συζήτηση για την ιστορία και το ρόλο της δημοκρατικής εκπαίδευσης στην καταπολέμηση του φασισμού και του πολέμου.</p>
Τρίτη 17 Σεπτέμβρη	Τετάρτη 18 Σεπτέμβρη
<p>18:00 ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ στο Σιλό Πολυκώρου Λιπασμάτων Δραπετσώνας.</p>	<p>17:30 ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ, προσυγκέντρωση στις 17:30 μ.μ. στο μνημείο του Παύλου.</p>

fb: @antifa.september

Πολυκώρος Λιπασμάτων Δραπετσώνας
*τόπος της πορείας

και αυτό φάνηκε σε όλες τις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις. Το διεθνές ρεύμα της λεγόμενης αλτ ράιτ εμφανίζεται με διάφορες μορφές στο παγκόσμιο πολιτικό προσκήνιο. Διάφοροι επιδοξοί αρχηγίσκοι επιχειρούν

και αυτό φάνηκε σε όλες τις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις. Το διεθνές ρεύμα της λεγόμενης αλτ ράιτ εμφανίζεται με διάφορες μορφές στο παγκόσμιο πολιτικό προσκήνιο. Διάφοροι επιδοξοί αρχηγίσκοι επιχειρούν

να το εκφράσουν και στην Ελλάδα τρώγοντας προς το παρόν ο ένας τις σάρκες του άλλου. Όμως, υπάρχουν στην πολιτική ζωή και συνεχίζουν να αποτελούν μια σημαντική απειλή απέναντι στον κόσμο της εργασίας, τους μετανάστες, τα μέλη της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας.

Ο φετινός αντιφασιστικός Σεπτέμβρης ξεκινά το Σάββατο 14/9 και ολοκληρώνεται με την αντιφασιστική πορεία την Τετάρτη 18/9 στο Κερατσίνι. Στο ενδιάμεσο υπάρχει ένα πλούσιο πρόγραμμα με ομιλίες, θέατρο, τουρνουά μπάσκετ, παρουσίαση βιβλίου και συναυλία. Οι δύο εκδηλώσεις παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Η πρώτη έχει τίτλο «Ο αγώνας ενάντια στην εγκληματική οργάνωση συνεχίζεται: ενημέρωση, εξελίξεις & συμπεράσματα από το εφετείο της Χ.Α. και την κατάσταση του φασιστικού χώρου στην Ελλάδα» και η δεύτερη «Δικαιοσύνη ενάντια στη συγκάλυψη: Ομιλίες και παρεμβάσεις για τα εγκλήματα της Πύλου, των Τεμπών, του Ζακ Κωστόπουλου/Zackie Oh, του Κώστα Μανιουδάκη, του Ανδρέα - Οδυσσέα Τσιαμπόκαλου, του Βασιλείου Μάγγου».

Έντεκα χρόνια μετά τη δολοφονία του Παύλου από τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής οφείλουμε να μην ξεχάσουμε και να βάλουμε τις βάσεις για ένα ακόμη πιο μαζικό και δυναμικό αντιφασιστικό κίνημα. Ένα κίνημα που θα απλώνεται σε κάθε κοινωνικό χώρο και δεν θα αφήνει πεδίο παρέμβασης στην ακροδεξιά και τους φασίστες. Σήμερα που η πολιτική έχει υποχωρήσει και αυτό λειτουργεί υπέρ της ακροδεξιάς, έχουμε χρέος να δυναμώσουμε τα κινήματα, να μιλήσουμε πολιτικά, να αγωνισθούμε συλλογικά.

Νεκρός από σφαίρα του Λιμενικού μετανάστης στη Σύμη

Άλλο ένα θανατηφόρο επεισόδιο σημειώθηκε ανοιχτά της Σύμης την Παρασκευή 23/09. Θύμα ένας 39χρονος αλλοδαπός που επέβαινε σε ταχύπλοο σκάφος μαζί με άλλους πέντε ανήλικους, 7 άνδρες και μία γυναίκα με προορισμό την Ελλάδα. Ο άνδρας έχασε τη ζωή του από σφαίρα του λιμενικού που καταδίωκε το ταχύπλοο στο οποίο επέβαιναν οι μετανάστες.

Πολλά ερωτήματα εγείρονται γύρω από το συμβάν. Σύμφωνα με το ελληνικό Λιμενικό οι επιβαίνοντες δεν υπάκουσαν στο σήμα του να σταματήσουν και προσπάθησαν να διεμβολίσουν το σκάφος του ελληνικού Λιμενικού, με αποτέλεσμα οι άντρες του Λιμενικού να ρίξουν αρχικά προειδοποιητικές βολές και στη συνέχεια βολές προς τη μηχανή

του σκάφους. Μία από αυτές τις σφαίρες, σύμφωνα πάντα με το Λιμενικό, βρήκε τον 39χρονο μετανάστη.

Υπάρχει κάποιος που μπορεί να εμπιστευτεί μια τέτοια εξήγηση; Πέραν του ότι το επιχείρημα ότι ένα σκάφος με μετανάστες προσπάθησε να «διεμβολίσει» ένα οπλισμένο σκάφος του Λιμενικού είναι κάπως μη πειστικό και θα ταίριαζε περισσότερο σε ταινία του Χόλιγουντ παρά στην πραγματικότητα, ποιος μπορεί να εμπιστευτεί τις ελληνικές κρατικές αρχές μετά την πρωτοφανή κάλυψη στο ναυάγιο της Πύλου, τις διαψεύσεις σε ρεπορτάζ του BBC για παράνομες επαναπροωθήσεις και το θάψιμο καταγγελιών προσφύγων και οργανώσεων αλληλεγγύης για διαρκή καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα ελληνικά σύνορα;

Μάλλον κανείς. Στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια έχει στηθεί μια βιομηχανία θανάτου. Απωθήσεις, απελάσεις, παράνομες επαναπροωθήσεις. Αυτό είναι το δόγμα το οποίο προσκυνά τόσο η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη, όσο και οι προηγούμενες. Θέλουν μια Ελλάδα μαντρόσκυλο της ΕΕ, μια Ελλάδα με κλειστές πόρτες, μια Ελλάδα δολοφόνο, παρά μια χώρα κατανόησης, αλληλεγγύης και στήριξης των κατατρεγμένων. Και το γνωρίζουν άπαντες. Τόσο εγχώρια, όσο και διεθνή.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η δημοσιογραφική κάλυψη του συμβάντος. Όλα τα συστημικά μέσα αναπαρήγαγαν μόνο την ανακοίνωση του ελληνικού Λιμενικού, χωρίς να επιχειρήσουν να μιλήσουν με τους επιβαίνοντες μετανά-

στες. Κάποια μέσα μάλιστα, είχαν ως ειδήση τούς ελιγμούς του σκάφους των μεταναστών και όχι τον... θάνατο του 39χρονου μετανάστη. Η όλη επικοινωνιακή κάλυψη θυμίζει συγκάλυψη που έχουμε δει σε πληθώρα περιπτώσεων εγκληματικών ενεργειών στο Αιγαίο εις βάρος προσφύγων και μεταναστών.

Απέναντι σε όλη αυτή την τραγική φαρσοκωμωδία πρέπει να αντιδράσουμε συλλογικά. Όχι άλλο πνιγμό, όχι άλλες σφαίρες, όχι άλλο αίμα στα νερά του Αιγαίου. Η πολιτική της Ευρώπης Φρούριο είναι εγκληματική και σκορπίζει το θάνατο. Να μην υπάρξει καμία συγκάλυψη στο περιστατικό της Σύμης. Να μην τους επιτρέψουμε να μεγαλώσει κι άλλο ο υγρός τάφος της ντροπής. Αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και μετανάστες.

50 χρόνια από τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη Το ΠΑΣΟΚ και η ιστορία του

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στις 3 του Σεπτέμβρη του 1974, ο Αντρέας Παπανδρέου, λίγες μόνο ημέρες μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα παρουσίαζε τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη. Ήταν το «μανιφέστο» της ίδρυσης του ΠΑΣΟΚ, του κόμματος που έπαιξε κεντρικό ρόλο στις αντιπαράθεσεις της «από τα πάνω» κεντρικής πολιτικής σκηνής στη μακρά περίοδο της Μεταπολίτευσης.

Οι επιλογές του Αντρέα Παπανδρέου καθορίζονταν από τις μεγάλες δημαγωγικές ικανότητές του, από την τάση να διασφαλίζει έναν απόλυτα αρχηγοκεντρικό ρόλο για τον εαυτό του, αλλά και από ένα οξύ πολιτικό κριτήριο που αποδείχθηκε ισχυρότερο απέναντι στους ανταγωνιστές του, τόσο από δεξιά όσο και από αριστερά.

Τα σημάδια αυτής της ικανότητας είχαν φανεί από νωρίτερα. Ο Α. Π. κρέτησε το ΠΑΚ (που ο ίδιος είχε ιδρύσει το 1968) έξω από το πλαίσιο της «πλατιάς αντιδικτατορικής ενότητας» (που περιλάμβανε όλους τους αστούς πολιτικούς της προδικτατορικής περιόδου, ακόμα και τους φιλοβασιλικούς αξιωματικούς) και έξω από το Εθνικό Αντιστασιακό Συμβούλιο, που οι Χ. Φλωράκης και Λ. Κύρκος είχαν εξουσιοδοτήσει να συγκροτήσει. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα έκανε αμέσως σαφές ότι δεν είχε πρόθεση να ασκήσει τα κληρονομικά δικαιώματά του στην Ένωση Κέντρου, καθώς εκτιμούσε (σωστά!) ότι ο ριζοσπαστισμός της περιόδου δεν «χωρούσε» στην κεντρία πολιτική και την παράδοση του «Γέρου» Παπανδρέου. Με την ίδια εκτίμηση, προσδιόριζε το ΠΑΚ-ΠΑΣΟΚ στα «αριστερά» της σοσιαλδημοκρατίας, παίρνοντας αποστάσεις απέναντι στα κόμματα της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και ιδιαίτερα απέναντι στο γερμανικό SPD.

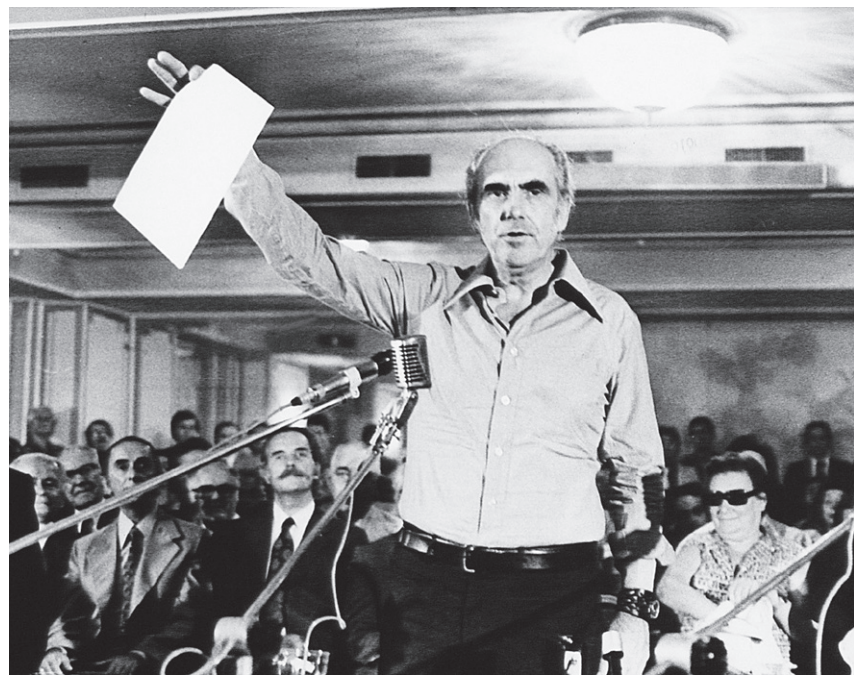
Η Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη αναδείκνυε το τρίπτυχο «Εθνική Ανεξαρτησία – Λαϊκή Κυριαρχία – Κοινωνική Απελευθέρωση». Σε αυτήν τη βάση το ΠΑΣΟΚ αυτοπροσδιορίστηκε ως «σοσιαλιστικό» (και όχι ως «σοσιαλδημοκρατικό») και ως «κίνημα» (και όχι ως «κόμμα»), κλείνοντας το μάτι μιας τάχα αντιγραφειοκρατικής κριτικής απέναντι στα ΚΚ αλλά και μιας δήθεν από τα αριστερά «υπέρβασης» του διπλού «σοσιαλδημοκρατία/σοβιετικός μαρξισμός» που ήταν ακόμα ισχυρό εκείνη την εποχή. Ήταν ένα κράμα ριζοσπαστικής επιχειρηματολογίας διάχυτης

στη διεθνή σκηνή της μετά το 1968 εποχής, ενός «τριτοκοσμικού» αντιιμπεριαλισμού που συγγέονταν με έναν (κυρίως αντιτουρκικό) «πατριωτισμό» και μιας ομιχλώδους αναφοράς στο κοινωνικό ζήτημα, που παραπεμπόταν προς επίλυση «μετά» την κατοχύρωση των σταδίων της Εθνικής Ανεξαρτησίας και της Λαϊκής Κυριαρχίας. Χαρακτηριστικό για την απροσδιοριστία αυτής της φόρμουλας, του τρίπτυχου της 3ης Σεπτέμβρη, ήταν το ερώτημα του υποκειμένου που θα υλοποιούσε την «Αλλαγή» που υποσχόταν: η Εθνική Λαϊκή Ενότητα (η διαβόητη ΕΛΕ) περιγράφονταν ως μια συμμαχία των «μη-προνομιούχων» που αντικαθιστούσε την παραδοσιακή αναφορά της Αριστεράς στην εργατική τάξη. Στα χρόνια που ακολούθησαν το ΠΑΣΟΚ φρόντισε να μην αποσαφηνίσει ποτέ μια στάση απέναντι στις αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς μεταξύ εργαζομένων-μεσαίων στρωμάτων-«ντόπιας» αστικής τάξης, που συμπεριλαμβάνονταν μέσα στους κόλπους της ΕΛΕ.

Η πολιτική αυτή έμελλε σύντομα να αποδειχθεί ότι περιοριζόταν στα όρια μιας δημοκρατικής μεταρρύθμισης του ελληνικού καπιταλισμού, που αναγνωριζόταν ευρύτερα (ακόμα και από στελέχη και ομάδες μέσα στη ΝΔ...) ως αναγκαία προϋπόθεση για την επιτάχυνση της ανάπτυξης και την είσοδο στην ΕΟΚ. Αυτό όμως δεν ήταν ακόμα φανερό και δεν στερούσε από το «πλαίσιο» της 3ης Σεπτέμβρη μια μεγάλη διεισδυτικότητα στο διάχυτο εργατικό και λαϊκό ριζοσπαστισμό της Μεταπολίτευσης.

Οι επιτυχίες συσπείρωσης που σημείωσε το ΠΑΣΟΚ ήταν, αφενός, επιτυχίες της ηγεσίας του. Για παράδειγμα, ο Αντρέας Παπανδρέου αποδέχθηκε και κάλυψε πολιτικά την αυθόρμητη τάση της εποχής προς τα εργοστασιακά σώματα, κερδίζοντας γρήγορα σε επιρροή και χτίζοντας (σχεδόν από το μηδέν) μια οργανωμένη εργατική βάση.

Όμως οι επιτυχίες του ΠΑΣΟΚ ήταν, αφετέρου, αποτυχίες των από τα αριστερά ανταγωνιστών του. Οι ηγεσίες του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ. αντιμετώπισαν κοντόθωρα τη Μεταπολίτευση, αναγνωρίζοντας το διαβόητο δίλημμα που περιέγραψε ο Μίκης Θεοδωράκης: 'Η Καραμανλής ή τανκς... Η πολιτική του Φλωράκη και του Κύρκου άφηνε στον Α. Παπανδρέου όλα τα περιθώρια διαχείρισης και οργανωτικής έκφρασης της πλατιάς αντιδεξιάς διάθεσης του κόσμου, αφήνοντας έτσι ανοιχτό τον πολιτικό χώρο για την ανάπτυξη ενός μαζικού σοσιαλδημοκρατικού κόμμα-

τος στην Ελλάδα, για πρώτη φορά στην πολιτική ιστορία της.

Στις εκλογές που ο Καραμανλής οργάνωσε πάνω στην πρώτη επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη (17/11/1974), το ΠΑΣΟΚ αναδείχθηκε τρίτο κόμμα, πίσω από τη ΝΔ του Καραμανλή και την Ένωση Κέντρου του Γ. Μαύρου, με 13,58% και 12 έδρες. Πολλοί μίλησαν τότε για αποτυχία και λίγοι κατάλαβαν τη σημασία που είχε το γεγονός ότι ένα «σοσιαλιστικό» κόμμα, με ηλικία ελάχιστων εβδομάδων, προσπέρασε εκλογικά την Ενωμένη Αριστερά του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ. Το ΠΑΣΟΚ είχε βάλει τα θεμέλια της διεκδίκησης του εργατικού-λαϊκού κόσμου. Οι εκλογές του Νοέμβρη του '74 ήταν «μεταβατικές»...

Στις εκλογές του Νοέμβρη του 1977, το ΠΑΣΟΚ εκτινάχθηκε στο 25,34% και 93 έδρες. Ακολούθησε η περίοδος της «δομικής αντιπολίτευσης» του Α.Π. απέναντι στον Καραμανλή, όπου ήταν φανερό ότι το ΠΑΣΟΚ, με σύνθημα την «Αλλαγή», διεκδικούσε πλέον με αξιώσεις την κυβερνητική εξουσία.

Πολλά χρόνια μετά, η Αλέκα Παπαρήγα γράφοντας αυτοκριτικά («Ορισμένα συμπεράσματα από την πορεία του ΠΑΣΟΚ από το 1974 ως σήμερα») σημειώνει: «Το ΚΚΕ αντιμετώπισε το ΠΑΣΟΚ κάτω από την επίδραση της λαθεμένης στρατηγικής του για τον χαρακτήρα της Επανάστασης, της μη-αντικειμενικής εκτίμησης για την ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Ελλάδα, που οδήγησε στη μη-αντικειμενική εκτίμηση της σοσιαλδημοκρατίας, την οποία έβλεπε ως δύναμη συμμετοχής στην ανάδειξη προοδευτικής διακυ-

βέρνησης... Η κριτική κυρίως περιοριζόταν στην ασυνέπεια λόγων και έργων του ΠΑΣΟΚ, ή στην αρνητική του στάση να δεχθεί συνεργασία με το ΚΚΕ». Έτσι είναι. Μόνο που αυτές οι κομψές και ελλειπτικές φράσεις της κομματικής αργκό δεν αποδίδουν τη σύγχυση που σκόρπιζαν τότε μέσα στην Αριστερά και στον ευρύτερο κόσμο συνθήματα όπως το «Αλλαγή δεν γίνεται χωρίς το ΚΚΕ» ή το αξέχαστο «ΚΚΕ-Αλλαγή-2η Κατανομή» (με το οποίο το ΚΚΕ ήλιπιζε να «πιάσει» το 17%, να μπει στη 2η κατανομή εδρών, και να... βοηθήσει το ΠΑΣΟΚ να σχηματίσει κυβέρνηση «Αλλαγής»). Και η σύγχυση αυτή γινόταν βούτυρο στο ψωμί του Αντρέα Παπανδρέου που «κατακτούσε» την πολιτική δυνατότητα να ρυμουλκεί ή να απομονώνει ή να λεηλατεί κ.ο.κ. την «ΕΑΜογενή» Αριστερά.

Η αλλαγή

Τον Οκτώβρη του 1981 το ΠΑΣΟΚ κέρδισε τις εκλογές με 48% και 173 έδρες. Αρχίζει η περίοδος της Αλλαγής.

Όπως ήδη υπογραμμίσαμε, το ΠΑΣΟΚ αναπτύχθηκε κερδίζοντας υποστήριξη από τον εργατικό-λαϊκό κόσμο της εποχής της Μεταπολίτευσης. Αυτό είχε συνέπειες.

Η πρώτη κατηγορία συνεπειών ήταν ότι το πρόγραμμά του πιάστηκε από τα κάτω και από τα αριστερά. Ο «εκδημοκρατισμός» -με την κατάργηση των καταλοίπων του «κράτους των εθνικοφρόνων» της μετεμφυλιακής εποχής- ήταν η πιο εύκολη υπόθεση. Η προγραμματική τάση για μια «κείνσιανή» πολιτική, υποβοηθητική της ανάπτυ-

ξης, πιάστηκε και «ξεχειλώσε» προς μια πολιτική κοινωνικών παραχωρήσεων: Μετά το 1981, σημειώθηκε σημαντική αύξηση των μισθών, αύξηση των κοινωνικών δαπανών, εκδημοκρατισμός των συνδικάτων, καθιέρωση του 5ήμερου-4ωρου και των 4 εβδομάδων άδειας, θετικές αλλαγές στο Οικογενειακό Δίκαιο, ίδρυση του ΕΣΥ κ.ά. Είναι οι κατακτήσεις πάνω στις οποίες «πατάει» η αίγλη του Αντρέα Παπανδρέου αλλά και η μακροβιότητα του ΠΑΣΟΚ ως κόμματος κυβερνητικής εξουσίας.

Όμως, όποιος-α βάζει τελεία εδώ, δεν θα έχει καταλάβει τίποτα από την ιστορία. Το ΠΑΣΟΚ υπήρξε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα των κομμάτων που ο Λένιν περιέγραφε ως «αστικά-εργατικά κόμματα»: ένα κόμμα με εργατική-λαϊκή κοινωνική βάση, αλλά με ηγεσία, στελέχωση και πολιτική εγκλωβισμένη απολύτως μέσα στα όρια (εξ)υπηρετήσης του καπιταλισμού. Η ηγεσία και η πολιτική του ΠΑΣΟΚ συγκρούστηκε πολύ γρήγορα με τις διαθέσεις και τις απαιτήσεις του κόσμου που το ψήφισε.

Το 1983, το διαβόητο «Άρθρο 4» καταργούσε το δικαίωμα στην απεργία των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ, παρόλο που εκεί στηριζόταν η ραχοκοκαλιά της ΠΑΣΚΕ. Το 1985, ο Σημίτης, με τις ευλογίες του Παπανδρέου, παρουσίασε το Σταθεροποιητικό Πρόγραμμα, το πρώτο συνεκτικό πρόγραμμα αντιμεταρρυθμίσεων που άνοιξαν το δρόμο προς τη νεοφιλελεύθερη «στροφική» στον ελληνικό καπιταλισμό. Στο μεταξύ η αντιιμπεριαλιστική ρητορική της εποχής του «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ – το ίδιο συνδικάτο» είχε γίνει κουρέλι. Ο Α.Π. ανα-

νέωνε την ισχύ των συμφωνιών για τις αμερικανικές βάσεις, διεκδικούσε την υποστήριξη του ΝΑΤΟ απέναντι στην Τουρκία, προετοίμαζε τις κολοσσιαίες προμήθειες όπλων της «Αγοράς του Αιώνα» και ελίσσταν μέσα στην ΕΟΚ για τα Μεσογειακά Προγράμματα (ΜΟΠ). Στο κλίμα των ημερών μας, με τη σφαγή στη Γάζα, αξίζει να θυμίσουμε την

Η ηγεσία και η πολιτική του ΠΑΣΟΚ συγκρούστηκε πολύ γρήγορα με τις διαθέσεις και τις απαιτήσεις του κόσμου που το ψήφισε.

άθλια διαπόμπευση των στελεχών του ΠΑΚ-ΠΑΣΟΚ που συμβόλιζαν τη «σχέση» με τους Παλαιστίνιους και τα άλλα αντιιμπεριαλιστικά κινήματα κατά την προ του 1981 περίοδο (υπόθεση Ανδρ. Χριστοδουλίδη κ.ά.).

Μπροστά σε αυτές τις πραγματικότητες εκδηλώθηκε η δεύτερη κατηγορία συνεπειών της σύνθεσης της κοινωνικής και εκλογικής βάσης του ΠΑΣΟΚ: οι ανταρσίες απέναντι στην κυβέρνηση και το κόμμα που ο ίδιος αυτός κόσμος είχε ψηφίσει και στηρίζει. Το 1983 οι ΔΕΚΟ απάντησαν στο «άρθρο 4» με ένα κύμα μαζικών απεργιών. Το 1985 η ΠΑΣΚΕ διασπάστηκε, ο έλεγχος πάνω στη ΓΣΕΕ χάθηκε και χρειάστηκε «δι-

ορισμός» (!) Διοίκησης, ενώ το Σταθεροποιητικό Πρόγραμμα οδηγήθηκε σε αδιέξοδο κάτω από τα χτυπήματα μιας τριετίας γενικών απεργιών και μεγάλων συλλαλητηρίων. Αξίζει να θυμίσουμε ότι για την αντιμετώπιση αυτού του κινήματος, ο Αντρέας Παπανδρέου χρειάστηκε την τελική βοήθεια του Χ. Φλωράκη, που με τη δήλωση ενάντια στα «γιουρούσια της πρωτοπορίας» πήρε αποστάσεις από τα καθήκοντα κλιμάκωσης εκείνων των μεγάλων αγώνων. Ακόμα και αργότερα, στα χρόνια του Σημίτη, η πρώτη μεγάλη απόπειρα αντιμεταρρυθμίσεων του ασφαλιστικού με το νόμο Γιαννίτση απέτυχε, μέσα από τις θηριώδεις απεργίες και διαδηλώσεις που κάλεσαν τα συνδικάτα με τη συμμετοχή της ΠΑΣΚΕ επί Χρ. Πολυζωγόπουλου.

Αυτές οι «ανταρσίες» είναι η εξήγηση για την καθυστέρηση των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων στον ελληνικό καπιταλισμό. Γι' αυτό οι νεοφιλελεύθεροι και τα παπαγαλάκια τους μισούν απροκάλυπτα τα συνδικάτα, τον κόσμο τους, την «παράδοση» της Μεταπολίτευσης, με όλες τις αποχρώσεις της.

Παρόλα αυτά, μια σοβαρή πολιτική μετάλλαξη είχε συντελεστεί. Το ΠΑΣΟΚ ήταν ήδη ένα ξεσκολισμένο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, με αναγνωρισμένο ρόλο μέσα στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατική «Διεθνή». Η διαφθορά υπήρξε ένα πάγιο χαρακτηριστικό αυτών των κομμάτων. Όταν το 1989 ξέσπασε το σκάνδαλο Κοσκωτά, το ΠΑΣΟΚ αντιμετώπισε μια κρίση επιβίωσης. Όμως η αλλοπρόσβαλη τακτική του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ. που, μετά από μια μακρά περίοδο πολιτικής «ου-

ράς» πίσω από το ΠΑΣΟΚ, επιχειρήσαν αιφνίδια να συντρίψουν το κόμμα του Α. Παπανδρέου με άξονα τη θεσμική «κάθαρση» και σε συμμαχία με τη ΝΔ του Μητσοτάκη, είχε τα αντίστροφα αποτελέσματα: Χαρίζοντας στο ΠΑΣΟΚ το πεδίο της έκφρασης των αντιδεξιών διαθέσεων του κόσμου, επέτρεψαν στον Α.Π. να διατηρήσει την εκλογική επιρροή του και, μετά τους σκληρούς αγώνες της περιόδου κυβέρνησης Μητσοτάκη, να επανέλθει στην κυβερνητική εξουσία το 1993.

Όμως πίσω από αυτό το εκλογικό «θαύμα», όλοι ήξεραν ότι δεν υπήρχε πλέον καμιά σύγκριση με τη δυναμική του 1981. Το ΠΑΣΟΚ είχε μπει σε μια καλπάζουσα πορεία συντηρητικής προσαρμογής. Δεν είναι τυχαίο ότι μετά το θάνατο του Παπανδρέου, το κόμμα πέρασε στα χέρια του Σημίτη, του εκφραστή της πιο δεξιάς πτέρυγας του. Ο «εκσυγχρονισμός» έγινε το σύνθημα της ολοκληρωμένης σοσιαλφιλελεύθερης μετάλλαξης, που προϋπέθετε την επιθετική αντιμετώπιση όλων των γνωρισμάτων και συστατικών του μεταπολιτευτικού ριζοσπαστισμού. Στην περίοδο Σημίτη, και μέσα από την πολιτική των πασοκικών κυβερνήσεων της δεκαετίας του 1990, τέθηκαν τελικά τα θεμέλια για την επικράτηση των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων στην Ελλάδα. Αυτή η πολιτική, παρά τον ολοφάνερο αντεργατικό και αντικοινωνικό πυρήνα της, είχε μια «αίγλη» μέσα σε ένα ευρύτερο στελεχικό δυναμικό της Αριστεράς, που συγκλονιζόταν από τα απόνερα της κατάρρευσης της ΕΣΣΔ και της ιστορικής κρίσης του σταλινισμού: δεκάδες είναι αυτοί και αυτές που μετακόμισαν τότε από την αυλή του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ. προς τα σαλόνια του σημιτικού «εκσυγχρονισμού».

Ο Κ. Σημίτης εισέπραξε το δικό του «μερίδιο» σκληρών κοινωνικών αντιστάσεων, που περιλάμβαναν συγκρούσεις με την κοινωνική και συνδικαλιστική βάση του ΠΑΣΟΚ. Αυτές συνέβαλαν στην τελική ταπεινωτική ήττα του πρωτεργάτη του «εκσυγχρονισμού» από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή το νεότερο. Χάνοντας την πρωθυπουργία, ο Σημίτης παρέδωσε το κόμμα του σε έναν ακόμα Παπανδρέου, στον ανεκδιήγητο ΓΑΠ. Αυτός το οδήγησε στο μνημόνιο και, δι' αυτού, στον Βενιζέλο και στη συγκυβέρνηση με τον Σαμαρά, δηλαδή στην τελική ιδεολογικοπολιτική και οργανωτική εξαέρωση.

Σήμερα δεν είναι λίγοι όσοι φαντασιώνονται να παίξουν ξανά έναν «ρόλο Αντρέα Παπανδρέου». Είτε μέσα στο ΠΑΣΟΚ, είτε έξω από αυτό (είτε σοιπρικής, είτε κασσελακικής «κοπής»). Η υπόμνηση των συνθηκών μέσα στις οποίες χτίστηκε η δύναμη του ΠΑΣΟΚ, αλλά και των εναλλακτικών εξελίξεων που ήταν απολύτως εφικτές αλλά χάθηκαν μέσα από τις αδυναμίες και τα λάθη της Αριστεράς, έχει τη χρησιμότητα να θυμίζει στους επίδοξους επιγόνους του Αντρέα μια εύστοχη λαϊκή παροιμία: Ότι με πορδές δεν βράφονται αυγά.

Προεκλογική συγκέντρωση το 1981

Camping Resist Reclaim Revolt 2024

Με την Παλαιστίνη ως τη λευτεριά

Από τις 31 Ιουλίου μέχρι τις 7 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε το φετινό camping Resist.Reclaim.Revolt, στο camping Kato Alissos, στην Άνω Αχαγιά.

Το σύνθημα του φετινού κάμπινγκ ήταν «From the river to the sea, Palestine will be free», αντλώντας έμπνευση από το σύνθημα του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Όλες οι συζητήσεις και οι δραστηριότητες του κάμπινγκ περιστράφηκαν γύρω από την αλληλεγγύη στην Παλαιστινιακή αντίσταση.

Συζητήσαμε για την πλούσια ιστορία της Παλαιστινιακής αντίστασης και για την ιστορία του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα μέχρι σήμερα, συζητήσαμε για την ανάδειξη του πολιτικού Ισλάμ στη Μέση Ανατολή, τις χαμένες επαναστατικές ευκαιρίες και το ρόλο του ιμπεριαλισμού. Συζητήσαμε επίσης για το διεθνές φοιτητικό κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη με την πολύτιμη βοήθεια συντρόφων από την Αυστραλία που έχουν πρωτοστατήσει στις φοιτητικές καταλήψεις εκεί. Απολογίζονταν την παρέμβαση της Συνέλευσης 8 Μάρτη στο φεμινιστικό κίνημα και τις πρωτοβουλίες που έχει πάρει για την οργάνωση της φεμινιστικής αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή αντίσταση, συζητήσαμε και για τις ίδιες τις Παλαιστίνιες γυναίκες και τον αγώνα τους, προετοιμαζόμενες/οι και για το τρίτο φεμινιστικό φεστιβάλ που θα γίνει στις 28-29 Σεπτέμβρη στον κήπο του Πάντειου Πανεπιστημίου.

Η ανταπόκριση του BDS Greece στην πρόσκληση του rproject.gr ήταν πολύ χρήσιμη για να συζητήσουμε το κίνημα του μπουκοτάζ απέναντι σε εταιρείες που στηρίζουν οικονομικά και στρατιωτικά το Ισραήλ αλλά και τι βήματα μπορούν να γίνουν το επόμενο διάστημα. Αντίστοιχα, πολύ σημαντική ήταν η θετική ανταπόκριση του thepressproject.gr να συμμετέχει σε μια συζήτηση για τη δυτική προπαγάνδα στα ΜΜΕ σε σχέση με τη συντελούμενη γενοκτονία αλλά και για το ρόλο που μπορούν να παίξουν ανεξάρτητα μέσα ενημέρωσης.

Όλες αυτές οι συζητήσεις τροφοδότησαν τον προβληματισμό: πώς μπορεί να κερδίσει η Παλαιστινιακή αντίσταση, πώς μπορεί να σταματήσει η σφαγή και οι άνθρωποι να ζήσουν ελεύθεροι σε μια ελεύθερη Παλαιστίνη; Σε αυτή την κουβέντα, «αξιοποιήθηκαν» όλες οι προηγούμενες επεξεργασίες, οι εμπειρίες από όλες τις προσπάθειες να χτιστεί ένα μαζικό και ενωτικό κίνημα αλληλεγγύης που θα συγκεντρώνει διαφορετικές δυνάμεις, θα είναι με την Παλαιστίνη χωρίς να μεν αλλά, θα καταδικάζει την κατοχή του σιωνιστικού κράτους και θα καταγγέλει τη στήριξη των δυτικών κυβερνήσεων στο Ισραήλ. Στην Παλαιστίνη χτυπάει η καρδιά όλων των ανθρώπων που παλεύουν ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Οι πολιτικές συζητήσεις στη διάρκεια του κάμπινγκ αποτελούν πηγή έμπνευσης για να δυναμώσουν οι προσπάθειες για ένα μαζικό κίνημα

αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Πέρα όμως από τις συζητήσεις, κάμπινγκ χωρίς ψυχαγωγία ... δεν είναι κάμπινγκ! Είδαμε ωραίες ταινίες αφιερωμένες στην υπόθεση της Παλαιστινιακής αντίστασης και ένα πολύ ενδιαφέρον μουσικό ντοκιμαντέρ για τη σύγχρονη (πολιτικοποιημένη) αραβική και παλαιστινιακή χιπ-χοπ. Παρακολουθήσαμε μία απολαυστική βραδιά stand-up comedy με πολύ γέλιο, χάρη στους κωμικούς που συμμετείχαν και στήριξαν το camping resist.reclaim.revolt. Ιδιαίτερη νότα έδωσαν οι πιο μικροί φίλοι και μικρές φίλες του κάμπινγκ που έπαιξαν βιωματικά θεατρικά παιχνίδια με θέμα τη βία του πολέμου στην Παλαιστίνη και την τελευταία μέρα οργάνωσαν μια πολύ όμορφη έκθεση με ζωγραφίες, που είχαν και αυτές το στίγμα της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Φυσικά δεν έλειψαν τα καθιερωμένα ψησίματα, οι μουσικές βραδιές, τα παιχνίδια, το καθιε-

ρωμένο γλέντι και φυσικά το πάρτυ αποχαιρετισμού.

Ήταν μία εβδομάδα αυτοοργάνωσης, συλλογικών διακοπών και βουτιών, πολιτικής συζήτησης και ψυχαγωγίας, που έγινε πραγματικότητα χάρη στους δεκάδες φίλους και φίλες του rproject.gr που συμμετείχαν, που μπήκαν σε βάρδιες στο αυτοοργανωμένο μπαρ, στην κουζίνα, στην προετοιμασία και το στήσιμο του κάμπινγκ. Ιδιαίτερη μνεία χρειάζεται και στην ομάδα της κουζίνας που για άλλη μία χρονιά ετοίμαζε καθημερινά ποιοτικό και οικονομικό φαγητό για όλους και όλες.

Καταφέραμε σε αυτή την εβδομάδα να σφίξουμε πολιτικές και συντροφικές σχέσεις και να γεμίσουμε τις μπαταρίες μας για τις δύσκολες προκλήσεις που έχουμε να αντιμετωπίσουμε, τόσο για την αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό που σφαγιάζεται εδώ και 10 μήνες ασταμάτητα όσο και απέναντι στις προκλήσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Ο Μακρόν δείχνει την περιφρόνησή του για τη δημοκρατία

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Τζον Μάλεν*

Το κόμμα του Προέδρου Μακρόν ηττήθηκε στις κοινοβουλευτικές εκλογές στη Γαλλία, χάνοντας πάνω από 90 έδρες (ενώ αποτελούσε ήδη κυβέρνηση μειοψηφίας πριν τις κάλπες). Αλλά ο Μακρόν ακόμα αρνείται να ορίσει πρωθυπουργό από την Αριστερά, παρά το γεγονός ότι η αριστερή συμμαχία (Νέο Λαϊκό Μέτωπο) αποτελεί τη μεγαλύτερη κοινοβουλευτική ομάδα στην Εθνοσυνέλευση.

Ο Μακρόν κηρύσσει πόλεμο στην Ανυπότακτη Γαλλία

Οι αντιδημοκράτες Μακρονικοί δηλώνουν ότι προτεραιότητα είναι να αποκλειστούν «οι εξτρεμιστές της Αριστεράς και της Δεξιάς», δηλαδή η Ανυπότακτη Γαλλία, το πιο ριζοσπαστικό από τα 4 κόμματα της αριστερής συμμαχίας, και η φασιστική Εθνική Συσπείρωση. Ψάχνουν λοιπόν κάποιον πρωθυπουργό, προτιμότερα από κόμμα της Αριστεράς, που να απορρίπτει το ριζοσπαστικό πρόγραμμα του Νέου Λαϊκού Μετώπου και να μισεί την Ανυπότακτη Γαλλία. Οι Ρεπουμπλικάνοι της παραδοσιακής Δεξιάς υποστηρίζουν τον Μακρόν δηλώνοντας ότι θα καταθέσουν άμεσα πρόταση μομφής αν η νέα κυβέρνηση περιλαμβάνει υπουργούς από την Ανυπότακτη Γαλλία, αλλά όχι αν υπάρξει μια συμμαχία της «μαλακής» Αριστεράς με τον Μακρόν.

Ο Μακρόν στην ουσία έχει κηρύξει πόλεμο στην Ανυπότακτη Γαλλία. Η Ρίμα Χασάν, ευρωβουλευτρια της Ανυπότακτης Γαλλίας, δημοσίευσε ένα φιλοπαλαιστινιακό τουίτ που τόνιζε ότι ακόμα και ο ΟΗΕ δεν αντιμετωπίζει τα γεγονότα της 7ης Οκτώβρη όπως αντιμετωπίζει τις τρομοκρατικές επιθέσεις και ότι πέρα από τις δυτικές δυνάμεις, κανένας άλλος δεν απορρίπτει την Χαμάς ως τρομοκρατική οργάνωση. Αμέσως μετά, ο Μακρόν συντόνισε 51 βουλευτές του για να απαιτήσουν να αρθεί η κοινοβουλευτική ασυλία της Ρίμα Χασάν προκειμένου να δικαστεί για υποστήριξη της τρομοκρατίας. Ελπίζει ότι αυτό το κατασκευασμένο «σκάνδαλο» θα διασπάσει και θα αποδυναμώσει το Νέο Λαϊκό Μέτωπο.

Κατά την ομιλία του στη νότια Γαλλία, για την 80ή επέτειο της απόβασης των Συμμάχων, ο Μακρόν τερμάτισε την υποκρισία δηλώνοντας ότι «Δεν πρέπει να υποκύψουμε στο διχασμό». Πρόκειται για τον πρόεδρο που υποχρέωσε

Η διαδήλωση είναι του 2018, αλλά το πλακάτ είναι απολύτως επίκαιρο. Στις 7 Σεπτεμβρη, η Ανυπότακτη Γαλλία οργανώνει διαδήλωση ενάντια στον Μακρόν.

τους πάντες να δουλεύουν 2 χρόνια παραπάνω, πετσόκοψε τα επιδόματα ανεργίας, κατέργησε τον φόρο πλούτου, κατέστειλε με αγριότητα τα Κίτρινα Γιλέκα και να δαιμονοποίησε τους Μουσουλμάνους.

Θα μπορέσει να διασπάσει την Αριστερά;

Η κυβέρνηση-ζόμπι του Μακρόν, η οποία έχει επισήμως υποβάλει την παραίτησή της, συνεχίζει να εργάζεται εναντίον μας. Ο Νταρμανίν, ο υπουργός Εσωτερικών, υποκινεί λυσσασμένα την Ισλαμοφοβία γνωρίζοντας ότι σε αυτό το ζήτημα η απάντηση της Αριστεράς θα είναι χαμηλόφωνη. Ένας Μουσουλμάνος ιερέας από το Πεσάκ στη νοτιοδυτική Γαλλία απειλείται με απέλαση επειδή υπερασπίζεται την Παλαιστίνη και γιατί δήλωσε ότι η Γαλλία «είναι μια Ισλαμοφοβική χώρα». Ένα μεγάλο τζαμί στη Μασσαλία απειλείται με κλείσιμο από την αστυνομία με βάση κατασκευασμένες κατηγορίες.

Η λιτότητα επίσης συνεχίζεται. Ο πρώην πρωθυπουργός, Γκαμπριέλ Ατάλα, έστειλε επιστολές στους υπουργούς υγείας, παιδείας κ.ά., λέγοντάς τους ότι πρέπει να περικόψουν εκατομμύρια ευρώ από τους προϋπολογισμούς τους για την επόμενη χρονιά. Ακόμα και κεντροδεξιό βουλευτές όπως ο Σαρλ ντε Κουρσόν διαμαρτύρονται ότι «δεν είναι καλό για τη δημοκρατία» να κάνει κάτι τέτοιο μια κυβέρνηση η οποία θεωρητικά έχει παραιτηθεί μετά από μια εκλογική ήττα.

Στις 23 Αυγούστου, ο Μακρόν συναντήθηκε με τις ηγεσίες όλων των πολιτικών κομμάτων, υποσχόμενος να επιλέξει σύντομα πρωθυπουργό. Ελπίζει να μπορέσει να αποφύγει τη δημοκρατική διαδικασία και να μην ορίσει την Λουσί Καστέ, μια υποψή-

φια που αποδέχεται το ριζοσπαστικό μανιφέστο του Νέου Λαϊκού Μετώπου και στην οποία έχουν συμφωνήσει τα τέσσερα αριστερά κόμματα.

Σε αυτήν τη κρίση που εξελίσσεται αργά αλλά είναι βαθιά, εμφανίζονται οι πολιτικές διαφορές ανάμεσα στα τέσσερα κόμματα της αριστερής συμμαχίας (Ανυπότακτη Γαλλία, Σοσιαλιστές, Κομμουνιστές και Πράσινοι), αν και ακόμα δεν έχουν σπάσει τις γραμμές τους για να σχηματίσουν συμμαχία με τους ανθρώπους του Μακρόν. Απέναντι στην άρνηση του Μακρόν να διορίσει την Λουσί Καστέ, η Ανυπότακτη Γαλλία έχει απειλήσει να ξεκινήσει μια διαδικασία μομφής εναντίον του. Αυτή η πρωτοβουλία καταγγέλλθηκε από την ηγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος, ενώ Σοσιαλιστές και Πράσινοι πήραν αποστάσεις από μια τέτοια πρόταση που «προκαλεί αναταραχή».

Ετοιμάζοντας την αντίσταση

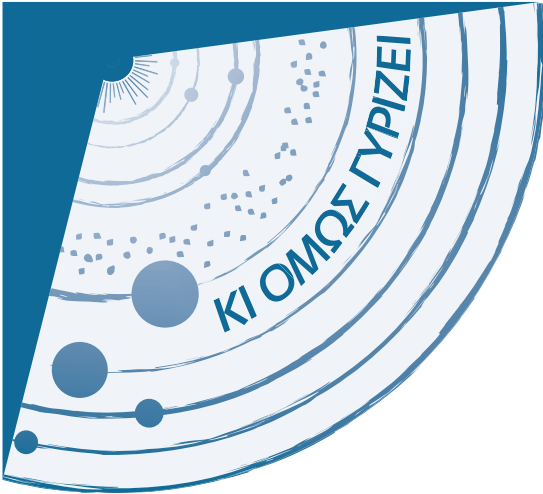
Το τέλος του Αυγούστου είναι παραδοσιακά η εποχή των θερινών «πολιτικών πανεπιστημίων» στη Γαλλία. Πάνω από 4.000 άνθρωποι συμμετέχουν στο τετραήμερο θερινό πανεπιστήμιο της Ανυπότακτης Γαλλίας στη Βαλένς. Θα γίνουν 116 συζητήσεις. Ανάμεσα στους κορυφαίους ομιλητές είναι η Λουσί Καστέ, ο Ολιβιέ Μπεζανσενό του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος και η Ασά Τραορέ, η οποία είναι πηγή έμπνευσης για τον αγώνα της ενάντια στην αστυνομική βία και το ρατσισμό από όταν ο αδελφός της δολοφονήθηκε από την αστυνομία το 2016. Το Κομμουνιστικό Κόμμα οργανώνει το δικό του θερινό πανεπιστήμιο επί 3 ημέρες με 66 συζητήσεις. Δυόμιση χιλιάδες ακτιβιστές/ιες άκουσαν με ενθουσιασμό την Λουσί Καστέ στο θερινό πανε-

πιστήμιο των Πρασίνων στις 22 Αυγούστου, και αρκετές εκατοντάδες άνθρωποι θα συγκεντρωθούν για 4 μέρες στις νότιες ακτές για το θερινό πανεπιστήμιο του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος. Παντού, οι ακτιβιστές και οι ακτιβίστριες συζητάνε ποια είναι η καλύτερη στρατηγική σε μια θεσμική κρίση που είναι απολύτως πρωτότυπη και σε μια όλο και πιο πολωμένη κατάσταση.

Η απόπειρα του Μακρόν να διασπάσει την Αριστερά και να πείσει την κεντροαριστερά να εγκαταλείψει όλες τις ριζοσπαστικές πολιτικές δεν έχει αποδώσει μέχρι τώρα. Μπορεί και να υποχρεωθεί να επιτρέψει το σχηματισμό μιας κυβέρνησης μειοψηφίας από το Νέο Λαϊκό Μέτωπο. Μια τέτοια κυβέρνηση μπορεί να δυσκολευτεί να νομοθετήσει. Όμως η ψήφιση νέων νόμων δεν είναι το μοναδικό πράγμα που κάνουν οι κυβερνήσεις. Μια σειρά από σημαντικά σημεία του προγράμματος του Νέου Λαϊκού Μετώπου μπορούν να υλοποιηθούν από μια αριστερή κυβέρνηση χωρίς ψήφο στη Βουλή: για παράδειγμα, η διάλυση των πιο ρατσιστικών αστυνομικών μονάδων, η αύξηση του κατώτατου μισθού και της κατώτατης σύνταξης, η αύξηση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, το πάγωμα τιμών σε βασικά διατροφικά είδη και η αναγνώριση του Παλαιστινιακού κράτους.

Όσα συμβούν στη Βουλή τους επόμενους μήνες είναι σημαντικά. Ότι κυβέρνηση και να σχηματιστεί θα είναι μειοψηφική και δεν μπορούν να γίνουν νέες εκλογές μέχρι τον Ιούνιο. Αλλά η μαζική κινητοποίηση θα είναι το κρίσιμο. Μπορεί να χρειαστούμε μαζική δράση για να υποχρεώσουμε τον Μακρόν να ορίσει πρωθυπουργό του Νέου Λαϊκού Μετώπου. Θα χρειαστούμε σίγουρα μαζική δράση για να στηρίξουμε την ενεργοποίηση των μεταρρυθμίσεων του προγράμματός του όταν η αντίσταση των πλούσιων και ισχυρών αποδειχθεί πολύ πιο άγρια από αυτό που πιστεύει η ηγεσία της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Και αν ο Μακρόν επιμένει στην περιφρόνησή του για τη δημοκρατία και επιλέξει μια κυβέρνηση συμμαχίας Αριστεράς-Δεξιάς, θα χρειαστούν μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις για να τους ανατρέψουμε. Και αν καμιά κυβέρνηση μειοψηφίας δεν μπορέσει να επιβιώσει, θα πρέπει να απαιτήσουμε να παραιτηθεί ο Μακρόν και να εκλεγεί νέος πρόεδρος.

*Επαναστάτης σοσιαλιστής, υποστηρικτής της Ανυπότακτης Γαλλίας, που ζει στο Παρίσι

Αγγλία

Επί μια εβδομάδα, μικρές και μεγάλες πόλεις σε όλη την Αγγλία και τη Βόρεια Ιρλανδία έζησαν ένα αντιδραστικό ξέσπασμα πογκρόμ. Πολιορκίες ή και πυρπολήσεις ξενοδοχείων που φιλοξενούν πρόσφυγες, βίαιες επιθέσεις σε σκουρόχρωμα άτομα ή γυναίκες με μουσουλμανική μαντίλα, πολιορκίες και πυρπολήσεις τζαμιών, μπλόκα σε δρόμους που έλεγχαν το χρώμα του δέρματος των οδηγών κ.ο.κ. Η φημολογία που πυροδότησε τα βίαια επεισόδια -ότι ο δράστης μιας δολοφονικής επίθεσης ήταν μετανάστης που ήρθε με μικρή βάρκα- δεν είχε ιδιαίτερη σημασία. Οι περισσότερες και αγριότερες επιθέσεις έγιναν μετά από τη διάφευση του αρχικού ακροδεξιού ψέματος, αναδεικνύοντας κάτι βαθύτερο σε αυτή τη «λευκή οργή» που θα απαιτούσε ολόκληρο άρθρο.

Αφρική

Μέσα στο καλοκαίρι, μια φορολογική μεταρρύθμιση προκάλεσε διαδηλώσεις της νεολαίας στην Κένυα, οι οποίες αφήφισαν την καταστολή, ενώ συνεχίστηκαν και μετά την απόσυρση του μέτρου από την κυβέρνηση, υποδεικνύοντας ότι η εξέγερση εκφράζει κάτι βαθύτερο από την απόρριψη ενός μέτρου. Μήνες μετά, οι διαδηλώσεις συνεχίζονται, παρά το συνδυασμό καρότου (ανασηματισμός κι υποσχέσεις για φιλολαϊκά μέτρα) και μαστιγίου (συνέχεια κατασταλτικών επιθέσεων). Παίρνοντας έμπνευση από την Κένυα, ξέσπασε ένα κύμα διαδηλώσεων στη Νιγηρία, με το γενικό σύνθημα «Τέλος στην Κακή Διακυβέρνηση» που βάζει στόχο την πολιτική ανατροπή που δεν είχε καταφέρει το 2020 το -τότε- αντικατασταλτικό κίνημα EndSARS. Παρακολουθώντας νευρικά τις διαδηλώσεις στην Κένυα, ο Πρόεδρος της Ουγκάντα κάλεσε να μην γίνει μια προγραμματισμένη πορεία κατά της διαφθοράς. Η απάντηση ήταν μια μεγάλη διαδήλωση με σύνθημα «Οι Διεφθαρμένοι τα Έβαλαν με την Λάθος Γενιά» και «Αυτό είναι το δικό μας 1986» (αναφορά στην ανατροπή του τότε δικτάτορα Ιντί Αμίν από τον σημερινό πρόεδρο Μουσεβένι που κυβερνά μέχρι σήμερα). Ο Αφρικανός πολιτικός σχολιαστής Ταφί Μάκα, από άρθρο του οποίου αντλήσαμε τα στοιχεία, αναρωτιέται αν έρχεται μια «Αφρικανική άνοιξη», εντοπίζοντας πολλές ομοιότητες με την «Αραβική» του 2011...

Μπαγκλαντές

Όταν η κυβέρνηση του Μπαγκλαντές ανακοίνωσε την επιβολή μιας -αυθαίρετης και πολιτικά μεροληπτικής- ποσόστωσης στις θέσεις εργασίας στο δημόσιο για τους απογόνους του πολέμου της ανεξαρτησίας, συγκροτήθηκε το κίνημα «Φοιτητές Κατά των Διακρίσεων». Αγκαλιάστηκε από τη μεγάλη πλειοψηφία του φοιτητόκοσμου σε όλη τη χώρα, στην οποία μια θέση εργασίας στο δημόσιο είναι ο μοναδικός δρόμος για στοιχειωδώς αξιοπρεπή διαβίωση. Αντιμέτωπη πολύνεκρη καταστολή, απαγόρευση κυκλοφορίας, κλείσιμο του ίντερνετ, βίαιες επιθέσεις από τη νεολαία του κυβερνητικού κόμματος, ενώ η ίδια η πρωθυπουργός αποκαλούσε τους διαδηλωτές «ραζακάρ» (οι συνεργάτες των Πακιστανών στον πόλεμο της ανεξαρτησίας). Το φοιτητικό κίνημα επέμεινε και υιοθέτησε ένα πρόγραμμα «9 σημείων» που αφορούσε και ευρύτερα ζητήματα δημοκρατικών δικαιωμάτων. Η κυβερνητική αδιαλλαξία και η επίμονη καταστολή (κορυφαία φοιτητικά στελέχη βασανίστηκαν άγρια) οδήγησε σε νέα κλιμάκωση. Η φοιτητική ηγεσία ανακοίνωσε ότι ξεκινά το «Κίνημα Μη-Συνεργασίας», που καλούσε σε γενικευμένη πολιτική ανυπακοή γύρω από μόνο «1 σημείο»: Να φύγει η πρωθυπουργός Χασίνα! Υπό το βάρος μια θηριώδους πορείας προς την πρωτεύουσα Ντάκα, η Χασίνα παραιτήθηκε κι εγκατέλειψε τη χώρα! Τις αμέσως επόμενες μέρες, κάποιες βίαιες επιθέσεις -με πολιτικά ή και προσωπικά κίνητρα- παρουσιάστηκαν ψευδώς ως θρησκευτικές («ισλαμική γενοκτονία Ινδουιστών») -από μια συντονισμένη σοσιαλμιντιακή καμπάνια που είχε ως κέντρο την Ινδία και ως αναμεταδότη την ευρωπαϊκή ακροδεξιά. Η πραγματική εικόνα στο έδαφος δεν είναι ειδυλλιακή (εξέγερση συνέβη...), αλλά είναι πολύ διαφορετική, ιδιαίτερα όσον αφορά τον «κορμό» του κινήματος: Φοιτητικές ομάδες ήταν αυτές που περιφρουρούν ινδουιστικούς χώρους λατρείας ή λειτουργούν ως τροχονόμοι ή δια-

Τις μέρες των εκλογών, οι αναλύσεις περί «θριάμβου» των Εργατικών παραγνώριζαν ότι αυτό που πραγματικά συνέβη ήταν μια συντριβή των Τόρρηδων που τροφοδότησε την άνοδο του ακροδεξιού κόμματος Reform. Οι τοπικές κοινότητες με τη στήριξη αλληλέγγυων οργάνωσαν αντισυγκεντρώσεις ή περιφρούρησαν τις γειτονίες τους. Αλλά η κορύφωση ήρθε στις 7 Αυγούστου, όταν ανακοινώθηκε η πρώτη απόπειρα συντονισμού των βίαιων ρατσιστικών επεισοδίων -με ανακοινωμένες ταυτόχρονες συγκεντρώσεις σε πολλές πόλεις. Μια αντίστοιχη συντονισμένη απάντηση του αντιφασιστικού κινήματος κατέβασε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους σε πολλές πόλεις. Οι περισσότερες ρατσιστικές συγκεντρώσεις είτε δεν έγιναν καθόλου, είτε βρέθηκαν αποκλεισμένες από κατά πολύ μεγαλύτερα πλήθη. Η πογκρομίστικη κινητοποίηση άρχισε να φθίνει έκτοτε ενώ άλλαξε ριζικά (και καιροσκοπικά!) το κλίμα στα ΜΜΕ. Ακόμα και δεξιές φυλλάδες όπως η Daily Mail έγραψαν για «Τη Νύχτα που οι Διαδηλωτές Κατά του Μίσους Αντιμετώπισαν τους Τραμπόυκους». Μέχρι την προηγούμενη ημέρα, το Εργατικό Κόμμα καλούσε τα μέλη του να μην συμμετέχουν στις αντιφασιστικές διαδηλώσεις (προφανώς δεν πειθάρχησαν), ενώ τα ΜΜΕ περιέγραφαν «πορείες υπέρ των Βρετανών» και έριχναν ισλαμοφοβικό δηλητήριο για τη μουσουλμανική νεολαία που περιφρουρούσε τις γειτονίες της. Η πάλη ενάντια στο ρατσισμό -με τη μορφή κρατικής πολιτικής, με τη μορφή του Φάρατζ στη Βουλή, με τη μορφή των πογκρόμ στο δρόμο- θα έχει πολλά επεισόδια ακόμα...

μεσολαβητές σε διενέξεις, στη θέση της (ηττημένης κι αποδιοργανωμένης) αστυνομίας. Στην κεντρική πολιτική, η φοιτητική ηγεσία απέρριψε κάθε μεταβατική κυβερνητική λύση που θα περιλάμβανε το στρατό όπως και μια γρήγορη προσαυγή στις κάλπες. Επέβαλε τον «εκλεκτό» της ως μεταβατικό πρωθυπουργό (ένας νομπελίστας Ειρήνης που είναι διάσημος ως «τραπεζίτης των φτωχών» και ο ρόλος του είναι τόσο αντιφατικός όσο υπονοεί και το παρατσούκλι του), ζήτησε κι εξασφάλισε την συμμετοχή μελών της στη μεταβατική κυβέρνηση που έχει αναλάβει την δημοκρατική αναδιοργάνωση του πολιτικού συστήματος, ενώ διατηρεί ταυτόχρονα μια ρητορική «συνέχιας και περιφρούρησης της επανάστασής μας». Στο εσωτερικό του Κινήματος έχει ανοίξει η συζήτηση για την ίδρυση πολιτικού κόμματος. Κάποιοι το απορρίπτουν, δίνοντας έμφαση στο έργο της μεταβατικής κυβέρνησης, άλλοι επιμένουν ότι «χωρίς δικό μας κόμμα, πώς περιμένουμε να μην επιστρέψει ο παλιός δικομματισμός»; Η διαπίστωση είναι απολύτως σωστή. Αλλά η ενοποιητική βάση της εξέγερσης («τι δεν θέλουμε») δεν αρκεί για την ίδρυση ενιαίου κόμματος. Όσοι κι όσες πάρουν το δρόμο της πολιτικής οργάνωσης και δράσης, θα έρθουν αντιμέτωποι με το ερώτημα «τι θέλουμε». Ελπίζουμε μέσα από αυτές τις αναζητήσεις να εμφανιστεί (και) μια νέα Αριστερά...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ: ΑΡΚΕΙ ΤΟ «ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΚΑΚΟ»;

Οι φετινές εκλογές στις ΗΠΑ καθορίζονται από τη σκιά της απειλής μιας επανεκλογής του Ντόναλντ Τραμπ. Το διαβόητο «Σχέδιο 2025», που δημοσιεύτηκε από παραδοσιακό ισχυρό θινκ τανκ της αμερικανικής Δεξιάς και εισηγείται μια τρομακτική αντιδραστική επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα ως κυβερνητικό πρόγραμμα των Ρεπουμπλικάνων και -κυρίως!- η κινητικότητα της αμερικανικής ακροδεξιάς εν αναμονή μιας εκλογικής ρεβάνς του συμβόλου της προειδοποιούν. Σε αυτό το φόντο, έχει ενισχυθεί η πίεση στον κόσμο των κινημάτων και της

Αριστεράς να συνηκολογήσουν με το Δημοκρατικό Κόμμα. Όπως συμβαίνει συχνά στις ΗΠΑ, η ψήφος στο «μικρότερο κακό» μετατρέπεται σε ωραιοποίησή του και σε αντιμετώπισή του ως «καλό», όπως έχει φανεί και από τους ύμνους του Μπέρνι Σάντερς και άλλων για την -τάχα- φιλεργατική θητεία του Τζο Μπάιντεν και από τον ενθουσιασμό που προκάλεσε σε προοδευτικούς η υποψηφιότητα της Καμάλα Χάρις ως «διαφορετικής» από τον απερχόμενο πρόεδρο. Σε αυτό το μικρό αφιέρωμα στην Ε.Α., φιλοξενούμε αποσπάσματα άρθρων του

International Socialism Project που αναδεικνύουν την ανάγκη αντίστασης σε αυτήν την πίεση. Ο Άνταμ Σιλς γράφει για ένα από τα πιο κομβικά ζητήματα των φετινών εκλογών στις ΗΠΑ, το Παλαιστινιακό, απαντώντας στην αναδυόμενη ψευδαίσθηση ότι η Καμάλα Χάρις θα είναι πιο φιλική απέναντι στον Παλαιστινιακό λαό σε σχέση με τον Μπάιντεν. Ο Πολ Ντ' Αμάτο παρουσιάζει το αδιέξοδο της στρατηγικής επιλογής του μικρότερου κακού και πρόσδεσης πίσω του ως μέθοδο αντίστασης στη Δεξιά, τόσο ιστορικά-θεωρητικά, όσο και στη συγκεκρι-

μένη συγκυρία, όπου πραγματικά τίθεται το επίδοκο της υπεράσπισης θεμελιωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων απέναντι στην λαίλαπα Τραμπ. Ο Λανς Σέλφα γράφει έναν απολογισμό της θητείας Μπάιντεν στην οικονομία, εξηγώντας τους λόγους που οι ψηφοφόροι των Δημοκρατικών δεν δείχνουν να συμεριάζονται την ανάλυση που παρουσιάζει τον Μπάιντεν ως «φιλό της εργατικής τάξης» και αναρωτιέται γιατί αυτό δεν αποτυπώνεται στις δημοσκοπήσεις.

Ολόκληρο
στο RProject.gr

«Δολοφόνος Καμάλα, στέλνει βόμβες, σκοτώνει παιδιά και τις μαμάδες τους»*

Του Άνταμ Σιλς

Η ανάδειξη της Καμάλα Χάρις ως νέα υποψήφια του Δημοκρατικού Κόμματος για τις προεδρικές εκλογές έχει επηρεάσει όλες τις πτυχές της πολιτικής κατάστασης στις ΗΠΑ, συμπεριλαμβανομένου του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Μια πτέρυγα του κινήματος έχει αρχίσει να ισχυρίζεται ότι η Χάρις διαφέρει από τον Μπάιντεν και ότι οφείλουμε μια πιο ανοιχτή στάση απέναντί της.

Στην πραγματικότητα, η Χάρις είναι ισχυρή υποστηρίκτρια του Ισραηλινού κράτους εδώ και πολύ καιρό. Μια ομιλία της στην ΑΙΡΑC το 2017 μας προσφέρει μια ευκαιρία για να δούμε τις απόψεις της. Αξίζει να παραθέσουμε εκτεταμένα:

«Πρώτον, η άμυνα. Εν μέσω αβεβαιότητας κι αναταραχής, η υποστήριξη της Αμερικής στην ασφάλεια του Ισραήλ πρέπει να είναι ακλόνητη.

Καθώς το Ιράν συνεχίζει να εξαπολύει βαλλιστικούς πυραύλους ενώ εξοπλίζει και χρηματοδοτεί την τρομοκρατική Χεζμπολά ως πληρεξούσιό του, πρέπει να σταθούμε στο πλευρό του Ισραήλ.

Καθώς η Χαμάς διατηρεί τον έλεγχο της Γάζας και εξαπολύει ρουκέτες στα νότια σύνορα του Ισραήλ, πρέπει να σταθούμε στο πλευρό του Ισραήλ.

[...] Η αμυντική μας σχέση είναι κρίσιμη και για τις δύο χώρες, και για αυτό υποστηρίζω τη δέσμευση των ΗΠΑ να παρέχουν στο Ισραήλ στρατιωτική βοήθεια αξίας 38 δισ. δολαρίων την επόμενη δεκαετία.

Γι' αυτό υποστηρίζω την πλήρη χρηματοδότηση του Ισραήλ, που περιλαμβάνει τα αντιπυραυλικά συστήματα Arrow, David's Sling και Iron

Dome, τα οποία σώζουν ζωές. Και γι' αυτό δεσμεύομαι πλήρως για τη διατήρηση του ποιοτικού στρατιωτικού πλεονεκτήματος του Ισραήλ».

Ναι αλλά δεν έχει κάνει η Χάρις επικριτικά σχόλια για τον Νετανιάχου; Δεν έχει μιλήσει για τα βάσανα των Παλαιστινίων; Δεν έχει μιλήσει για την ανάγκη κατάπαυσης του πυρός; Ασφαλώς και το έχει κάνει.

[...] Αυτό συμβαίνει γιατί τα συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού δεν ταυτίζονται απόλυτα με αυτά της κυβέρνησης Νετανιάχου.

Αν και είναι θεμελιωδώς προσηλωμένος στη συμμαχία με το Ισραηλινό κράτος, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός έχει και άλλες προτεραιότητες. Επιθυμεί να έχει καλές σχέσεις με τους Σαούντ και τα κράτη του Κόλπου. Θέλει γενικότερη σταθερότητα στην κρίσιμη πετρελαιοπαραγωγό περιοχή. Θέλει να συντηρεί ένα συγκεκριμένο προφίλ στην παγκόσμια πολιτική σκηνή. Το κτηνώδες αμόκ του Νετανιάχου στη Γάζα απειλεί όλες αυτές τις προτεραιότητες. Οπότε, μερικές φορές ο στενός σύμμαχος της Αμερικής χρειάζεται χαλινάρι. Αυτό δεν σημαίνει ότι η υποστήριξη

στο Ισραήλ δεν είναι θεμελιώδης πυλώνας της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Σημαίνει ότι, κατά καιρούς, οι πράξεις του Ισραήλ κάνουν πιο δύσκολη την υλοποίηση αυτής της πολιτικής υποστήριξης. Αυτός είναι ο λόγος που μερικές φορές η ηγεσία των ΗΠΑ θα σχολιάσει επικριτικά τις πράξεις του Ισραήλ. Αυτές οι δηλώσεις δεν έχουν καμιά σχέση με βασικές αλλαγές πολιτικής ή με υποστήριξη στους Παλαιστίνιους.

[...] Η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει καμία ένδειξη και κανένας σοβαρός λόγος να πιστέψουμε ότι η Καμάλα Χάρις θα έχει καλύτερη ή διαφορετική προσέγγιση από τον Τζο Μπάιντεν απέναντι στην Παλαιστίνη. Ευτυχώς, μεγάλα τμήματα του κινήματος το καταλαβαίνουν αυτό πολύ καθαρά. Ο Συνασπισμός για Δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη του Σικάγο (Chicago Coalition for Justice in Palestine -CJP), του οποίου σύνθημα αποτελεί και τον τίτλο αυτού του άρθρου, δείχνει το δρόμο όπως πάντα. Η τελευταία του δήλωση δείχνει πώς μπορεί να προχωρήσει όλο το κίνημα και αποτελεί μια καλή κατακλείδα για αυτό το άρθρο.

«Ο Συνασπισμός για Δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη του Σικάγο (CJP) υπενθυμίζει στην κοινότητά μας και στους ανθρώπους που μας υποστηρίζουν ότι θα διαδηλώνουμε στο Εθνικό Συνέδριο των Δημοκρατικών από την Δευτέρα 19 Αυγούστου μέχρι την Πέμπτη 22 Αυγούστου -με το CJP να ηγείται της συγκέντρωσης και της πορείας στο Union Park την Τετάρτη 21 Αυγούστου. Θα το κάνουμε ανεξάρτητα από την υποψηφιότητα που θα ορίσει το Δημοκρατικό Κόμμα και ακόμα και αν επιτευχθεί κατάπαυση του πυρός στη Γάζα.

Η Καμάλα Χάρις, ως Αντιπρόεδρος, ήταν στο ίδιο μήκος κύματος με τον Γενοκτόνο Τζο Μπάιντεν για όλους τους 10 μήνες της γενοκτονίας ενάντια στους ανθρώπους μας στην Παλαιστίνη. Η κυβέρνηση την οποία υπηρετεί ως Αντιπρόεδρος είναι αυτή που στέλνει άνευ προηγουμένου στρατιωτική βοήθεια και όπλα στο Ισραήλ για να διεξάγει αυτό τις σφαγές Παλαιστινίων στη Γάζα, που έχουν οδηγήσει σε πάνω από 40.000 νεκρούς, πάνω από 100.000 τραυματίες, και 2 εκατομμύρια εκτοπισμένους.

Οι πληροφορίες ότι ίσως γίνονται προεργασίες για μια συμφωνία κατάπαυσης του πυρός δεν αλλάζουν τους 10 μήνες γενοκτονίας που το Δημοκρατικό Κόμμα βοήθησε και συνέδραμε άνευ όρων, αγνοώντας τις λεγόμενες «κόκκινες γραμμές» του κι επιτρέποντας στο Ισραήλ να σκοτώνει κατά βούληση. Δεν αλλάζουν τα βασικά μας αιτήματα ότι οι ΗΠΑ πρέπει να υποχρεώσουν το Ισραήλ να σταματήσει τη γενοκτονία στη Γάζα ΤΩΡΑ, να σταματήσουν να χρηματοδοτούν και να παρέχουν βοήθεια στο γενοκτονικό Ισραηλινό κράτος».

* «Killer Kamala, sending bombs, killing children and their moms»

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ: ΑΡ

«Πρόκειται για μάχη μεταξύ δημοκρατίας και φασισμού!» Η πολιτική χρεοκοπία του μικρότερου κακού

Του Πολ Ντ' Αμάτο
Μετάφραση: Στέλλα Μούσουλα

Η παρουσίαση μιας νίκης των Ρεπουμπλικάνων σε προεδρικές εκλογές ως νίκη του φασισμού έχει χρησιμοποιηθεί ως εκφοβιστική τακτική από τους Δημοκρατικούς σε πολλές εκλογικές αναμετρήσεις.

Τουλάχιστον στο σημερινό πλαίσιο υπάρχουν δόσεις αλήθειας σε αυτόν τον ισχυρισμό. Μπορεί ο Τραμπ να είναι περισσότερο δεξιός ομορτωτιστής από ότι καθαρός φασίστας, όμως δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το Ρεπουμπλικανικό κόμμα μετακινείται όλο και πιο δεξιά τις τελευταίες δεκαετίες και ότι στις γραμμές του (και σε ένα τμήμα της ηγεσίας του) σίγουρα περιλαμβάνονται στοιχεία της αμερικανικής άκρας δεξιάς—τα οποία το κόμμα τουλάχιστον ανέχεται, αν δεν τα καλωσορίζει.

Σίγουρα δεν μπορεί να σταθεί ως επιχείρημα το ότι δεν υπάρχει «καμία διαφορά» μεταξύ των υποψηφίων. Ο Τραμπ υπαινίσσεται ότι επιδιώκει μια δικτατορία και θέλει να καταργήσει την εκλογική διαδικασία στις ΗΠΑ. Αυτή η απειλή ίσως

είναι κενή, αλλά είναι ενδεικτική του πώς ο Τραμπ και η απόπειρα πραξικοπήματος της 6ης Ιανουαρίου έχουν διαταράξει το παραδοσιακό πολιτικό σύστημα στις ΗΠΑ. Σε επίπεδο ρητορικής, υπάρχει μεγάλη απόσταση μεταξύ των δύο κομμάτων, με το Ρεπουμπλικανικό να υποκινεί το μίσος κατά των Μαύρων, των Μεξικανών μεταναστών, των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, των Παλαιστινίων, των Εβραίων και ούτω καθεξής. Ενώ ο Τραμπ ξερνάει διχασμό και μίσος υποσχόμενος μαζικές απελάσεις, η Χάρις επικαλείται την ενότητα, την συμπερίληψη και τη δικαιοσύνη.

Ωστόσο, σε ορισμένα ζητήματα δεν υπάρχει καμία πραγματική διαφορά μεταξύ των κομμάτων, ειδικά σε ό,τι αφορά την υποστήριξη των ΗΠΑ στο Ισραηλινό Απαρτχάιντ. Υπάρχει συνεπής διακομματική στρατιωτική και πολιτική υποστήριξη για όλα όσα έχει κάνει το Ισραήλ εδώ και δεκαετίες, συμπεριλαμβανομένης και της παρούσας γενοκτονικής σφαγής του στη Γάζα.

Επιπλέον, αν και το Δημοκρατικό Κόμμα εξακολουθεί να παραμένει πιο προοδευτικό από το Ρεπουμπλικανικό σε αρκετά κοινωνικά ζητήματα, οι Δημοκρατικοί ακολουθούν τους Ρεπουμπλικανούς

στη διαρκή δεξιά τους μετατόπιση από την εποχή του Νίξον και μετά. Κάθε φορά που οι Δημοκρατικοί προσαρμόζονται σε δεξιές πολιτικές, απλώς ανοίγουν περισσότερο χώρο στους Ρεπουμπλικανούς για να προχωρήσουν ακόμη δεξιάτερα. Το Δημοκρατικό Κόμμα δεν είναι όχημα αντίστασης στη Δεξιά, αλλά μέσο προσαρμογής σε αυτήν.

Η εμπειρία δείχνει ότι δεν μπορείς να καταπολεμήσεις τη Δεξιά υποστηρίζοντας το κόμμα που βρίσκεται μερικά κλικ αριστερά της, αλλά κινείται επίσης δεξιά-στροφα. Θα δώσω μερικά παραδείγματα.

Από την ανατροπή της απόφασης «Roe v. Wade», η οποία πλέον έχει καταστήσει την άμβλωση είτε σχεδόν είτε εντελώς παράνομη σε 24 Πολιτείες, οι Δημοκρατικοί κάνουν τις προεκλογικές τους καμπάνιες ως υπερασπιστές του δικαιώματος στην άμβλωση. Ωστόσο, εδώ και πολλές δεκαετίες υπήρξε μεγάλη διαφορά μεταξύ της ρητορικής και της πρακτικής του Δημοκρατικού Κόμματος. Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής τους εκστρατείας, τόσο ο Μπιλ Κλίντον όσο και ο Μπαράκ Ομπάμα είχαν υποσχεθεί ότι θα περάσουν έναν νόμο για την Ελευθερία της Επιλογής, ο οποίος θα καθιστούσε το

δικαίωμα στην άμβλωση νόμο όλου του κράτους. Αλλά ο νόμος αυτός δεν ψηφίστηκε ποτέ κατά τη διάρκεια των προεδρικών τους θητειών, παρά το γεγονός ότι και οι δύο πρόεδροι, στα πρώτα δύο χρόνια της θητείας τους, δίδεταν και μια συντριπτική πλειοψηφία Δημοκρατικών και στα δύο νομοθετικά σώματα.

Αντί να υπερασπιστούν το δικαίωμα στην άμβλωση όσο αυτό διαβρωνόταν, οι Δημοκρατικοί διαρκώς υποβάθμιζαν την σημασία της άμβλωσης, παρουσιάζοντάς τη συχνά ως μια δυσάρεστη έσχατη λύση για τις γυναίκες. Όπως σημειώνει η Σάρον Σμιθ: «Για πάρα πολλές δεκαετίες, ο κυρίαρχος κορμός του κινήματος υπέρ της επιλογής βασιζόταν στους Δημοκρατικούς για να προστατεύσουν αυτοί το δικαίωμα στη νόμιμη άμβλωση... Το αποτέλεσμα είναι ότι το δικαίωμα στην άμβλωση έχει διαβρωθεί τόσο πολύ τις τελευταίες δεκαετίες έτσι ώστε ελάχιστα να έχουν απομείνει για να διασωθούν».

Όμως στην πράξη, τα δύο κόμματα συχνά είναι πολύ πιο κοντά από ό,τι φαίνεται. Ας πάρουμε ως παράδειγμα τις απελάσεις. Κατά την πρώτη θητεία του Ομπάμα, απελάθηκαν 3,2 εκατομμύρια άνθρωποι και κατά τη δεύτερη θητεία

Οι εργαζόμενοι και η οικονομική

Του Λανς Σέλφα
Μετάφραση: Κορίνα Σχισμένου

Για πολλούς φιλελεύθερους ειδήμονες, το γεγονός ότι πάρα πολλοί άνθρωποι δεν δήλωναν εμπιστοσύνη στον Μπάιντεν στα ζητήματα οικονομικής πολιτικής, θεωρείται απλώς μια αποτυχία της επικοινωνιακής στρατηγικής των Δημοκρατικών.

Εξετάζοντας από ψηλά τους μακροοικονομικούς δείκτες, την οικονομία των ΗΠΑ «την ζηλεύει ο πλανήτης», σύμφωνα με τα λόγια ενός οικονομολόγου που παρέθεσε η Wall Street Journal τον Απρίλη. Ανάμεσα σε όλες τις προηγμένες βιομηχανικές οικονομίες, οι ΗΠΑ έχουν σημειώσει την ισχυρότερη ανάκαμψη μετά την κρίση COVID του 2020-2021.

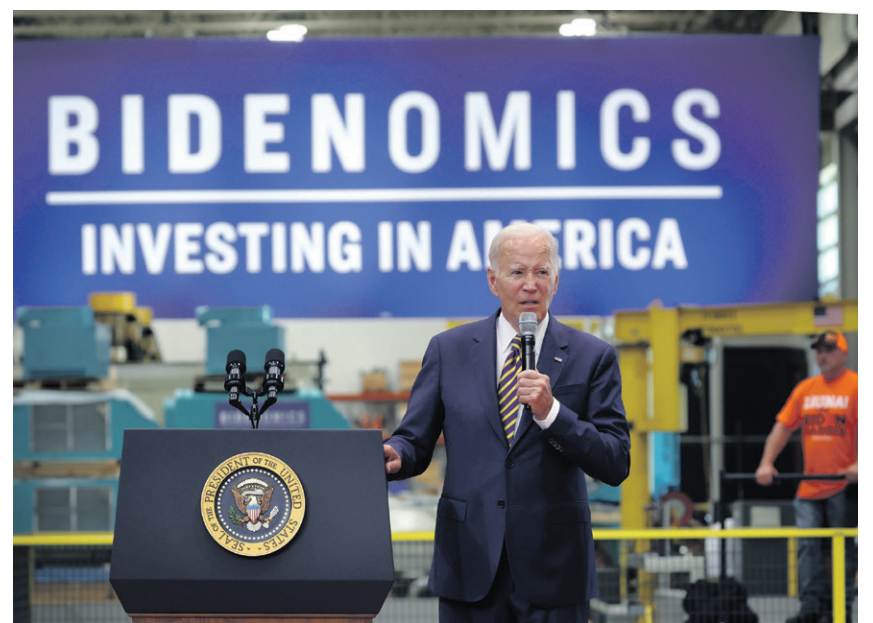
Τα ποσοστά ανεργίας είναι τα χαμηλότερα από τη δεκαετία του 1960. Ο δείκτης ανεργίας των Μαύρων είναι ο μικρότερος εδώ και 50 χρόνια. Από το 2019 έως το 2023, το φτωχότερο 10% της εργατικής τάξης είχε μισθολογικά κέρδη τα οποία ξεπέρασαν αυτά των υψηλότερων εισοδηματικών ομάδων.

Και όμως ο νυν Δημοκρατικός πρόεδρος υπέφερε από ιστορικά ποσοστά αντιδημοφιλίας... και πιθανότατα θα έχανε από τον Τραμπ τον Νοέμβριο. Αυτό ήταν αρκετό για να προκαλέσει σύγχυση σε όλους τους βασικούς συμβούλους του Μπάιντεν.

Αλλά οι σοσιαλιστές δεν συγχέονται τόσο, όταν εξετάζουν προσεκτικά την πραγματικότητα της ζωής και της εργασίας στις ΗΠΑ. Από αυτή την οπτική γωνία, όλη αυτή η οικονομική λάμψη δεν είναι χρυσός.

Ξεκινώντας με το θέμα των πραγματικών μισθών. Μια μελέτη του Ινστιτούτου Οικονομικής Πολιτικής για τα εθνικά οικονομικά δεδομένα που χρονολογείται από το 1949 κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «οι οικονομικές επιδόσεις είναι ισχυρότερες όταν οι Δημοκρατικοί ελέγχουν τον Λευκό Οίκο». Αν και η κυβέρνηση Μπάιντεν δεν αποτελεί εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα όταν συγκρίνεται με την κυβέρνηση Τραμπ, ξεχώρισε ένα κραυγαλέο στατιστικό.

Αυτό αφορά την «ποσοστιαία αύξηση των πραγματικών μισθών των εργαζομένων στην παραγωγή και των εργαζομένων σε μη-εποπτικές θέ-

σεις». Αυτή είναι η αργκό των στατιστολόγων για να περιγράψουν τους πραγματικούς μισθούς προσαρμοσμένους ώστε να φαίνεται η αγοραστική τους δύναμη. Στα μισά της διακυβέρνησης Μπάιντεν, το ποσοστό αυτό ήταν -0,42%, που σημαίνει ότι το εργατικό εισόδημα είχε υποχωρήσει. Οι μόνες

άλλες κυβερνήσεις επί των οποίων μειώθηκαν οι πραγματικοί μισθοί ήταν οι κυβερνήσεις Κάρτερ, Ρίγκαν και του πρώτου Μπους.

Είναι πιθανό η υποχώρηση του πληθωρισμού μετά την πανδημία να καταλήξει να ωθήσει τους πραγματικούς μισθούς ξανά σε θετικό πρόσημο όταν

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΤΟ «ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΚΑΚΟ»;

Ολόκληρα τα δύο άρθρα στο RProject.gr

Ως τακτική εκφοβισμού

του 2,1 εκατομμύρια. Στη μία και μοναδική θητεία του Τραμπ, απελάθηκαν 2 εκατομμύρια άνθρωποι.

Επιπλέον, ο Μπάιντεν και οι Δημοκρατικοί έχουν επιδείξει μια προθυμία να υιοθετήσουν σκληρά, αντιμεταναστευτικά μέτρα, υποτίθεται ως τρόπο να περιορίσουν την εκλογική επιρροή των Ρεπουμπλικάνων. Στη φετινή ετήσια ομιλία του στο Κογκρέσο το Μάρτιο για «την κατάσταση της χώρας», ο Μπάιντεν κατηγορήσε τους Ρεπουμπλικάνους ότι «παίζουν μικροπολιτικά παιχνίδια» επειδή αρνήθηκαν να υποστηρίξουν ένα νέο νομοσχέδιο που «θα είχε αυστηροποιήσει τους κανόνες για το άσυλο και θα είχε δώσει ευρεία αρμοδιότητα στον πρόεδρο να ενισχύει την εξουσία των συνοριακών δυνάμεων να προχωρούν σε συνοπτικές απελάσεις στη διάρκεια κορυφώσεων της παράνομης μετανάστευσης».

Το μήνυμα ήταν σαφές: «Ρε σεις Ρεπουμπλικάνοι, υιοθετούμε ένα νομοσχέδιο που προωθεί πολιτικές που λέτε ότι υποστηρίζετε, αλλά είστε τόσο βυθισμένοι στην αντίθεσή σας σε οτιδήποτε έχει να κάνει με το Δημοκρατικό Κόμμα, που είστε πρόθυμοι να το θάψετε». Υποτίθεται ότι ο σκοπός αυτού του εγχειρήματος

ήταν να «στριμώξει» τους Ρεπουμπλικάνους. Δεν συνέβη αυτό. Το μόνο που πέτυχε ήταν να αποκαλύψει την αδυναμία της στρατηγικής του Δημοκρατικού Κόμματος—την στροφή του προς τα δεξιά προκειμένου να κερδίσει τους «αμφιταλαντευόμενους ψηφοφόρους» από τους Ρεπουμπλικάνους. Με λίγα λόγια, αυτό που σχεδιάστηκε ως ένα μέσο για να υποστούν μια ήττα οι Ρεπουμπλικάνοι, στην πραγματικότητα τροφοδότησε την αντιμεταναστευτική υστερία και έτσι ενίσχυσε κι άλλο τη Δεξιά.

Η αναγκαία σοσιαλιστική προσέγγιση που απέναντι στο δικομματικό σύστημα έχει παρατεθεί με τον καλύτερο τρόπο από τον Χαλ Ντράπερ στο άρθρο του, «Ποιος θα είναι το μικρότερο κακό το 1968;». Ο Ντράπερ εντοπίζει ότι κάθε φορά που έρχονται οι προεδρικές εκλογές, οι υποστηρικτές του Δημοκρατικού Κόμματος κραυγάζουν «Έρχονται οι φασίστες!» και ψηφίζουν το Μικρότερο Κακό. Στις τελευταίες δύο δεκαετίες, οι Δημοκρατικοί έμαθαν καλά ότι έχουν την προεδρευτική-εργατική ψήφο στο τσεπάκι τους και ότι συνεπώς οι δυνάμεις που πρέπει να καταενδύσουν είναι αυτές στα δεξιά τους».

Αυτό το σημείο είναι κομβικό: Οι Δημοκρατικοί αντιμετωπίζουν ως δεδομένες τις ψήφους των αριστερών και των προοδευτικών, γιατί γνωρίζουν ότι αυτοί δεν έχουν άλλη εναλλακτική παρά μόνο να ψηφίσουν ενάντια στη Δεξιά. Έτσι, σχεδιάζουν την προεκλογική τους στρατηγική με στόχο να κερδίσουν περισσότερους συντηρητικούς ψηφοφόρους. Αυτό ήταν ένα σταθερό μοτίβο το οποίο ισχύει μέχρι σήμερα.

Τι θα γίνει αν ο Τραμπ κερδίσει την προεδρία και εφαρμόσει κάποια από τα αυταρχικά μέτρα που υπονοεί; Δεν θα βρείτε Δημοκρατικούς που να οργανώνουν κινητοποιήσεις για να τα αποτρέψουν. Όπως δεν το έκαναν σοβαρά ούτε όταν χειραγωγήθηκε η καταμέτρηση των ψήφων στη Φλόριντα για να παραδοθεί η προεδρία στον Τζορτζ Μπους το Νεότερο το 2000. Εν προκειμένω, έχουν καλέσει πουθενά οι Δημοκρατικοί σε κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση του δικαιώματος στην ψήφο, απέναντι στους αυξανόμενους περιορισμούς που επιβάλλει η Δεξιά στους ψηφοφόρους σε όλη τη χώρα; Μήπως έσωση το δικαίωμα στην άμβλωση η ανάθεση στους Δημοκρατικούς να το υπερασπιστούν;

Ήταν η παθητικότητα των Δημοκρατικών αυτή η οποία επέτρεψε στον Τραμπ ακόμα και να ξανακατέβει ως υποψήφιος, παρά τις απόπειρές του να ανατρέψει βίαια τα αποτελέσματα των προηγούμενων εκλογών.

Σε ολόκληρη την ιστορία των ΗΠΑ, ο μόνος τρόπος με τον οποίο επεκτάθηκαν τα δημοκρατικά δικαιώματα ήταν μέσω του μαζικού αγώνα -από τον Εμφύλιο Πόλεμο μέχρι την άνοδο του εργατικού κινήματος κατά τη δεκαετία του 1930 και από το Κίνημα για τα Πολιτικά Δικαιώματα μέχρι τον αγώνα για την ισότητα στο γάμο. Αυτός παραμένει ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούν να κερδηθούν και σήμερα.

Για να είναι αποτελεσματική η μάχη ενάντια στην αυξανόμενη απειλή της αυταρχικής Δεξιάς, απαιτείται μαζικός αγώνας -πράγμα το οποίο οι Δημοκρατικοί αποφεύγουν. Υποστηρίζοντας τους Δημοκρατικούς, η Αριστερά αφοπλίζεται και καθιστά δυσκολότερη την επιτυχημένη οικοδόμηση του είδους των κινητοποιήσεων που χρειαζόμαστε στους δρόμους και στους χώρους εργασίας, για να αντισταθούμε πραγματικά στην Δεξιά.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΜΠΑΪΝΤΕΝ/ΧΑΡΙΣ

μετριέται όλη η τετραετία της διακυβέρνησης Μπάιντεν. Ωστόσο, αυτά τα στοιχεία εξηγούν εν μέρει γιατί ο Μπάιντεν δεν κέρδιζε «αναγνώριση» για τις μακροοικονομικές τάσεις που οι περισσότεροι οικονομολόγοι και πολιτικοί θεωρούν ότι λειτουργούν θετικά για τους εν ενεργεία προέδρους.

Οι άνθρωποι συνηθίζουν να έχουν στο μυαλό τους την τιμή των αυγών ή της βενζίνης όταν σκέφτονται τον πληθωρισμό. Αλλά εκτός από τις τιμές αυτών των εμπορευμάτων, οι οποίες όντως κυμαίνονται με την «προσφορά και ζήτηση», υπάρχουν και οι μακροπρόθεσμες αυξήσεις των τιμών εκείνων των εμπορευμάτων και υπηρεσιών που είναι απαραίτητες για την καθημερινή ζωή. Το νοίκι, η στέγαση, η φροντίδα των παιδιών, η εκπαίδευση και η υγειονομική περίθαλψη βρίσκονται στην κορυφή αυτής της λίστας. Καθένα από αυτά έχει δει διψήφια αύξηση του πραγματικού κόστους τις τελευταίες δεκαετίες. Αυτό σημαίνει ότι τα καθημερινά «παρασκηνακά» έξοδα της ζωής -ειδικά για τα άτομα κάτω των 40 ετών- αποτελούν μια διαρκή πηγή άγχους και εξουθενωτικού χρέους, ακόμη και για ανθρώπους που

έχουν μια αξιοπρεπή θέση εργασίας.

Όπως είπε στον Ντέιβιντ Ουμπέρτι της Wall Street Journal η Νικόλ Λιούις, βοηθός εκπαιδευτικού που ζει με τον σύζυγό της και τα τρία παιδιά τους στο Μίσιγκαν: «Βγάζουμε τα περισσότερα χρήματα από ποτέ και ταυτόχρονα βιώνουμε πιο φτωχοί από ποτέ».

Σε μια περίοδο οικονομικών πειραματισμών που προκάλεσε η πανδημία Covid, το Αμερικανικό Σχέδιο Διάσωσης του 2021 της κυβέρνησης Μπάιντεν παρείχε φορολογικές επιδοτήσεις σε εργαζόμενες οικογένειες. Αυτές είχαν έναν εντυπωσιακό αντίκτυπο, μειώνοντας στο μισό την παιδική φτώχεια μέσα σε ένα χρόνο. Όμως, σε μια προσπάθεια να αποκατασταθεί η καπιταλιστική «κανονικότητα» και να μην εμπεδωθεί καμιά ιδέα ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να προσδοκούν ότι το κράτος μπορεί και να τους φροντίσει, η κυβέρνηση επέτρεψε να τερματιστούν αυτές οι φορολογικές εκπτώσεις στα τέλη του 2021. Το προβλέψιμο αποτέλεσμα ήταν μια νέα αύξηση της παιδικής φτώχειας -και σε επίπεδα υψηλότερα από αυτά που επικρατούσαν πριν από την πανδημία.

Ο Μπάιντεν εγκατέλειψε τα σχέδια

για αυξημένες επιδοτήσεις για τη μέριμνα των παιδιών, για ένα καθολικό σύστημα προνηπιακής φροντίδας και για αυξήσεις των μισθών των εργαζομένων στην παιδική φροντίδα, καθώς το αρχικό του οικονομικό σχέδιο «Build Back Better» άλλαξε μορφή και μετονομάστηκε σε Νόμος για τη Μείωση του Πληθωρισμού (Inflation Reduction Act, IRA) το 2022. Ο IRA έλαβε ορισμένα μέτρα για να αντιμετωπίσει ορισμένα κόστη, όπως οι εξωφρενικές τιμές που πλήρωναν οι Αμερικανοί για συνταγογραφούμενα φάρμακα. Αλλά ο πυρήνας του IRA αποτελούταν από την παραχώρηση δισεκατομμυρίων δολαρίων σε επιδοτήσεις και σε φορολογικά κίνητρα στις επιχειρήσεις, προκειμένου να ενθαρρυνθεί μια μετάβαση σε μια ηλεκτροκίνητη οικονομία που να μπορεί να ανταγωνιστεί πιο άμεσα την Κίνα.

Η ανάκαμψη που σημειώθηκε επί Μπάιντεν/Χάρις ήταν επίσης εξαιρετικά άνιση, παρά τα κέρδη στο εργασιακό εισόδημα που αναφέραμε παραπάνω.

Σύμφωνα με μια μέτρηση που υπολογίζει το εισόδημα, αφού πάρει υπόψη και την κρατική βοήθεια και τους φόρους, το χαμηλότερο 50% έχει αυξήσει το εισόδημά του κατά 5% σύμ-

φωνα με το Ινστιτούτο Οικονομικής Πολιτικής. Αλλά το ανώτερο 1% έχει κερδίσει κατά πάνω από 10%. Αυτή είναι η μεγαλύτερη απόδοση για την μικρή υπερ-πλούσια μερίδα του πληθυσμού από την εποχή της κυβέρνησης Ρίγκαν. Ακόμη και οι μισθοί των εργαζομένων με τα χαμηλότερα εισοδήματα, παρά το γεγονός ότι είναι οι υψηλότεροι εδώ και δεκαετίες, τους τοποθετούν σε ετήσιες απολαβές -αν εργάζονται με πλήρη απασχόληση- κάτω από 30.000 δολάρια. Η εισοδηματική ανισότητα στις ΗΠΑ είναι πιο ακραία σήμερα από ό,τι ήταν το 1963.

Είναι σύνηθες να περιγράφεται η πολιτική σκηνή των ΗΠΑ ως «πλωμένη», αλλά είναι επίσης σαφές ότι οι οικονομικές συνθήκες για εκατομμύρια απλούς ανθρώπους συμβάλλουν σε αυτήν την πόλωση. Αυτό δεν εξηγεί μόνο γιατί οι εκλογές του Νοεμβρίου είναι αμφίρροπες, παρά την «ισχυρή οικονομία» της κυβέρνησης Μπάιντεν-Χάρις. Εξηγεί επίσης γιατί εκατομμύρια άνθρωποι αισθάνονται ότι οι κύριοι θεσμοί του κράτους και των επιχειρήσεων είναι στημένοι εναντίον τους, ανεξάρτητα από το ποιο κόμμα είναι στην εξουσία.

Μετά την ουκρανική επίθεση στο Κουρσκ Εξελίξεις που μπορεί να κρίνουν την πορεία του πολέμου

Του Πάνου Πέτρου

Η παράτολμη ουκρανική στρατιωτική επίθεση μέσα στη ρωσική περιφέρεια Κουρσκ, η πρώτη εχθρική διείσδυση σε ρωσικά εδάφη μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο προκάλεσε ένα διεθνές ειδησεογραφικό σοκ. Η αρχική επιτυχία της επιχείρησης, με τον ουκρανικό στρατό να προελαύνει ασταμάτητα τις πρώτες 10 περίπου μέρες της προσφέρθηκε για ακόμα πιο θορυβώδεις τίτλους στα ΜΜΕ: Ο ουκρανικός στρατός κατέλαβε σε δυο βδομάδες μια έκταση αντίστοιχη σε μέγεθος με αυτή που είχε καταλάβει ο ρωσικός στρατός τους τελευταίους 7-8 μήνες.

Όλους αυτούς τους μήνες, τον τόνο έδινε η ρωσική τακτική διαρκούς πίεσης σε όλη τη γραμμή του μετώπου, που απέδιδε αργή αλλά σταθερή εδαφική πρόοδο, με σημαντικότερη αυτή στην περιφέρεια του Ντονιέτσκ όπου έχει επικεντρωθεί με μεγαλύτερη ένταση η ρωσική επιθετικότητα και απειλεί άμεσα το Τσάσιβ Γιαρ (που βρίσκεται σε στρατηγικό ύψωμα) και το Ποκρόβσκ (που αποτελεί κόμβο ανεφοδιασμού), στην προσπάθεια να ανοίξει ο δρόμος προς τις μεγάλες πόλεις της περιφέρειας που παραμένουν υπό ουκρανικό έλεγχο (Σλαβιάνσκ, Κραματόρσκ).

Σε μια τέτοια κρίσιμη στιγμή για την ανθεκτικότητα της ουκρανικής άμυνας, που πιέζεται να κατανείμει στρατιώτες και πυρομαχικά, η επιλογή του Κιέβου να μεταφέρει αξιόμαχες δυνάμεις και εξοπλισμό σε μια έφοδο σε ρωσικό έδαφος δείχνει αψυχολόγητη. Αυτός ίσως είναι κι ένας από τους λόγους που το Κρεμλίνο αδιαφόρησε για τις προειδοποιήσεις που είχε δεχτεί περί συγκέντρωσης ουκρανικών δυνάμεων στην περιφέρεια Σούμι, στα σύνορα με την περιφέρεια του Κουρσκ.

Το ουκρανικό στοίχημα

Ασφαλώς η ανάκτηση της πρωτοβουλίας σε ένα τμήμα του μετώπου μετά από πολλούς μήνες και η επίτευξη μιας στρατιωτικής επιτυχίας για πρώτη φορά μετά το φθινόπωρο του 2022 είχαν ευεργετικές συνέπειες για το ηθικό στο εσωτερικό της Ουκρανίας και για τη συντήρηση του ενδιαφέροντος των διεθνών συμμάχων της. Αλλά τέτοιες ενέργειες δεν γίνονται χωρίς προσδοκία για μετρήσιμα οφέλη, απλά και μόνο για να τονωθεί το φρόνημα.

Ο πιο εύλογος και προφανής στόχος της ουκρανικής εισβολής θα ήταν να εξαναγκαστεί η Μόσχα σε μεταφορά στρατευμάτων στο Κουρσκ ώστε να ανακουφιστεί έτσι η άμυνα του Ντονιέτσκ αλλά και της υπόλοιπης γραμμής του μετώπου. Ενώ σύμφωνα με ρεπορτάζ της Le Monde, που αναφέρεται από τον Πέτρο Παπακωνσταντίνου σε δικό του άρθρο, ο ουκρανικός στρατός εξαπέλυσε μια εισβολή που πρακτικά πρόλαβε και ματαίωσε μια σχεδιαζόμενη ρωσική εισβολή με στόχο την ουκρανική πόλη Σούμι. Σύμφωνα με το ίδιο ρεπορτάζ, αυτό διευκόλυνε και την επιτυχία της ουκρανικής εισβολής καθώς οι Ρώσοι είχαν αποναρκοθετήσει τη μεθοριακή ζώνη, στα πλαίσια των δικών τους προετοιμασιών.

Οι δυνάμεις που διατέθηκαν (10 χιλιάδες στρατιώτες) και ο τρόπος που επιχειρήσαν (με διαρκή κινητικότητα που θύμιζε «ανταρτοπόλεμο») δεν παρέπεμπε σε απόπειρα να καταληφθούν σημαντικά εδάφη ή πόλεις και να τεθούν υπό αποφασιστικό ουκρανικό έλεγχο. Ήδη η εισβολή και ο χώρος δράσης των ουκρανικών μονάδων έχουν «οριοθετηθεί» από τη ρωσική άμυνα. Όμως η ανέλπιστα επιτυχία της αρχικής φάσης της εισβολής έβαλε στο τραπέζι και κάποια νέα δυναμικά οφέλη για την ουκρανική πλευρά, αν κατορθώσει να θέσει υπό πραγματικό έλεγχο τα εδάφη όπου προέλασε (ή μέρος τους) και να τα διατηρήσει μεσοπρόθεσμα. Σε ένα τέτοιο σενάριο, αφενός μπορεί να προκαλέσει πολιτικό πρόβλημα για τον Πούτιν στο εσωτερικό της Ρωσίας. Αφετέρου θα έχει αποκτήσει ένα διαπραγματευτικό χαρτί, καθώς στον δημόσιο διάλογο στην Ουκρανία ήδη τα ρωσικά εδάφη που ελέγχει (·) ο ουκρανικός στρατός ονομάζο-

νται «το ανταλλακτικό μας ταμείο».

Η ρωσική απάντηση

Προς το παρόν, η ουκρανική προσδοκία να απαλύνει η πίεση στο Ντονιέτσκ διαψεύστηκε. Η ρωσική ηγεσία επέλεξε να συνεχίσει αμείωτο το σφυροκόπημα στην ανατολική Ουκρανία και δεν έχει παρατηρηθεί η παραμικρή αποχώρηση ρωσικών δυνάμεων από τα κρίσιμα σημεία αυτού του μετώπου. Αντίθετα, η απόσπαση δυνάμεων και πυρομαχικών για την επίθεση στο ρωσικό έδαφος, έχει επιδεινώσει την θέση της ουκρανικής άμυνας. «Ευφορία για το Κουρσκ, αλλά φόβοι για εφιάλτη στο Ντονιέτσκ» γράφει το Αλ Τζαζίρα. «Η επιτυχία στο Κουρσκ αυξάνει ραγδαία την πίεση πάνω στο Ντονιέτσκ» γράφουν οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς.

Μονάδες του ρωσικού στρατού ήδη επιχειρούν απέναντι στα ουκρανικά αποσπάσματα εισβολής, ενώ μεταφέρονται κι άλλες από διάφορα σημεία. Όμως στη Μόσχα δεν επικρατεί ιδιαίτερη βιασύνη να «πεταχτούν έξω οι εισβολείς».

Η επικοινωνιακή διαχείριση του Κρεμλίνου επίσης χαρακτηρίζεται από υποτίμηση της κρίσης. Αντί για οργανωμένες καταγγελίες του εχθρού που απέδειξε τις επιθετικές του διαθέσεις, για φλογερές επικλήσεις στο ρωσικό πατριωτισμό και ιστορικούς παραλληλισμούς με τον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο (και το Κουρσκ προσφέρεται για τέτοιες δημαγωγίες), τα καθεστωτικά ΜΜΕ είτε αποσιωπούν το ζήτημα της εισβολής είτε το υποβαθμίζουν ως «περιστατικό στα σύνορα». Αντί για στρατιωτικό νόμο, πολεμική κινητοποίηση ή κάποιας μορφής ρητορική κι επιχειρησιακή κλιμάκωση, ο Πούτιν επέλεξε να περιγράψει την απάντηση

του ρωσικού κράτους στην Περιφέρεια Κουρσκ με τον πολύ πιο περιορισμένο όρο «αντιτρομοκρατική επιχείρηση».

Ασφαλώς υπάρχουν επικοινωνιακοί λόγοι εσωτερικής κατανάλωσης. Η αποσιώπηση/υποβάθμιση του γεγονότος επιχειρεί να προστατεύσει την εικόνα της ρωσικής ηγεσίας και του Πούτιν προσωπικά. Αλλά η επικοινωνιακή διαχείριση συνήθως συνδέεται και με την εφαρμοσμένη πολιτική. Προς απογοήτευση του υπερ-εθνικιστικού χώρου, ο Ρώσος πρόεδρος δείχνει ότι εξακολουθεί να θέλει να αποφύγει ένα σενάριο ανοιχτής πολεμικής κινητοποίησης με τα αντιδημοφιλή μέτρα που θα περιλαμβάνει αυτή για τη ρωσική κοινωνία και με τους κινδύνους που θα έφερνε για κλιμάκωση της εμπλοκής του ΝΑΤΟ.

Προοπτικές

Μετά το στραπάτσο του αρχικού σχεδιασμού για «αστραπιαίο πόλεμο» το Φλεβάρη του 2022, η ρωσική ηγεσία έχει επιλέξει τη στρατηγική ενός αργού, μακροχρόνιου «πολέμου φθοράς», εκτιμώντας ότι σε βάθος χρόνου θα επικρατήσει αναπόφευκτα η πλευρά με τους περισσότερους ανθρώπινους και υλικούς πόρους. Αυτή η στρατηγική φαίνεται να καθορίζει και την «συντηρητική», υπομονετική αντίδραση στο Κουρσκ, που λογικά στηρίζεται στην εκτίμηση ότι ο ουκρανικός στρατός δεν είναι σε θέση να διατηρήσει μακροχρόνια παρουσία μέσα σε ρωσικό έδαφος. Αν το «βέλος» της φοράς των επιχειρήσεων στο Κουρσκ αντιστραφεί και ιδιαίτερα αν αυτό συνοδευτεί από απώλειες αξιόμαχων δυνάμεων και ακριβού εξοπλισμού, χωρίς κέρδη σε άλλα σημεία του μετώπου, η όλη επιχείρηση θα γυρίσει μπούμερανγκ για το Κίεβο, που θα έχει βρεθεί σε πιο δεινή θέση από εκείνη που βρισκόταν στις 6 Αυγούστου.

Αλλά είναι νωρίς για να προκαταβάλει κανείς εξελίξεις. Ένα ζήτημα θα είναι ο χρόνος. Αν και προς το παρόν δεν υπάρχουν δημόσιες εκδηλώσεις μεγάλης αναστάτωσης μέσα στη Ρωσία (το κλίμα δεν θυμίζει τις μέρες της ανταρσίας του Πριγκόζιν, ούτε στην κορυφή ούτε στη βάση της κοινωνίας), όσο περισσότερο παραμένουν στην πόλη του Κουρσκ οι δεκάδες χιλιάδες εσωτερικά εκτοπισμένοι από τα εδάφη που ελέγχει ο ουκρανικός στρατός, αυτό μπορεί να αλλάξει. Ένα άλλο ζήτημα είναι άλλες τυχόν «εκπλήξεις». Σύμφωνα με αμερικανικές πηγές, για να συνεχιστεί

η επίθεση στο Ντονιέτσκ, στο Κουρσκ μεταφέρονται δυνάμεις από το -σχετικά αδρανές- μέτωπο της νότιας Ουκρανίας (Περιφέρεια Ζαπορίζιε, Κριμαία). Σύμφωνα με ρωσικές πηγές, σε αυτό το σημείο παρατηρείται αύξηση της συγκέντρωσης ουκρανικών δυνάμεων. Ίσως είναι «μπλόφα» (έχει πολλές τέτοιες ένας πόλεμος με απολύτως διαφανή χάρτη), αλλά είναι και μια υπενθύμιση των απαιτήσεων που έχει ένα μέτωπο 1.000 χιλιομέτρων. Οι άνθρωποι και υλικό πόροι της Ουκρανίας είναι σαφώς πιο περιορισμένοι, αλλά και της Ρωσίας δεν είναι απεριόριστοι, ενώ η ουκρανική εισβολή δημιούργησε ένα «προηγούμενο» που η Μόσχα πρέπει πλέον να παίρνει υπόψη στο σχεδιασμό και στην κατανομή των δυνάμεών της.

Διαπραγματεύσεις

Σύμφωνα με την Washington Post, μέσα στον Ιούλη, το Κατάρ είχε μεσολαβήσει για να ξεκινήσουν μυστικές, έμμεσες διαπραγματεύσεις με αντικείμενο μια συμφωνία τερματισμού των αμοιβαίων επιθέσεων σε ενεργειακές υποδομές (η Ρωσία βομβαρδίζει συστηματικά το ηλεκτρικό δίκτυο της Ουκρανίας ενώ τα drones του Κιέβου χτυπάνε διαρκώς τις ρωσικές πετρελαϊκές εγκαταστάσεις). Το δημοσίευμα ισχυρίζεται ότι αυτές είχαν φτάσει σε σημείο πιθανής συνάντησης στην Ντόχα αλλά διακόπηκαν μετά την ουκρανική εισβολή στο Κουρσκ, αλλά η εκπρόσωπος του ρωσικού υπ. Εξ., Μαρία Ζαχάροβα, το διέψευσε: «Δεν διακόπηκε τίποτε, γιατί δεν υπήρχε τίποτε ώστε να διακοπεί».

Δεν γνωρίζουμε τι ισχύει ακριβώς για τη φημολογούμενη Καταριανή μεσολάβηση, αλλά μέσα στο καλοκαίρι υπήρξαν άλλες διμερείς επαφές μεταξύ της ουκρανικής ηγεσίας και φιλικών προς τη Μόσχα κρατικών ηγεσιών (ο Ουκρανός υπ. Εξ. στο Πεκίνο, ο Ινδός πρωθυπουργός στο Κίεβο).

Στη διάρκεια του Ιούλη, ο Ζελένσκι είχε αναφερθεί στην αξία που είχε το μοντέλο της παλιότερης συμφωνίας για τα σιτηρά (όπου οι δυο πλευρές δεν είχαν απευθείας συνομιλίες, αλλά κατέληξαν σε συμφωνία με την μεσολάβηση της Τουρκίας) ως «γενικότερη φόρμουλα επίλυσης ζητημάτων». Συνολικότερα, στη διάρκεια του Ιούλη είχε καταγραφεί μια αλλαγή τόνου σε διαδοχικές δημόσιες παρεμβάσεις του Ουκρανού Προέδρου. Απέσυρε τις μαξιμαλιστικές στρατιωτικές προσδοκίες δηλώνοντας ότι «δεν θα κερδηθούν όλα μας τα εδάφη με την βία. Νομίζω ότι η δύναμη της διπλωματίας μπορεί να βοηθήσει σε αυτό», ενώ περιέγραψε τον τερματισμό «της θερμής φάσης του πολέμου» ως στόχο που πρέπει να επιδιωχθεί «μέχρι το τέλος του χρόνου».

Η συνέχεια της ειρηνευτικής πρωτοβουλίας που ξεκίνησε στην Ελβετία τον περασμένο Ιούνιο προγραμματίζεται να δοθεί το Νοέμβριο, με οικοδέσποινα κάποια «ουδέτερη» χώρα (Κατάρ, Σαουδ. Αραβία, Τουρκία, ίσως Ινδία...) και με ανοιχτό πλέον το ενδεχόμενο πρόσκλησης ρωσικής αντιπροσωπείας. Ο Λαβρόφ έχει προκαταβάλει την άρνηση της Μόσχας από τις 10 Ιούλη, σχολιάζοντας ένα -τότε- σχετικό ρητορικό «άνοιγμα» του Ζελένσκι, όμως πολλά

θα κριθούν από τη στάση δυνάμεων όπως η Κίνα που είχε «μποϊκότάρει» τη διάσκεψη της Ελβετίας. Ο Νοέμβριος θα είναι επίσης ο μήνας των αμερικανικών εκλογών και όσοι μεταβούν στη διάσκεψη θα γνωρίζουν καταρχήν ποιος/α θα βρίσκεται στο Λευκό Οίκο αλλά και το συσχετισμό που θα επικρατεί στο Κογκρέσο από τον επόμενο Γενάρη, ένα ζήτημα που παίζει σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση στρατηγικής και στο Κίεβο και στη Μόσχα...

Κλιμάκωση;

Όμως παράλληλα με την αυξημένη διπλωματική κινητικότητα, με στόχο να πειστεί η Μόσχα από τους συμμάχους ή εταίρους της, στο Κίεβο επικρατεί και η διάθεση να κλιμακωθεί η στρατιωτική πίεση ως μέθοδος «να δεχτεί ο Πούτιν να διαπραγματευτεί». Αυτή η επιλογή έχει προφανείς κινδύνους ανεξέλεγκτης κλιμάκωσης. Μετά την έφοδο στο Κουρσκ, ο Ζελένσκι πλέον ζητά από τους δυτικούς συμμάχους την άδεια να χτυπήσει στόχους βαθιά μέσα στη Ρωσία (!) ως «επίδειξη», ενώ μερίδα των ουκρανικών ΜΜΕ ερμηνεύει τη συντηρητική αντίδραση του Πούτιν στην εισβολή ως απόδειξη ότι μπορούν να καταπατηθούν άφοβα όλες οι ρωσικές «κόκκινες γραμμές!». Ακόμα χειρότερα, παρόμοιες εκτιμήσεις κυκλοφορούν στα πιο «γερακίσια» αμερικανικά θινκ τανκ, που δεν τους αρκεί μια «επίδειξη» και πλειοδοτούν για την ανάγκη να πάρουν οι Ουκρανοί το πράσινο φως να χτυπάνε σε μεγάλο βάθος της ρωσικής επικράτειας...

Η ρωσική ηγεσία επιμένει στην απαίτηση να αποσυρθεί ο ουκρανικός

στρατός από το σύνολο της έκτασης των 4 Περιφερειών που κατέχει εν μέρει ο ρωσικός στρατός και που ο Πούτιν έχει ανακοινώσει την προσάρτησή τους (Ντονιέτσκ, Λουγκάνσκ, Ζαπορίζιε, Χερσώνα), ως προαπαιτούμενο για κάθε διάλογο, ενώ η ουκρανική έφοδος στο Κουρσκ μπορεί να λειτουργήσει τελείως αντίστροφα από τη θεωρία περί «πίεσης για διαπραγμάτευση».

Ο Ντιμίτρι Μεντβέντεφ έγραψε σχετικά: «Τα κούφια κουβεντολόγια περί της υπέροχης ειρήνης από μεσολαβητές που κανείς δεν όρισε ως τέτοιους τελείωσαν. Οι πάντες καταλαβαίνουν τα πάντα πλέον, κι ας μην το λένε φωναχτά. Δεν θα υπάρξει ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ!» (τα ψυχραιμα κεφαλαία γράμματα είναι από το πρωτότυπο...).

Ασφαλώς, είναι γνωστό ότι ο Μεντβέντεφ έχει αναλάβει σήμερα το ρόλο του φωνακλάδικου μπουλντόγκ στον καταμερισμό εργασιών του Κρεμλίνου, αλλά επικοινωνεί -χοντροκομμένα- μια γραμμή που είναι μέσα στο φάσμα των επιλογών που ο Πούτιν επιτρέπει να τίθενται στη δημόσια συζήτηση.

Σε κάθε περίπτωση, μετά από ένα χρόνο όπου η πιο ασφαλής πρόβλεψη ήταν η παράταση ενός σχετικά στασιμου πολέμου, οι τελευταίοι μήνες του 2024 μπορεί να επιφυλάσσουν γεγονότα σημαντικά για την πορεία του. Οι εξελίξεις στο Κουρσκ, στο Ντονμπάς, στις αμερικανικές εκλογές, στην διπλωματική κινητικότητα των «ενδιάμεσων» δυνάμεων, θα δείξουν πράγματα...

Γάζα: Μετά το πολύ πυκνό καλο

Του Πάνου Πέτρου

Οι νεκροί στη Γάζα έχουν ξεπεράσει πλέον τους 40.000 και ο μακάβριος και απρόσωπος αριθμός αυξάνει αδιάκοπα καθώς δεν περνά μέρα που να μην περιλαμβάνει ειδήσεις νέων πολύνεκρων Ισραηλινών πληγμάτων στην μία ή την άλλη πόλη, σε εκείνο το σχολείο, στο άλλο στρατόπεδο προσφύγων κ.ο.κ. Η διεθνής κινητοποίηση για τον εμβολιασμό των παιδιών της Γάζας για να προστατευτούν από την πολυμυελίτιδα έριξε φως στις πιο αδιόρατες απειλές, πέρα από τις βόμβες. Μακάρι να καταφέρουν οι εθελοντές να ολοκληρώσουν το δύσκολο έργο τους σε ακραίες συνθήκες, αλλά η πολυμυελίτιδα δεν είναι η μόνη απειλή: Ο Ισραηλινός Στρατός έχει μετατρέψει τη Γάζα σε θερμκή-πιο επιδημιών. Ο λαός της Γάζας ζει έναν αδιάκοπο εφιάλτη, καθώς επί μήνες περιπλανιέται από τη μια -τάχα- «ασφαλή ζώνη» στην άλλη, χωρίς να μπορεί να σταθεί πουθενά, με τις IDF να ανακοινώνουν διαρκώς νέους στόχους και νέες επιχειρήσεις, απαιτώντας νέες εκκενώσεις. Αυτό το σαδιστικό «παιχνίδι τέτρις» με τον άμαχο πληθυσμό έχει φτάσει πλέον σε παροξυσμό. Ποιος θυμάται σήμερα τις εκκλήσεις διάφορων διεθνών αξιωματούχων προς το Ισραήλ να μην εισβάλει στη Ράφα, την -τότε- τελευταία ασφαλή πόλη;

Ο Ισραηλινός στρατός ανακοινώνει διαρκώς νέες «εκαθαριστικές επιχειρήσεις» αλλά μετά από 10 μήνες ανελέητης βίας, οι οργανώσεις της Παλαιστινιακής Αντίστασης συνεχίζουν να διατηρούν τη δυνατότητα ανταρτοπολέμου σε όλη τη λωρίδα της Γάζας. Ποιος θυμάται τον Νετανιάχου να διατάσσει την εισβολή στη Ράφα, προαναγγέλοντας ότι αυτή θα κατέστρεφε «τα τελευταία τέσσερα τμήματα της Χαμάς»;

Είναι πλέον εμφανές ότι καμιά ένοπλη δύναμη δεν μπορεί να «εξολοθρευτεί» έτσι απλά ένα πολιτικοστρατιωτικό κίνημα με ρίζες στον ντόπιο πληθυσμό. Είναι επίσης εμφανές ότι ο μόνος τρόπος να επιδιωχθεί αυτός ο στόχος είναι η γενοκτονική βία κατά του πληθυσμού και η ολοσχερής καταστροφή του τόπου όπου ζει. Αυτό ασφαλώς το γνώριζε η σιωνιστική ηγεσία όταν εξαπέλυε την εκδικητική της μαγιά πάνω στη Γάζα, δηλώνοντας ότι στόχος είναι «η καταστροφή της Χαμάς». Το γνώριζαν και όσοι της άναψαν το πράσινο φως, δηλώνοντας μετά την 7η Οκτώβρη ότι «στέκονται με το Ισραήλ».

Κλιμάκωση στη Δυτική Όχθη

Οι IDF έχουν πλέον κλιμακώσει κατακόρυφα την επιθετικότητά τους και στη Δυτική Όχθη. Έχουμε σημειώσει ότι έχει υπάρξει κλιμάκωση από παλιότερα, με το Ισραήλ να επιχειρεί να συντρίψει τις νέες ένοπλες πολιτοφυλακές που γεννήθηκαν μέσα από την «Ιντιφάντα της Ενότητας» το 2021, καθιστώντας το 2022 την πιο φονική χρονιά στη Δυτική Όχθη μετά το τέλος της Δεύτερης Ιντιφάντα. Έχουμε επίσης γράψει ότι αξιοποιώντας την στροφή της προσοχής στη Γάζα, βρήκε ευκαιρία τους τελευταίους 10 μήνες να κλιμακώσει ακόμα περισσότερο την επιθετικότητά του εκεί. Οι πυκνές στρατιωτικές επιδρομές κατέληγαν σε μαζικές συλλήψεις Παλαιστινίων με διπλό στόχο τον «αποκεφαλισμό» της νέας Αντίστασης αλλά και την κυνική δημιουργία «επιπλέον αποθέματος» αιχμαλώτων ενόψει μιας πιθανής ανταλλαγής. Την ίδια ώρα οι έποικοι εξαπέλυαν πογκρόμ, καίγοντας ελαιόδεντρα, κλέβοντας κοπάδια, καταστρέφοντας οικισμούς. Τον Ιούλη, αυτές οι αρπαγές έγιναν επίσημη κρατική πολιτική, με την ανακοίνωση της μεγαλύτερης προσάρτησης Παλαιστινιακών εδαφών εδώ και 30 χρόνια. Με την ατιμωρησία που βλέπει ότι απολαμβάνει για αυτά που κάνει στη Γάζα και τη σιωπή που επικρατεί για όσα έκανε στη Δυτική Όχθη, πλέον ο Ισραηλινός Στρατός ανεβάζει ταχύτητα. Έχει πλέον ξεπεράσει το στάδιο των «επιδρομών» ή της διακριτικής κάλυψης της δράσης των εποίκων. Πολιορκεί πόλεις όπως η Τζενίν, επιβάλλοντας ένα βάρβαρο αποκλεισμό, συνοδεύει μπουλντόζες στην Τουλκαρέμ για να ρημάξουν γειτονίες και υποδομές, ενώ μαίνονται σκληρές μάχες με τις οργανώσεις της Αντίστασης (παροξύνοντας την κρίση και την απαξίωση της Παλαιστινιακής Αρχής

του Μαχμούντ Αμπάς). Με την Κνεσέτ να εγκρίνει ψήφισμα που απορρίπτει τη λύση των δύο κρατών, χωρίς φύλλα συκής πλέον, το σιωνιστικό κράτος συνεχίζει να προωθεί ενεργά την αρπαγή όλης της Παλαιστίνης και τον στόχο του «Μεγάλου Ισραήλ» που φαντασιώνονται οι ακροδεξιοί υπουργοί του...

Διαπραγματεύσεις

Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, συνεχίζονταν και οι προσπάθειες των διπλωματών (ΗΠΑ, Κατάρ, Αίγυπτος) για μια κατάπαυση του πυρός. Η ισραηλινή εφημερίδα Χάρετζ αποκάλυψε πρόσφατα ότι ο Νετανιάχου σαμποτάρει συστηματικά αυτές τις διαπραγματεύσεις όλους αυτούς τους μήνες, με αιφνιδιαστικές παρεμβάσεις στο περιεχόμενο των συνομιλιών, με διαρκείς τροποποιήσεις των οδηγιών στην έκαστοτε ισραηλινή αντιπροσωπεία κ.ο.κ. Πέρα από αυτό το «παρασκηνιακό» σαμποτάζ, είναι καταγεγραμμένες και κάποιες πολύ πιο «δημόσιες» ενέργειες που τορπιλίζουν το κλίμα. Το Γενάρη ήταν η δολοφονία του Σάλεχ αλ Αρούρι, δεύτερου στην ιεραρχία της Χαμάς που εμπλεκόταν με κεντρικό ρόλο στις -τότε- διαπραγματεύσεις. Το Μάη ήταν η εισβολή στη Ράφα, την -τότε- τελευταία «ασφαλή πόλη». Τον Ιούλη ήρθε η δολοφονία του ηγέτη της Χαμάς, Ισμαήλ Χανίγιε.

Οι δολοφονίες αυτές έχουν και άλλα κίνητρα. Εδώ και 50 χρόνια η Μοσάντ επιδιέεται σε αυτή την εγκληματική δράση συστηματικά και οι δολοφονίες αυτές παρουσιάζονται ως «θρίαμβοι» στην ισραηλινή κοινή γνώμη («κόπηκε το κεφάλι του φιδιού»). Ασφαλώς το «φίδι» έχει αποδειχθεί «Λερναία Ύδρα», αλλά αυτό δεν σταματά τις ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες, που ειδικά μετά την ταπεινώσή τους στις 7 Οκτώβρη έχουν ακόμα μεγαλύτερη διάθεση

να παρουσιάσουν «έργο», όπως και ο Νετανιάχου που θέλει να παρουσιάσει οτιδήποτε μπορεί να θυμίζει μια κάποια πρόοδο στο στόχο «καταστροφής της Χαμάς». Όμως στη σημερινή συνθήκη, είναι προφανές ότι δολοφονώντας τον... συνομιλητή σου, μάλλον ξεκαθαρίζεις ότι δεν ενδιαφέρεσαι και πολύ για την έκβαση των συνομιλιών...

Ακόμα και μπροστά στην ανάγκη να προχωρήσει ο εμβολιασμός των παιδιών, ο Ισραηλινός Στρατός αποδέχτηκε μόνο κάποιες πολύ στοχευμένες και περιορισμένες (χρονικά και γεωγραφικά) «ανθρωπιστικές παύσεις», για να αποφύγει το μήνυμα που θα εξέπεμπε μια μονομερής κατάπαυση του πυρός, έστω ολιγόμηρη, αλλά γενικευμένη. Όχι, οι στρατιωτικές επιχειρήσεις συνεχίζονται...

Σήμερα, στο πεδίο των διαπραγματεύσεων, το Πολεμικό Συμβούλιο του Ισραήλ έχει «ανεβάσει» κατακόρυφα την νέα απαίτηση να διατηρήσει ο Ισραηλινός Στρατός τον έλεγχο του Διαδρόμου Φιλαντέλφι, δηλαδή τα σύνορα της Γάζας με την Αίγυπτο. Θυμίζει μια κλασική σιωνιστική στρατηγική, από την εποχή των διαπραγματεύσεων με τον Αραφάτ: Τη διαρκή επιβολή νέων, όλο και πιο μαξιμαλιστικών, όλο και πιο ταπεινωτικών όρων στην παλαιστινιακή πλευρά, μέχρι να υποχρεωθεί αυτή να απορρίψει τη συμφωνία, για να μπορέσει μετά η σιωνιστική ηγεσία να καταγγείλει την «παλαιστινιακή αδιאλλαξία» και την «απουσία συνομιλητή για την ειρήνη». Αυτό το έργο παίζεται σήμερα, με τις κατηγορίες περί «αδιאλλαξίας» της Χαμάς, η οποία επιμένει να υπενθυμίζει ότι από τα τέλη Μάη υπάρχει η πρόταση Μπρίντεν, που παρουσιάστηκε ως ισραηλινής έμπνευσης, που υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ (14 υπέρ και μία αποχή) και της οποίας τα κεντρικά

Οκαίρι στη Μέση Ανατολή

σημεία τα έχει αποδεχτεί από τότε το Ισλαμικό Κίνημα...

Η παλαιστινιακή πολιτική

Στο διάλογο για το περιεχόμενο μιας συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός, έχουν ενδιαφέρον δύο ειδήσεις που προέκυψαν μέσα στο καλοκαίρι και αφορούν την παλαιστινιακή πολιτική σκηνή.

Στις 23 Ιούλη στο Πεκίνο, 14 παλαιστινιακές παρατάξεις υπέγραψαν μια συμφωνία ενότητας. Η συμφωνία προβλέπει πολλά βήματα προς τον τερματισμό της διαίρεσης Γάζας/Δυτικής Όχθης και Φατάχ/Χαμάς. Το πιο άμεσο αφορά τον ορισμό μιας «τεχνοκρατικής» κυβέρνησης εθνικής ενότητας, που θα αναλάβει να εποπτεύει και τη Δυτική Όχθη και τη Λωρίδα της Γάζας μετά το τέλος του πολέμου και η οποία θα οδηγήσει κάποια στιγμή τα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη σε νέες εκλογές. Πιο φιλόδοξοι στόχοι αφορούν την επίτευξη μιας «γενικευμένης εθνικής ενότητας υπό το πλαίσιο της PLO» που θα είναι «δεσμευμένη στην ίδρυση ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ». Είναι πολύ νωρίς και η συμφωνία πολύ γενικόλογη για να κρίνουμε τις πιθανότητες υλοποίησης όλων όσων προβλέπει. Άλλωστε η «Συμφωνία του Πεκίνου» έρχεται να επαναδιατυπώσει πολλά από όσα πρόβλεπε η «Συμφωνία του Καΐρου» (2012), η «Συμφωνία του Αλγερίου» (2020) κ.ο.κ.

Αυτή η προϊστορία επιβάλλει μια επιφυλακτικότητα ως προς την υλοποίηση των συμφωνιών. Αλλά η μεγαλύτερη άμεση αξία που έχει η Διακήρυξη του Πεκίνου είναι το μήνυμα που εκπέμπει ως προς το ακανθώδες ζήτημα της «επόμενης μέρας στη Γάζα». Όπου παρουσιάζεται ένα ενιαίο μέτωπο απόρριψης κάθε σχεδίου που διαφοροποιείται από την στάση αρχής ότι είναι υπόθεση των ίδιων των Παλαιστινίων (σε μια συγκυρία που εμφανίζονται διαρροές για την προθυμία των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων να «αναλάβουν ρόλο»).

Η δεύτερη μεγάλη είδηση αφορά την δολοφονία Χανίγιε στις 31 Ιούλη και την επακόλουθη ανάδειξη του Γιαχιά Σινουάρ ως νέου επικεφαλής του Πολιτικού Γραφείου της Χαμάς. Είναι νωρίς να κρίνουμε αν η επιλογή προσώπου σηματοδοτεί (ή όχι) κάποιες αλλαγές στην πολιτική γραμμή. Η μεγαλύτερη αξία της επιλογής του Σινουάρ αφορά και εδώ το μήνυμα της επόμενης ημέρας μετά τον πόλεμο. Η επιλογή ενός στελέχους που ζει στην πολιορκημένη Λωρίδα για την κορυφαία θέση στην ιεραρχία του Κινήματος υπογραμμίζει

εμφατικά ότι το μέλλον της Γάζας θα είναι υπόθεση της Γάζας και αναβαθμίζει συμβολικά τη σημασία που έχει για την Χαμάς ο αγώνας που δίνει εκεί ενάντια στην εισβολή.

Οι εσωτερικοί τριγμοί στο Ισραήλ

Στο εσωτερικό του Ισραήλ, η ανάκτηση 6 νεκρών ομήρων βάθυσε το ρήγμα μεταξύ του μπλοκ που αρνείται τη διαπραγμάτευση με τους «τρομοκράτες» και του μπλοκ που κινητοποιείται για την επιστροφή των ομήρων ως πρώτη προτεραιότητα. Όπως σημειώνει ο Γκιντέον Λεβί σε συνέντευξή του στον Πέτρο Παπακωνσταντίνου, δεν πρόκειται για «μαζική αντιπολίτευση στον πόλεμο αυτόν καθ' εαυτόν, δεν υπάρχει μαζική αντιπολίτευση στην κατοχή». Αλλά δηλώνει επίσης ότι αυτό το τμήμα της ισραηλινής κοινωνίας, «είναι έτοιμο να πληρώσει οποιοδήποτε τίμημα αν πρόκειται να απελευθερωθούν οι όμηροι».

Με την είδηση του εντοπισμού των 6 νεκρών Ισραηλινών, το μπλοκ αυτό

Η κυβέρνηση Νετανιάχου σαμποτάρει με κάθε τρόπο μια συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, ενώ φλερτάρει με γενίκευση του πολέμου

οργάνωσε τη μαζικότερη και πιο μαχητική κινητοποίησή του μέχρι σήμερα, ενώ για πρώτη φορά εμφάνισε βήματα κλιμάκωσης. Είναι πράγματι εντυπωσιακό το γεγονός ότι ο θάνατος 6 Ισραηλινών προκάλεσε ό,τι αδυνατεί να προκαλέσει ο θάνατος 40.000 Παλαιστινίων.

Η Χισταντρούτ (η συνδικαλιστική συνομοσπονδία) κάλεσε σε γενική απεργία με αίτημα την αποδοχή μιας συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός κι ανταλλαγής αιχμαλώτων, η εργοδοτική Ένωση Κατασκευαστών εξέφρασε την υποστήριξή της με ανακοίνωση, ενώ πιο «σιωπηλά» αλλά ενεργά στήριξε την απεργία και τμήμα των επιχειρηματιών στις υψηλές τεχνολογίες. Οι εβδομαδιαίες διαδηλώσεις για τους ομήρους έχει αποδειχθεί ότι δεν επηρεάζουν τον Νετανιάχου, με Λεβί να εξηγεί ότι «συμμετέχουν αυτοί που έτσι κι αλλιώς τον μισούν και άρα δεν τον ενδιφέρνει». Τη μέρα της απεργίας, ο Λεβί δήλωσε στο Αλ Τζαζίρα ότι η απεργία θα μπορούσε να σημαίνει μια αλλαγή σε αυτή τη συνθήκη, μόνο αν

αποδειχθεί «το πρώτο βήμα μιας αποφασιστικής κλιμάκωσης». Ως προς αυτό, το πρώτο δείγμα δεν είναι ενθαρρυντικό. Η ισραηλινή κυβέρνηση προσέφυγε στα δικαστήρια που έκριναν την απεργία παράνομη ως «πολιτική» και ο επικεφαλής της Χισταντρούτ πειθάρχησε άμεσα, δηλώνοντας ότι «ζούμε σε κράτος με νόμους» και καλώντας «όλους τους εργαζόμενους να επιστρέψουν στις δουλειές τους ως τις 2μση». Όμως η ένταση που εκδηλώθηκε στις 1-2 Σεπτέμβρη από το αντιπολιτευτικό μπλοκ ίσως μεταφραστεί σε νέα επεισόδια εσωτερικής κρίσης στο Ισραήλ, καθώς το μίγμα ενδο-σιωνιστικών αντιθέσεων, που προϋπήρχε της 7ης Οκτώβρη, γίνεται όλο κι πιο εκρηκτικό τους μήνες μετά από αυτήν...

Ο «Αξονας της Αντίστασης»

Η διαρκής ένταση με τη Χεζμπολά και με το Ιράν συμπληρώνουν το τοπίο της ταλάντευσης μεταξύ συμφωνίας για κατάπαυση του πυρός και κλιμάκωσης-γενίκευσης του πολέμου.

Η δολοφονία του ηγετικού στελέχους του στρατιωτικού βραχίονα της Χεζμπολά, Φουάντ Σουκρ, εξώθησε την λιβανέζικη οργάνωση σε αντίποινα και ακολούθησε η πιο έντονη ανταλλαγή χτυπημάτων ανάμεσα στη Χεζμπολά και τις IDF σε αυτούς τους 10 μήνες «πολέμου χαμηλής έντασης». Η σπουδή και της ισραηλινής κυβέρνησης και του Νασράλα να ανακοινώσουν «απόλυτη επιτυχία» των στόχων τους, ίσως αντανακλά την έλλειψη διάθεσης για άμεση συνέχεια. Όμως οι διαρκείς εχθροπραξίες (και ο παρατεταμένος εσωτερικός εκτοπισμός χιλιάδων Ισραηλινών από τα βόρεια σύνορα) επίσης πιέζουν το σιωνιστικό πολιτικό σύστημα, ανάμεσα σε όσους θεωρούν ότι μια κατάπαυση του πυρός στη Γάζα θα φέρει την ηρεμία και στα βόρεια σύνορα και εκείνους που θεωρούν ότι ο νότιος Λίβανος «πρέπει να υποστεί την μοίρα της Γάζας». Αποτρεπτικά στους σχεδιασμούς των δεύτερων λειτουργεί μέχρι σήμερα η δυσκολία των IDF να επιβληθούν στην ίδια τη Γάζα μετά από 10 μήνες μαχών...

Ασφαλώς τα αντίποινα που πλανιότανι πιο απειλητικά πάνω από τη διεθνή συζήτηση για τις προοπτικές του πολέμου είναι τα ιρανικά. Η δολοφονία του Χανίγιε υπήρξε μια θηριώδης πρόκληση για την Τεχεράνη: Ένα κορυφαίο ηγετικό στέλεχος της παλαιστινιακής Αντίστασης δολοφονήθηκε μέσα σε ιρανικό έδαφος. Η ισορροπία ανάμεσα στην απροθυμία του ιρανικού καθεστώτος να προκαλέσει γενικευμένο πόλεμο με το Ισραήλ και την πίεση να δοθεί μια απάντησή που αρμόζει στο μέγεθος της πρόκλησης αποτελεί μια δύσκολη σπαζοκεφαλιά. Αυτή προέ-

κυψε αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων του νέου προέδρου, του Μασούντ Πεζεσκιάν που ανήκει στην πτέρυγα των λεγόμενων «μεταρρυθμιστών», οι οποίοι θεωρούνται πιο προσηλωμένοι στην ομαλή ένταξη του ιρανικού καπιταλισμού στο διεθνές σύστημα. Ασφαλώς ο Ανώτατος Ηγέτης (Χαμενεΐ) διαθέτει πολύ μεγαλύτερη εξουσία από τον πρόεδρο. Όμως η κυβέρνηση διαθέτει περιθώρια ελιγμών ενώ συνήθως, η παράταξη που κερδίζει τις εκλογές το πετυχαίνει με την (λιγότερο ή περισσότερο ανοιχτή) ευλογία του Ανώτατου Ηγέτη. Με αυτή την έννοια, η νίκη του Πεζεσκιάν μπορεί να σημαίνει αλλαγή τακτικής από την ιρανική ηγεσία. Συνήθως αυτή αφορά το εσωτερικό -οι «μεταρρυθμιστές» προκρίνονται όταν φουντώνει η αμφισβήτηση σε ζητήματα δημοκρατικών δικαιωμάτων. Αλλά στην καυτή συγκυρία στη Μέση Ανατολή και με την άσχημη κατάσταση της ιρανικής οικονομίας, η άνοδος των «μεταρρυθμιστών» μπορεί να προέκυψε και με το βλέμμα στο εξωτερικό, την προσπάθεια εξομάλυνσης σχέσεων και άρσης κερών. Στον αντίποδα αυτής της προοπτικής, ο (όχι-τόσο) κρυφός πόθος του Νετανιάχου είναι μια κλιμάκωση της αντιπαράθεσης Ιράν-Ισραήλ που θα σύρει τις ΗΠΑ να παρέμβουν πιο ενεργά στο πλευρό του σιωνιστικού κράτους. Προς το παρόν, η Τεχεράνη κερδίζει χρόνο για να ζυγίσει τις επιλογές της, δηλώνοντας ότι καθυστερεί γιατί δεν θέλει να επιδεινώσει τις σε εξέλιξη διαπραγματεύσεις για κατάπαυση του πυρός στη Γάζα, ενώ δεν απομακρύνει από το τραπέζι το ενδεχόμενο «αιφνιδιασμού» του Ισραήλ (σε αντίθεση με την προανακοινωμένη επίθεση της περασμένης άνοιξης).

Και στο βάθος... αμερικανικές εκλογές

Όπως εξηγείται και σε άλλες σελίδες, δεν υπάρχουν πραγματικές διαφορές μεταξύ Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων όσον αφορά τη στρατηγική στήριξη στο Ισραήλ. Αλλά για τους περιφερειακούς παίκτες, η αναμονή για το αποτέλεσμα του Νοέμβρη είναι πραγματική. Οι τακτικές διαφορές που μπορεί να φέρει στο τραπέζι ο «Τυφώνας Τραμπ» είναι σίγουρα στο μυαλό του Νετανιάχου, που είχε ποντάρει εμφανώς στο να αντέξει την εξωτερική κι εσωτερική πίεση μέχρι τις κάλπες του Νοέμβρη, ελπίζοντας σε νίκη του φίλου κι αδερφού Ντόναλντ. Είναι επίσης στο μυαλό του Χαμενεΐ, που γνωρίζει από την πρόσφατη προϊστορία ότι απέναντι στους «ιρανοφάγους» Ρεπουμπλικανούς δεν έχει νόημα η παραμικρή προσπάθεια ευελιξίας...

Να υποχρεώσουμε την κυβέρνηση και τους Έλληνες εφοπλιστές να σταματήσουν τις αιματοβαμένες μπίζνες με το Ισραήλ

Καμία σχέση με το κράτος-δολοφόνο

Του Πάνου Πέτρου

Οι αποφάσεις του Διεθνούς Δικαστηρίου, οι εκκλήσεις της ειδικής εισηγήτριας του ΟΗΕ για τα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη, Φραντσέσκα Αλμπανέζε, η πολύχρονη δουλειά του διεθνούς κινήματος BDS και οι διεθνείς κινητοποιήσεις των τελευταίων 10 μηνών συνεχίζουν να παράγουν αποτελέσματα απομόνωσης του Κράτους του Ισραήλ.

Η Υπηρεσία Εσόδων του Καναδά αποχαρκτήρισε το Εβραϊκό Εθνικό Ταμείο Καναδά από φιλανθρωπική οργάνωση, καθώς τμήμα των πόρων που συνέλεγε κατευθύνεται σε υποδομές των IDF. Η πολυετής καμπάνια STOP AXA Assistance to Israeli Apartheid οδήγησε την πολυεθνική ασφαλιστική εταιρεία να ανακοινώσει ότι πλέον «έχει μηδενικές επενδύσεις σε ισραηλινές τράπεζες, έμμεσες ή άμεσες» (ισχυρισμό που επιβεβαιώνει και ανεξάρτητος ερευνητικός οργανισμός που κλήθηκε από την καμπάνια να πιστοποιήσει αν ισχύει η ανακοίνωση). Εξήντα διεθνείς οργανώσεις για την ελευθερία του Τύπου και για τα ανθρώπινα δικαιώματα καλούν την ΕΕ να αναστείλει την ισχύ της Συμφωνίας Σύνδεσης ΕΕ-Ισραήλ, επικαλούμενες τις πράξεις του σιωνιστικού κράτους (δολοφονίες δημοσιογράφων, απαγόρευση πρόσβασης σε ανεξάρτητα ΜΜΕ κ.ο.κ.). Η πιο σημαντική είδηση όμως ήρθε από τη Λατινική Αμερική. Απαντώντας στην εδώ και μήνες έκκληση των παλαιστινιακών συνδικάτων, το μεγαλύτερο συνδικάτο εργαζομένων στα ορυχεία της Κολομβίας ζήτησε την διακοπή εξαγωγών άνθρακα προς το Ισραήλ. Ο πρόεδρος Γκουστάβο Πέτρο ανταποκρίθηκε τον Ιούνη, ανακοινώνοντας ότι διακόπτονται οι εξαγωγές και υπέγραψε το σχετικό προεδρικό διάταγμα τον Αύγουστο. Πρόκειται για σημαντική υλική πίεση, καθώς από την Κολομβία προέρχεται το 60% των ισραηλινών εισαγωγών άνθρακα. Με αφετηρία αυτή την επιτυχία έχει ξεκινήσει και μια πρωτοβουλία για παγκόσμιο ενεργειακό εμπάργκο στο Ισραήλ.

Το κίνημα στην Ελλάδα οφείλει να επιχειρήσει να συνδεθεί με αυτές τις διεθνείς διεργασίες. Στα πλαίσια της διεθνούς κινητικότητας για ενεργειακό εμπάργκο συστάθηκε μέσα στο

καλοκαίρι και η καμπάνια No harbour for genocide (όχι λιμάνι για τη γενοκτονία), ενάντια στα δύο πλοία της αμερικανικής OSG που σε σύμπραξη με το αμερικανικό κράτος έχει αναλάβει την τροφοδοσία του Ισραηλινού στρατού με καύσιμα. Κινητοποιήσεις και δημόσιες αντιδράσεις σε Ισπανία, Γιβραλτάρ, Ιταλία, Μάλτα, Κύπρο και Γαλλία, υποχρέωσαν τα πλοία να «χαθούν» επί 11 ημέρες στη Μεσόγειο, πριν εμφανιστούν στο Πειραιά (το Overseas Santorini) και στο Ηράκλειο Κρήτης (το Overseas Sun Coast). Παρά τις συστάσεις νομικών διεθνών και παρά την παράσταση διαμαρτυρίας που οργανώθηκε από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, σωματεία και συλλογικότητες έξω από το υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, το ελληνικό κράτος υπήρξε το πλέον (ίσως και το μοναδικό...) «φιλόξενο» για τα ένοχα τάνκερ στη Μεσόγειο.

Διεθνείς ΜΚΟ ερεύνησαν την τροφοδοσία του Ισραήλ σε καύσιμα, τα στοιχεία τους δημοσιεύτηκαν στο βρετανικό Guardian και παρουσιάστηκαν σε ρεπορτάζ της Εφημερίδας των Συντακτών («οι αχθοφόροι μιας γενοκτονίας»). Οι Έλληνες εφοπλιστές, για τα συμφέροντα των οποίων έχει σταλεί και φρεγάτα στην Ερυθρά Θάλασσα, αναδεικνύονται για άλλη μια φορά συνένοχοι. Από τις 20 Οκτωβρίου του περασμένου έτους ως τις 15 Ιουλίου φέτος, οι περισσότερες από τις 65 αποστολές πετρελαίου και καυσίμων προς το Ισραήλ εξυπηρετήθηκαν από πλοία ελληνικής ιδιοκτησίας ή διαχείρισης. Παρεμπιπτόντως η αμερικανική OSG έχει έδρα και στη Γλυφάδα, έχοντας εξαγοράσει την ελληνική Stelmar, με

την ΠΕΝΕΝ να αναφέρει ότι σύμφωνα με ορισμένες πληροφορίες Έλληνας παραμένει ο διαχειριστής των δεξαμενόπλοιων που μπήκαν στο στόχαστρο της διεθνούς καμπάνιας...

Ο βρώμικος ρόλος του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου είναι ένας από τους κόμβους ενάντια στους οποίους έχει να αγωνιστεί το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Αντίστοιχες συνένοχες συνεργασίες υπάρχουν πολλές. Η Παλαιστινιακή Εκστρατεία για το Ακαδημαϊκό και Πολιτιστικό Μποϊκοτάζ του Ισραήλ (PACBI) έχει καλέσει σε μποϊκοτάζ στο συνέδριο που οργανώνει στο Ηράκλειο το Ισραηλινό πανεπιστήμιο Technion στις 4-6 Σεπτεμβρη και το κάλεσμα υποστηρίζει το BDS Greece και η Συνέλευση Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Ηρακλείου Κρήτης. Το συνέδριο μοιάζει αθώο (έρευνα στην τεχνητή νοημοσύνη και τον τηλεχειρισμό οχημάτων), αλλά το Technion διαθέτει τη σχετική τεχνογνωσία σε... τεθωρακισμένες μπουλντόζες που γκρεμίζουν σπίτια Παλαιστινίων, στα drones της Elbit και σε πυραύλους της Rafael (εταιρίες όπλων), στα bot που αναπαράγουν την σιωνιστική προπαγάνδα στο ίντερνετ κλπ. Πέρα από το συνέδριο, με την έναρξη της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς, το φοιτητικό κίνημα θα χρειαστεί να εντοπίσει και να στοχοποιήσει συνεργασίες με τέτοια ισραηλινά ιδρύματα, να επιχειρήσει πιο συστηματικά να μεταφέρει το «Κολούμπια» στα ελληνικά κάμπους, σε μια συγκυρία που σε διάφορα πανεπιστήμια της Αυστραλίας γίνονται οι μεγαλύτερες γενικές συνελεύσεις στην ιστορία τους και αποφασίζουν

υπέρ της διακοπής των σχέσεων με το κράτος-δολοφόνο.

Ασφαλώς θα χρειαστεί να κλιμακωθεί η πίεση και πάνω στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Την κυβέρνηση που επιοπτεύει όλες τις πτυχές της ελληνοϊσραηλινής συνεργασίας και που τηρεί ένοχη σιωπή για τη γενοκτονία. Από τις 7 Σεπτεμβρη, επανέρχεται το ραντεβού «Σάββατο στο Σύνταγμα για την Παλαιστίνη», με συγκέντρωση απέναντι από τη Βουλή στις 7 μ.μ.

Μετά από 10 μήνες καταστροφής στη Γάζα και με τη σιωνιστική ηγεσία να μη δείχνει καμιά διάθεση να σταματήσει, δεν υπάρχει περιθώριο επανάπαυσης, εξακολουθεί να ισχύει ότι «δεν σταματάμε να μιλάμε για την Παλαιστίνη» και να δρούμε για την στήριξή της. Χρειάζεται οι οργανώσεις και συλλογικότητες να συνδεθούν με τον κόσμο που εκφράστηκε ακόμα και στις συναυλίες του καλοκαιριού (με σημαίες, με συνθήματα), εκεί που ζει, εκεί που σπουδάζει, εκεί που δουλεύει, για να οργανώσουν τη δράση του.

Με πολλές «μικρές» δράσεις αλλά και μεγάλα γεγονότα. Ένα τέτοιο γεγονός θέλει να είναι το φετινό Φεμινιστικό Φεστιβάλ που έχει ψηλά στις θεματικές του την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη (βλ. σελ. 15-17). Αλλά ένα μεγάλο κινηματικό γεγονός μπορεί να γίνει η φετινή 7η Οκτώβρη, η πρώτη επέτειος της ιστορικής ένοπλης επιχείρησης της Παλαιστινιακής Αντίστασης, που πρέπει να γίνει ευκαιρία να παρουσιαστούν από κοινού στο δρόμο όλες οι πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που στέκονται σε αλληλεγγύη με τον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού για απελευθέρωση.